SAS

REȚEAUA ISTANBUL

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS 154

Reţeaua Istambul

În româneşte de ANCA PISICĂ

Editura TINERAMA, 2004

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973–597–244–1

Gérard de Villiers
Le reseau Istanbul
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:

[V2.0]

Corectură [V1.0]: martie 2025

NOTĂ:

Pentru o mai uşoară lectură a romanului, au fost înlocuite notele de subsol, adăugând conţinutul notei de subsol sub formă de text normal între paranteze pătrate, imediat după cuvântul, expresia sau propoziţia de explicat.

În cazurile în care cuvântul de explicat s-a aflat în interiorul unui paragraf iar explicaţiile au fost mai lungi şi ar fi rupt cursivitatea lecturii, cuvântul a fost marcat cu asterisc şi explicaţia a fost trecută în paragraf nou, imediat după sfârşitul paragrafului care conţinea cuvântul de explicat.

CUPRINS

Capitolul I

— Deschideţi, scorpiilor! Am venit cu *zacistka [„curăţenia” – în sensul de arestare]!*

Mascatul în ţinută de luptă vocifera întruna, răspunzându-i vocii de femeie care a întrebat ce se întâmplă, după ce bătuse de câteva ori cu patul armei în uşă.

Vreo douăzeci de soldaţi mascaţi, înarmaţi cu Kalaşnikovuri şi cu lansatoare de grenade, înconjurau ruinele unei clădiri cu cinci etaje, situată pe strada Kirov, din primul microdistrict din Groznîi. Era două dimineaţa, iar străzile din capitala cecenă erau pustii din cauza interdicţiei de circulaţie, în afară de două camioane acoperite cu prelate şi de un vehicul blindat care blocau strada Kirov. La această oră, o vizită nu putea să însemne decât ceva rău: numai soldaţii ruşi ieşeau în stradă, dar foarte bine înarmaţi.

Uşa se întredeschise şi soldaţii se năpustiră înăuntru, îmbrâncind-o pe femeia care le deschisese. Un moşneag era ghemuit într-un ungher direct pe duşumea, învelit cu o pătură. Un soldat îi trase un picior şi urlă la el:

— Scoală-te, mizerabilule de *boivik [combatant cecen]!*

Şeful li se adresă tuturor celor prezenţi:

— Este vreo Larisa Elmuzaieva pe-aici?

— Da, răspunse femeia care îi deschisese, e fata mea. Dar…

— Unde este? strigă ofiţerul rus.

— Jos, în beci. Doarme.

— Vreau să-i văd pe toţi cei care locuiesc în şandramaua asta! Acum! De nu, arunc o grenadă. *Bîstro. [Repede.]*

Zainap Elmuzaieva se apleacă peste gaura pătrată ce ducea în pivniţă şi strigă cu glas plin de groază:

— Haideţi repede sus. Au venit cu *zacistka*.

Soldaţii au început să scotocească peste tot, sub privirea năucită a bătrânului care îşi mângâia barba. Unul dintre ei băgă în buzunar o cutie de Nescafe începută, iar în celălalt o sticluţă cu apă de toaletă. Ocupanţii beciului apărură pe rând pe trapă. O femeie mai în vârstă,

alta mai tânără, un bărbat cu barbă, un adolescent, o fetiţă şi, în sfârşit, o tânără înaltă cu pometţii înalţi, cu nas coroiat, cu bărbie energică şi în ochi cu o expresie sălbatică. Toată lumea era îmbrăcată, fiindcă în Groznîi era foarte frig. Oamenii dormeau îmbrăcaţi. Tânăra era singura femeie care nu purta fustă lungă, ci era îmbrăcată în jeanşi şi cu mai multe pulovere, care însă nu reuşeau să-i ascundă formele. Se aşezară cu toţii în şir lângă un perete de care erau agăţate în cuie alte haine. Şeful mascat se proţăpi în faţa tinerei care era mai înaltă decât el şi urlă:

— Tu eşti Larisa Elmuzaieva?

— Da, răspunse ea pe un ton neutru, privindu-l pe rus drept în ochi.

Acesta ţipă imediat:

— Vrei poza mea! Ia spune, eşti o târfuliţă frumoasă! O să ne distrăm cu tine.

Larisa Elmuzaieva plecă ochii în pământ, dar nu răspunse. Deşi aveau cagule, soldaţii ruşi nu suportau să fie priviţi în ochi. Erau atât de urâţi de populaţia din Cecenia, încât se simţeau stânjeniţi când erau priviţi chiar şi de oameni neînarmaţi. Zainap Elmuzaieva înaintă cu curaj.

— De ce aţi venit aici? Nu ascundem niciun combatant cecen şi nu avem niciun ban.

Ofiţerul îi aruncă o privire piezişă.

— Veniţi cu toţii. Altminteri…

Se supuseră în tăcere şi ieşiră în frig în şir indian. Zainap se străduia să discute, arătându-l pe taică-său.

— Are optzeci şi şase de ani. Nu poate să rămână înăuntru?

— *Niet.*

Ofiţerul îl îmbrânci pe bătrân afară şi zise:

— Urcaţi-vă în camion!

Soldaţii îi goneau lovindu-i cu paturile puştilor. Trăind mereu astfel de experienţe, nimeni nu se opunea. La ce bun? În Cecenia, ruşii omorau precum respirau, nefiind pedepsiţi pentru faptele lor. Înainte de a se urca în camionul cu prelată, Zainap îndrăzni totuşi să întrebe:

— Unde ne duceţi?

— La Khankala, scorpie, ţipă ofiţerul.

Khankala era cartierul general al armatei ruse în Cecenia. Era o imensă bază dotată cu un aeroport, situată la câţiva kilometri de Groznîi. Cele două camioane acoperite cu prelate se puseră în mişcare, iar vehiculul blindat încheia coloana. Pe strada Kirov se făcu din nou linişte.

*

* *

— Noi ştim să lucrăm cu cleştele, cu cuţitul, cu acul… Am văzut mulţi oameni ca tine zvârcolindu-se de atâtea ori de durere şi pe urmă tot au vorbit. Ai face bine să-mi spui chiar acum ce ştii… De ce te duci la Istanbul?

Larisa Elmuzaieva nu răspunse, ci stătea cu privirea în pământ, blestemându-se în gând că venise să-şi vadă familia pe care n-o mai văzuse de luni de zile, dar nu o făcuse decât pentru a-i mai ridica moralul cât de cât. Era însă prea târziu. Fata răspunse cu voce liniştită:

— Lucrez pentru un ONG care are sediul la Istanbul.

Apoi abia îndrăzni să se uite la cel din faţa ei, un bărbat de un blond cânepiu, plinuţ, roşu în obraji, cu buze groase de chefliu. Stătea pe un taburet la cincizeci de centimetri de ea şi îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ia ascultă, eu sunt maiorul Vitali Plotnikov din GRU, şi n-am chef de poveşti. De fapt, ce faci la Istanbul?

Larisa lăsă din nou privirea în pământ. Interogatoriul începuse imediat ce ajunsese la Khankala. Se găseau într-o baracă din lemn, încălzită de o sobă, iar familia ei era în camera de alături, şi soldaţii ruşi o înjurau şi o ocărau întruna. Larisa era bântuită de o teamă atroce: să nu-i violeze sora în vârstă de cincisprezece ani, Seda. Brusc şi aproape fără să se mişte, maiorul Plotnikov îi trase un pumn în faţă de căzu de pe taburet.

*

* *

— Hai, aleargă! Mai repede!

Ca să întărească vorbele, maiorul Plotnikov îi trase Larisei un

bocanc în şold. Complet goală, fata fusese nevoită să se dezbrace sub ameninţarea cuţitului, se învârtea prin încăpere în patru labe, în zbieretele de bucurie ale soldaţilor. Îi curgea sânge din nas, însă ura o făcea să uite durerea. Unul dintre soldaţi o călări ca pe un cal şi făcea gesturi obscene.

— Opreşte-te! spuse maiorul imediat pe un ton fără replică. O să ne distrăm mai târziu. Scorpia asta trebuie să vorbească. Recunosc că putoarea asta cecenă e superbă!

O apucă pe Larisa de păr, smulgându-i un smoc, apoi se uită la ea cu un aer pofticios. Cu sânii ei grei, cu talia mică, cu picioarele lungi şi bazinul cărnos, Larisa era absolut superbă. Văzu dorinţa din privirea maiorului şi îşi spuse că o s-o violeze imediat, aşa cum era obiceiul. Dezumanizată, depersonalizată aproape, nici nu se mai gândea la pudoare. Tocmai ea care fusese crescută chiar într-un mod retrograd! Deodată, un ţipăt ascuţit îi făcu pielea de găină. Era de femeie. Maiorul izbucni în râs, dând drumul părului.

— Mi se pare că surioarei tale îi plac la nebunie mătărângile ruseşti!

Larisa se năpusti spre camera de alături, dar fu oprită imediat de un soldat care profită să-i pună mâna pe sâni. Ea ţipă îngrozită. Surioara ei de cincisprezece ani, Seda, era culcată pe o masă din lemn, în mijlocul acelei odăi, ţinută de doi soldaţi care râdeau, cu poalele fustei ridicate până la brâu şi cu şezutul pe marginea mesei. În picioare lângă ea, un soldat se pregătea s-o violeze, ţinându-i cu forţa coapsele depărtate. Larisa îi vedea mădularul lung afundându-se şi ieşind ca un piston bine uns. Seda urla de ruşine şi de durere. Unul care o ţinea se distra ciupind-o de sâni prin pulovere.

Brusc, violatorul slobozi un ţipăt răguşit şi juisă cu o ultimă zvâcnitură de bazin, adânc înfipt în faţă. Colegul lui îl dădu la o parte ca să-i ia locul. Larisa îşi dădu brusc seama că urla şi se zbătea ca o descreierată. Aliniaţi la perete, ceilalţi membri ai familiei asistau neputincioşi la viol. Maiorul Plotnikov se apropie de Larisa, o apucă de păr, o trase înapoi şi observă pe un ton dulceag:

— Oamenii mei se plictisesc… Vezi? Dacă vorbeai, nu se jucau cu surioara ta. Ei, n-o să moară din asta.

Larisa îşi muşcă buzele ca să nu-l scuipe între ochi. Se va răzbuna

pe familia ei.

— *Haraşo [Bine]*, spuse maiorul Plotnikov. *Acum* o să vorbeşti!

— Ţi-am spus adevărul, zise Larisa pe un ton neutru.

Maiorul clătină din cap şi spuse:

— Gregori, adu-l pe bătrân!

Un soldat cu privirea goală îl împinse în încăpere pe bunicul Larisei, care părea drogat, absent. Rămase în mijlocul odăii, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp, părând că nici nu observă trupul despuiat al nepoatei. Aceasta se întoarse către ofiţerul rus.

— *Pajaluista [Vă rog]*, lăsaţi-l în pace. Are optzeci şi şase de ani.

— *Davai*, îi zise maiorul soldatului.

Acesta luă un cuţit lung ce îi atârna la centură şi îl înfipse cu forţă în burta bătrânului, apoi mai răsuci şi lama în rană. Abas Elmuzaiev ţipă doar o dată şi se prăbuşi în timp ce asasinul îşi punea liniştit cuţitul la loc în teacă. Larisa fugi şi luă capul bătrânului în mâini. Avea deja privirea sticloasă, iar sângele îi ţâşnea din rană. După câteva clipe, nici nu mai respiră. Larisa îi puse capul pe duşumea cu gingăşie şi se ridică în picioare. Uită că era goală. Văzându-i privirea, maiorul se dădu un pas înapoi, şi mai roşu la faţă.

Larisa rămase în faţa lui, strângând pumnii, incapabilă să scoată un cuvânt, plină de ură. În încăperea alăturată, sora ei, care era încă violată, slobozea doar gemete slabe. Cineva bătu la uşă, iar un soldat intră. Îi şopti câteva cuvinte maiorului la ureche, iar acesta îi spuse imediat Larisei:

— Colonelul vrea să te vadă. O să-ţi pară rău după noi.

Dădu un ordin, iar cei doi soldaţi aduseră un covor vechi pe care îl întinseră pe podea, apoi o obligară pe Larisa să se culce pe el. Îndată ce o făcu, soldaţii o înfăşurară în covor ca pe un obiect şi o luară cu ei. Numai părul negru i se vedea la un capăt. Abas Elmuzaiev nu mai sângera, însă mirosul fad, greţos al sângelui umplu toată încăperea.

*

* *

— Sunt colonelul Fedor Miciorin. Ridică-te, îi spuse bărbatul în uniformă Larisei, care era culcată încă pe covorul pe care cei doi soldaţi îl desfăcură, apoi plecară.

Larisa observă o sticlă de votcă începută pe jumătate aşezată pe masă. O sobă care ardea bine şi patul confortabil. Ofiţerul era mai degrabă un bărbat drăguţ, dar cu privire de nebun, intensă.

Ea se ridică, iar colonelul îi aruncă o privire aprobatoare la vederea siluetei, apoi se apropie. Îi cuprinse un sân în palmă şi îl cântări ca pe o fructă zemoasă. Larisa făcu maşinal un pas înapoi, iar colonelul zâmbi.

— Te simţi murdară, nu-i aşa? Ai chef de o baie bună rusească pentru plăcerea amândurora?

În Cecenia, o baie însemna un lux nesperat. Uneori, militarii ruşi o însoţeau şi cu o relaxare sexuală. Asta îi propunea şi colonelul Larisei. Fata clătină din cap şi răspunse pe un ton neutru:

— Nu, nu vreau nicio baie. Un om de-al dumneavoastră l-a omorât pe bunicu' sub ochii mei. Avea optzeci şi şase de ani. O să-l pedepsiţi?

— Nu fi proastă! răspunse colonelul râzând. Suntem în război. Voi! cecenii, sunteţi duşmanii noştri. Nu pedepseşti un soldat fiindcă a omorât un duşman. Uită-l pe bunică-tău. Oricum era bătrân. Eu îţi vorbesc despre lucruri serioase. Dar mai întâi, o să ne distrăm puţin.

Cum Larisa nu-i răspundea, făcu un pas înainte şi, brusc, duse mâna spre pântece. Simţi două degete înfigându-i-se în sex, ca un cârlig. Cu mâna stângă, colonelul o apucă de gât. În ochi avea o lucire de nebunie, iar Larisa crezu că avea să o sugrume.

— Câţi ani ai? o întrebă Miciorin.

— Douăzeci şi şapte.

Bărbatul zâmbi lasciv.

— La vârsta asta nici măcar o cecenă nu mai e fată mare! Îţi place să faci dragoste?

Larisa nu răspunse. Degetele din sexul ei o făceau să o usture. Colonelul continuă cu voce blândă, cu respiraţia duhnind a votcă şi fără să o lase în pace:

— Sunt în nenorocita asta de ţară de şase luni şi, înainte de a trece la lucruri mai serioase, vreau să mă distrez. Dacă refuzi, îţi împuşc toată familia, iar pe tine te bag într-o groapă şi torn peste tine var nestins.

Într-o altă ţară în afară de Cecenia, ameninţările unui ofiţer superior dintr-o armată regulată nu ar fi fost luate în serios, însă

Larisa ştia că acesta vorbea într-adevăr serios. Avea drept de moarte şi de viaţă asupra tuturor cecenilor, fără să fie pedepsit în niciun fel. În urmă cu câteva luni, un colonel care a violat şi a sugrumat o tânără cecenă a fost achitat de un tribunal militar.

— Ce doreşti? îl întrebă fata cu glas monoton.

Colonelul îşi retrase degetele care îi maltratau sexul, slăbi strânsoarea gâtului cu cealaltă mână, apoi o apucă de ceafă şi o forţă să îngenuncheze pe covor. Ofiţerul îşi desfăcu centura cu mâna stângă, iar Larisa, care nu mai voia să se lupte inutil, făcu restul. Uciderea sălbatică a bunicului ei pe care îl adora o aruncă într-o stare de indiferenţă. Trecuse şi ultima bolgie a infernului. Prinse între degete sexul pe jumătate umflat şi îl afundă în gură. Era circumcis şi emana un miros îngrozitor. Nu numai ea avea nevoie de o baie. Membrul se mări foarte repede între buzele fetei. Colonelul nu mai avusese demult o femeie.

*

* *

Sprijinit de masă, colonelul Miciorin savura fiecare clipă a felaţiei pe care i-o administra Larisa. Ca să-şi păstreze demnitatea, se deschisese doar la prohab, lăsându-şi pantalonii pe el din care ieşea acum un sex greu şi rigid, puţin curbat în sus, pe care Larisa îl sugea cu mişcări de du-te-vino automate.

Ofiţerul trase o duşcă de votcă şi ronţăi un castravete ca să atenueze mirosul de alcool. Sângele îi fierbea în vene. Voia ca această mângâiere delicioasă să nu se mai termine. În acelaşi timp, se chinuia îngrozitor să-şi reţină seva care îi fierbea în pântece. Scorpia asta cecenă o să-l facă să termine! Se uită în jos. În poziţia în care stătea, îi vedea funduleţul încordat, cambrat şi apetisant. Brusc, i se făcu poftă de fesele ei magnifice. Smulse pur şi simplu sexul din gură şi o trase de păr ca să se ridice în picioare. Începu să-i frământe cu frenezie sânii mari, iar sexul încordat îi atingea pântecele. Acest simplu contact era cât pe ce să-l facă să ejaculeze.

— Vino, mormăi el.

Sticla de votcă se golise, iar rusul avea ochii injectaţi. O târî pe fată până la pat unde o aşeză în genunchi cu spatele la el. La vederea

acestei crupe rotunde, ferme, cambrate, îl apucă ameţeala. Aşeză sexul pe cel al Larisei îl împinse cât putu de tare, afundându-se câţiva centimetri, dar se opri când auzi un ţipăt: fata era uscată ca fânul. Frustrat şi furios la culme, o lăsă şi se duse în colţul utilat ca bucătărie. Tot ce găsi era o sticlă de ulei începută pe care o înşfăcă şi îşi turnă pe sex. Era atât de excitat, încât nici lichidul rece nu îl înmuie.

Larisa nu se mişcase de la locul ei. Din două salturi, se aruncă asupra ei. De data asta, mădularul intră în pântecele fetei fără nicio greutate. Cum ea se ferea, el o prinse de şolduri şi făcu o mişcare violentă din bazin, parcă ar fi vrut s-o ţintuiască de pat. Datorită uleiului, aluneca foarte uşor, aşa că îi veni o idee. În clipa în care îi venea să juiseze, se retrase brusc şi îşi lipi membrul de fesele cecenei. Larisa slobozi un urlet şi se prăbuşi pe burtă în pat. Colonelul se culcă peste ea. Uleiul şi greutatea corpului făcură restul.

Colonelul Miciorin simţi cum sfincterul cedează, iar sexul băţos se înfipse dintr-odată în Larisa, rănind-o. Scoase un răcnet sălbatic, neputându-se abţine. Violul dură doar câteva secunde. Se goli în lăcaşul îngust cu o senzaţie nemaipomenită şi rămase înăuntru până la rădăcină. Războiul din Cecenia avea şi părţile lui plăcute.

*

*   *

Aranjat, colonelul Miciorin fuma o ţigară. Larisa rămase chircită pe pat ca un animal, buimacă, în pragul nebuniei. Era subjugată de o ură fără margini. De ce se întorsese la Groznîi?

Vocea blândă a colonelului rus o smulse din starea de toropeală. O întrebă pe un ton aproape monden:

— Care membri din familia ta au fost arestaţi odată cu tine?

— Mama mea, Zainap, mătuşa Malika, unchiul Mogamed, bunica Zaidat, fratele Djabrail şi sora Seda.

Era gata să-i spună că surioara ei fusese violată, dar se opri la timp. La ce-i folosea?

— *Haraşo*, zise colonelul Miciorin. Presupun că ţii mult la ei, nu? (Fără să aştepte răspunsul, continuă:) Trebuie să înţelegi că de acum înainte viaţa lor depinde de tine.

— Nu înţeleg, spuse Larisa. Ce pot să fac eu?

„În afară de a fi violată”, adaugă ea în minte.

Colonelul trase din ţigară şi spuse pe un ton degajat:

— Mi-ar face plăcere să te mai ţin aici o vreme, căci eşti foarte drăguţă, dar am primit ordin să te sui mâine dimineaţă într-un avion care te va duce la Moscova. Acolo te vor prelua stimabilii mei colegi din FSB *[Serviciul intern de Informaţii]*. Cred că au găsit lucruri interesante în apartamentul tău din Moscova. Începând din acel moment, lucrurile se simplifică. Membrii familiei tale rămân aici, în tabără, sub protecţia mea. Dacă faci *tot* ceea ce îţi vor cere colegii mei din FSB, familia ta nu va păţi nimic. După ce vei termina tot ce îţi vor cere ei, va fi eliberată şi se va putea întoarce la Groznîi. Vei putea să vii să o iei chiar tu. Înţelegi?

— Da, zise Larisa, înspăimântată.

Colonelul mai trase un fum din ţigară şi continuă pe acelaşi ton:

— Dacă nu asculţi, îţi spun ce vor păţi. O să-i arunc pe toţi într-o groapă şi o să arunc câteva grenade. După ce nu va mai mişca nimeni, voi arunca un sac de var nestins, sau poate vreo doi… Ai timp să te gândeşti până mâine dimineaţă. Poţi să dormi pe covor. Dacă aş fi în locul tău, aş accepta. O singură familie ai.

Capitolul II

Ersoy, patronul restaurantului *Somdan Park*, se aruncă în braţele lui John Burke icnind de bucurie, iar cei doi bărbaţi schimbară emoţionante şi nesfârşite amabilităţi sub privirea amuzată a lui Malko. Când, în sfârşit, se eliberară, patronul de restaurant turc îl primi pe Malko mai puţin călduros.

— Mă bucur să vă văd din nou la Istanbul, Malko bey, spuse el. Au trecut cel puţin doi ani…

— Trei, îl corectă Malko. Nu credeam că o să-l găsesc pe John aici.

John Burke, şeful Centralei din Istanbul, izbucni în râs.

— Mai am de stat încă şase luni şi sper să obţin o prelungire. De altfel, am cumpărat o *yali** la Yenikoy.

[Yali – casă veche din lemn în Bosfor.]*

După cinci ani petrecuţi în Turcia, era mai turc decât turcii. Chel cum era, cu mustaţa pe oală, cu burdihanul imens şi cu ţinuta neglijentă, semăna foarte mult cu *büyük babas [mafiot]* care îşi făceau veacul prin barurile din Galatasaray, care jucau domino între două escrocherii. Fiindcă vorbea limba turcă la perfecţie, îi cucerise pe omologii lui din *MIT*** atât cât poate fi cucerit un turc.

*[** MIT – Milli Istihradate Tefkiati (Serviciile Turce de Informaţii)]*

— Veniţi, spuse patronul, vreau să vă aşez la o masă.

Îi conduse pe „terasă”, partea de sus a salonului, al cărei acoperiş era glisant şi se deschidea în timpul verii. Aceste mese erau cele mai căutate. Situat pe colina Nisantasi, în elegantul cartier Sisli, în care se găseau cele mai luxoase magazine din Istanbul, în capătul străzii Mim Kemal Oke, *Somdan Park*, înconjurat de o grădină, era unul dintre restaurantele cele mai rafinate din marele oraş. În seara asta, salonul era arhiplin. La o masă mare erau câţiva politicieni şi oameni de afaceri, foarte multe femei frumoase însoţite de bărbaţi eleganţi, majoritatea îmbrăcaţi în costume sobre, închise la culoare.

Haina de piele pe care o purta John Burke făcea notă discordantă cu atmosfera sofisticată, dar aşa era el. Patronul îi instală la o masă cu trei tacâmuri; între o pereche şi două femei singure, împodobite cu bijuterii ca un pom de Crăciun. Malko îşi opri puţin privirea la vecinele lor: una era o brunetă superbă cu o rochie mulată din dantelă neagră, însoţită de o blondă vopsită, cam durdulie, cu o gură foarte roşie, care fusese foarte apetisantă când era mai slabă cu cincizeci de kilograme. Bruneta îl examină îndelung, schiţând un surâs, apoi îşi reluă discuţia cu prietena ei.

— Mai aşteptăm pe cineva? întrebă Malko.

— Da, spuse John Burke, cu un aer misterios. Este la un dineu, dar va veni la cafea.

Malko îşi plimbă privirea prin salon. Parcă era în Europa. Aici, *çarşaful [baticul]* şi *ortusa [vălul]* erau total necunoscute. Îmbrăcate foarte sexy, deseori în pantaloni, femeile nu erau nişte sălbatice şi, în ciuda aparenţelor, dispuse să aibă aventuri ca în Europa. Erau turcoaice moderne.

Un şef de sală veni şi puse pe masă o sticlă de Defender de cinci ani şi una de Stalicinaia „Cristal”, apoi îi şopti ceva la ureche lui John Burke.

— Din partea casei! spuse americanul.

La Istanbul, John era de un ajutor nepreţuit. Fiind de câţiva ani în post, cunoscând lumea şi vorbind turca la perfecţie, se simţea ca peştele în apă în acest univers complex şi opac pentru străini. Însoţit de fidelul său Elko Krisantem, şi el turc, Malko luase un apartament cu două camere la *Hotel Marmara*, în piaţa Taksim.

După temperatura tropicală din *Amazonia [Vezi SAS 153 – Aduceţi-i vii!]*, vremea din Istanbul, care nu atingea mai mult de opt grade Celsius, i se părea chiar friguroasă. Ca de obicei, centrala din Viena, care îi ceruse să se ducă în Turcia, nu îi precizase motivul călătoriei, căci cu siguranţă nu-l trimisese ca să admire Strâmtoarea Bosfor.

Deşi era iarnă, Malko nu se supăra că venise în această metropolă împărţită între Europa şi Asia. Răscruce a mai multor civilizaţii, plină de traficanţi, de intrigi, de comploturi şi, de câţiva ani încoace, placa turnantă a terorismului. De fapt, situat la sud de Caucaz, o etapă din drumul dintre Orientul Mijlociu şi Pakistan, învecinându-se şi cu Irakul, Istanbulul era poarta de trecere a cecenilor, a kurzilor, a pakistanezilor şi a islamiştilor de toate felurile care se foloseau de el ca un punct de întâlnire şi ca de o bază de adunare. Devenind stat laic din vremea lui Kemal Atatürk, ţinut în frâu de mâna de fier a unei armate atotputernice, ajutată de un serviciu de informaţii destul de feroce – MIT – Turcia a ştiut cum să evite până acum marile probleme ale Islamului fundamentalist. Ani de-a rândul, insecuritatea venea din partea partidului kurzilor – PKK – creat de fostul KGB cu mulţi ani în urmă, care a întreţinut în partea estică a Turciei o adevărată insurecţie care se sprijinea pe treisprezece milioane de kurzi turci. Arestarea în 2000 a şefului PKK, Abdullah Oçalan, a făcut să înceteze şi majoritatea acţiunilor violente ale PKK. Pe de altă parte, mişcările de extremă stângă precum Delsol, odinioară foarte active, au dispărut şi ele aproape în totalitate. În această ţară moderat musulmană, aşa cum este şi Franţa catolică, islamul fundamentalist, cu ferocitate combătut de Kemal Atatürk în urmă cu şaptezeci de ani, nu a prins niciodată. Interzicând portul fesului şi obligându-i pe turci să se

îmbrace după moda europeană, făcând din laicism o regulă de stat absolută, fondatorul Turciei moderne a vrut să întoarcă ţara spre Europa. A fost un vizionar adulat de populaţie chiar şi în prezent.

În urmă cu câţiva ani, un puşcaş marin american ameţit de băutură a comis sacrilegiul de a urina pe o statuie a lui Atatürk din Izmir. Timp de zece ani, municipalitatea a interzis intrarea în port a navelor militare americane. În Turcia, cu onoarea nu se glumeşte.

La începutul secolului XXI, Turcia are un guvern condus de un islamist „moderat”: la *Somdan Park*, femeile erau machiate strident, purtau ciorapi, însă în cartierele populare, unde se adunau emigranţii din Anatolia, *ortusu* se purta din ce în ce mai mult. În acelaşi timp, Turcia flirta şi cu Israelul. Cei alungaţi din statul evreu aveau dreptul să vină pe teritoriul turc.

Împărţită între aceste două extreme, ţara lupta să atingă două obiective: să intre în Europa şi să se modernizeze. Noul aeroport din Istanbul semăna deja cu un palat oriental, atâta marmură se găsea în el.

John Burke se aplecă brusc spre Malko şi îi arătă cu privirea bruneta de la masa de alături care îl fixa cu vădit interes.

— O cunoaşteţi? îl întrebă el.

Malko zâmbi.

— Nu, dar nu e imposibil ca ea să dorească să mă cunoască..

Era măgulitor să fie remarcat de o femeie frumoasă. John Burke zâmbi la rândul lui şi ridică paharul cu Defender.

— *Serifinize!*

Asta însemna „în sănătatea dumneavoastră”. Malko ridică paharul cu votcă. Era relaxat şi fericit că venise din nou la Istanbul. Din piaţa Taksim, era la doi paşi de Istiklâl Caddesi, marele bulevard pietonal ce ducea în vechiul cartier Beyoglu, un labirint de străduţe întortocheate pline de magazine şi de mici restaurante. Elko Krisantem se şi dusese acolo. Pentru el, revenirea în ţara de baştină era totdeauna o sărbătoare, pentru că îşi vedea verişorii, martori ai epocii în care era şofer pe un *dolmuş [taxi colectiv]*. Dar practica şi meseria de ucigaş plătit. La Istanbul, putea să-i fie de folos, având în vedere activitatea lui Malko.

— Aveţi noroc, observă John Burke, vremea e frumoasă. Acum

două zile a nins. Timpul urât vine din câmpiile Ucrainei.

Malko o părăsise cu mare regret pe Alexandra, eterna logodnică. Nu-i plăcea deloc să o lase singură în această perioadă a sărbătorilor plină de tentaţii. Seara precedentă o terminaseră în „camera dragostei”, la primul etaj din castelul Liezen, lăsând-o singură pe Alexandra cu o strângere de inimă. Dar din păcate, nu putea să refuze CIA, fiindcă, fără finanţele ei, castelul din Liezen ar fi fost demult o ruină. Or, Malko îşi iubea foarte mult castelul! Chiar dacă era o imensă gaură în buzunare, nu se vedea trăind într-un apartament din München sau din Ulm. Chiar dacă o parte din castel era închisă, tot îi rămânea destul loc ca să primească lumea după rang.

Şi la urma urmei, nu avea decât o viaţă… El alesese să-şi rişte pielea ca să aibă un anumit standard şi să conserve pietrele bătrâne, ca să ducă mai departe o tradiţie de familie care dura de câteva secole. Îşi bău votca dintr-odată şi, paradoxal, lichidul rece îl încălzi. Nu le mai contemplă pe făpturile de vis de care erau înconjuraţi şi îl întrebă pe John Burke:

— Presupun că îmi veţi spune de ce mă aflu aici?

Americanul îi făcu cu ochiul.

— Ştiţi foarte bine că se întâmplă mereu câte ceva în Istanbul. Aţi venit destul de des…

— Aşa este, recunoscu Malko.

Cu trei ani în urmă, transportase prin Istanbul o rachetă nucleară tactică ascunsă de armata rusă care trebuia să explodeze la New York după ce trecea prin Canada mai întâi*. Urmărirea lui Malko permisese interceptarea ei *in extremis*. Deşi CIA întreţinea legături strânse cu MIT, cooperarea dintre cele două servicii nu era întotdeauna perfectă. Turcii aveau o fixaţie pentru kurzi, în vreme ce americanii le reproşau că erau brutali şi corupţi. John Burke îşi goli paharul şi îşi mai turnă un Defender. Până să comande cina, se aplecă spre Malko.

[Vezi SAS 001 – La Istanbul.]*

— Este o poveste care începe în Australia, zise el. Serviciile australiene au „săltat” un islamist cu puţin timp în urmă, pe nume Roger Barat. Profilul e clasic: un martinican convertit la islamism, recrutat la Paris în apropierea unei moschei, trimis apoi la Londra,

după aceea în Pakistan la un antrenament militar.

— Înainte, asta se petrecea în Afganistan, observă Malko.

— Reţelele Al-Qaida s-au reconvertit, spuse americanul. Avem dovada prin acest Roger Barat. După arestarea lui, s-a aşezat la masa negocierilor şi a mărturisit că a stat şase luni într-o tabără a mişcării clandestine Lashkar-e-Toiba, în Kashmir, amestecat printre pakistanezi, printre britanici şi chiar printre americani. Erau cu toţii musulmani, bineînţeles.

— Am crezut că aceste tabere sunt controlate de armata pakistaneză, observă Malko.

John Burke zâmbi ironic.

— Chiar sunt. Roger Barat ne-a povestit că, la fiecare inspecţie a militarilor pakistanezi însoţiţi de oameni de-ai noştri, veniţi să se asigure că în tabără nu sunt membri Al-Qaida, rezervată în principal combatanţilor din Kashmir, erau evacuaţi într-o zonă mai puţin accesibilă. Apoi îi transportau cu camioanele armatei pakistaneze, ceea ce spune multe despre jocul dublu al pakistanezilor.

— Nu-i o noutate, zâmbi Malko.

John Burke îl aprobă.

— Din păcate! Pe scurt, acolo în tabără, Roger Barat a cunoscut multă lume şi a auzit o groază de lucruri. Într-o zi, a venit în vizită un trimis al egipteanului Zayman Al-Zawahiri, mâna dreaptă a lui Ussama Bin Laden. Căuta un specialist în explozibili.

— Asta nu înseamnă că…

— Ba da! Roger Barat, care vrea să se facă util, s-a oferit. Avea cunoştinţe în acest domeniu. În decursul întrevederii, omul din Al-Qaida l-a întrebat dacă a mai fost în Turcia… La Istanbul. Roger Barat i-a răspuns că nu mai fusese. Apoi, i-a pus câteva întrebări de ordin tehnic despre manevrarea explozibililor. Dar se pare că nu a răspuns corect şi a fost eliminat. Trimisul reţelei Al-Qaida a plecat cu coada între picioare, iar Roger Barat s-a întors la Londra după terminarea stagiului militar. După câteva săptămâni de aşteptare, a fost trimis în Australia, unde trebuia să fie contactat de o reţea locală a Al-Qaida. Însă MI6 l-a reperat, iar cruciada lui s-a sfârşit brusc.

— Mereu se întâmplă astfel de chestii, observă Malko.

— Fireşte, recunoscu John Burke. Dacă Al-Zawahiri se ocupă de o

operaţiune, înseamnă că este importantă.

— Le-aţi pomenit despre afacere celor din MIT?

— Bineînţeles! I-am spus prietenului nostru Zeynel Sokik. *[Vezi SAS 139 – Jihad.]* A fost avansat. Acum e general, unul dintre puţinii militari din MIT. Mi-a spus că nu ştie nimic şi că n-a remarcat nicio operaţiune suspectă la islamiştii de aici.

— Al-Qaida şi-a schimbat tactica, observă Malko. De acum înainte foloseşte grupările locale motivate ideologic, cărora le insuflă ideea de atentat, dându-le nişte bani acolo şi uneori mijloace tehnice. Un soi de „concesionare”.

— Aveţi perfectă dreptate, spuse Burke. Însă turcii nu se confruntă cu o adevărată problemă islamistă. Duşmanul regimului este mai degrabă extrema-stângă a PKK. Aşa că m-am achitat şi eu. Am trimis un raport la Langley, apoi mi-am văzut de treabă în continuare. În meseria noastră, circulă atâtea zvonuri... Iar acum o săptămână m-a pus pe jar un alt fapt.

Se întrerupse ca să-l lase pe chelner să le pună pe masă peştele prăjit. Era un soi de biban care trăieşte numai în apele Bosforului... Malko întâlni iarăşi privirea femeii cu rochia mulată din dantelă neagră care se ridica de la masă. Avu din nou parte de un surâs diafan şi o urmări cu privirea cum era escortată de hipopotamul ei.

— Mă ascultaţi? îl întrebă americanul puţin agasat.

— Absolut! spuse Malko, întrerupând cu părere de rău contactul vizual. Dar până acum nu mi-am dat seama cu ce pot să ajut eu. Nu vorbesc turceşte, iar MIT îi cunoaşte în mod sigur mult mai bine decât mine pe islamiştii din partea locului. Cei pe care i-am cunoscut aici ori au murit, ori au fugit.

— Nu vorbiţi turceşte, dar ştiţi rusa, observă Burke cu un zâmbet plin de subînţeles.

Malko lăsă furculiţa din mână.

— Rusa? Da, fireşte. Şi germana şi alte câteva limbi. Dar ce legătură are asta cu povestea dumneavoastră?

Ersoy, patronul restaurantului *Somdan Park*, se apropie de masa lor zâmbind:

— Cum e peştele?

— Minunat! spuseră amândoi odată.

Turcul se aplecă spre Malko şi puse pe masă o bucată de hârtie împăturită.

— De la o persoană care speră să o sunaţi, spuse el în şoaptă. Mi-a lăsat biletul pentru dumneavoastră.

Malko desfăcu hârtia şi descoperi un număr de telefon: 535 5649 802, urmat de un prenume: Laila. Toate astea erau scrise cu ruj de buze. Femeia care îi zâmbise era îndrăzneaţă. Patronul se şi îndepărtase discret. Malko băgă hârtia în buzunar, sub privirea nedumerită a lui John Burke, care se abţinu să-l întrebe ceva, mulţumindu-se să spună pe un ton ironic:

— Dacă vreţi să auziţi ce am *de spus*… Aici, în Istanbul, am cele mai bune relaţii cu reprezentantul din *SVR** care se află la Consulatul Rusiei. Igor Verşinin, un tip foarte de treabă. Ne întâlnim regulat. Ruşii sunt foarte avizi după orice informaţie în legătură cu wahhabiţii, cu islamiştii care se infiltrează în Cecenia ca să-i ajute pe rebeli. Le-am furnizat nişte documente pe care am pus noi mâna în Afganistan şi au fost extrem de încântaţi. Pe scurt, săptămâna trecută, Igor m-a invitat la masă, aşa cum face mereu, şi mi-a spus o chestie care mi-a aprins toate beculeţele. Ştiţi că FSB-ul acţionează foarte intens împotrivă cecenilor, la Moscova.

[SVR – Serviciile externe ruse de Informaţii.]*

— Asta nu a împiedicat cu nimic luarea de ostatici la teatrul Nord-Ost, în octombrie 2002, remarcă Malko.

Incidentul s-a soldat cu o sută şaptezeci de morţi, inclusiv cei patruzeci şi nouă de răpitori, membrii unui comando cecen care i-au luat ostatici pe toţi spectatorii şi actorii din teatru.

— Exact, sublinie americanul. FSB-ul este mult mai activ de atunci şi îi supraveghează îndeaproape pe cecenii din Moscova. Aşadar, recent, agenţii au reperat o cecenă care avea o locuinţă în Moscova şi călătorea foarte mult în Europa şi chiar în Orientul Mijlociu, sub acoperirea unui ONG islamist, *IRO***, care are sedii şi aici.

*[** IRO – Islamic Relief Organization.]*

— Are legături cu Al-Qaida, spuse Malko.

— Într-adevăr. Prin urmare, au percheziţionat apartamentul fetei, o

oarecare Larisa nu-mai-ştiu-cum. Pe ea n-au mai prins-o fiindcă s-a dus în Cecenia să-şi vadă familia. Dar au descoperit un bilet de avion Moscova–Istanbul şi cincizeci de mii de dolari în bancnote de câte o sută.

— Asta e tot?

— Da. Dar FSB o consideră o activistă care are legături cu „teroriştii” ceceni. Călătoreşte des în străinătate unde ridică în slăvi rezistenţa patriei sale faţă de ocupaţia rusă.

Malko rămase stană de piatră.

— Dar asta nu e o crimă. Se pare că legaţi aceste două informaţii şi trageţi concluzia că aici se pregăteşte un atentat. Nu prea ţine.

John Burke împinse farfuria în care mai rămăseseră doar oasele de peşte.

— Igor o să vă povestească restul! spuse americanul zâmbind. Ah, a şi sosit. Bine că am terminat de mâncat…

Malko ridică privirea şi zări un bărbat blond cu ochi foarte albaştri, palid la faţă, prost îmbrăcat într-un costum albastru-petrol, care îşi făcea drum printre mese. Urmară îmbrăţişările şi prezentările de rigoare. De aproape, Igor Verşinin părea mult mai sigur pe el şi avea privirea ageră. Bineînţeles, cravata era oribilă…

— Vrei un scotch? îl întrebă John Burke.

Rusul clătină din cap.

— Nu. Mai repede, un ceai…

Îi zâmbi lui Malko şi spuse apăsând cuvintele:

— Am auzit multe lucruri despre dumneavoastră, *gospodin* Linge. Sunt sigur că sunteţi omul potrivit pentru ce avem de gând să facem.

*

* *

John Burke plimba cu grijă flacăra brichetei Zippo „collector” D-Day peste trabuc ca să-l încălzească, în timp ce ofiţerul din SVR adulmeca ceaiul cu gesturi de felină. Profitând de tăcerea care se instalase, Malko îl studia. Unghiile pătrate şi mâinile puternice contrastau cu aspectul delicat. Rusul puse ceaşca pe masă şi se uită la Malko.

— John v-a povestit cred că distinşii mei colegi din al Doilea

Directorat au descoperit lucruri interesante în apartamentul acelei cecene. Larisa Elmuzaieva, începu el.

Când se referea la FSB, rusul folosea denumirea veche din vremea nostalgicei Uniuni Sovietice.

— Într-adevăr, confirmă Malko, dar nu mi-a spus mai mult de-atât.

— *Haraşo*. După aceste descoperiri, FSB s-a temut că nu se mai întoarce la Moscova, fiind anunţată de prietenii ei. Conducerea GRU din Cecenia a primit ordin s-o aresteze, ceea ce n-a fost greu. Era la Groznîi cu familia ei şi n-a opus rezistenţă. A fost transferată la cartierul general al armatei din Khankala pentru interogatoriu. Fireşte că, la început, a susţinut că nu are nicio activitate ilegală. Călătoria la Istanbul avea drept scop să aducă fonduri pentru un ONG care se ocupă de refugiaţii ceceni din Turcia. Mulţi dintre ei sunt în realitate combatanţi în concediu şi orice contact cu ei reprezintă o crimă pedepsită cu cinci ani într-o tabără cu regim sever.

Malko se cutremură. Uniunea Sovietică ducea o viaţă dură, iar Vladimir Putin, cu mâna lui de fier în mănuşă de plumb, era pe cale să reînvie bunul şi bătrânul gulag. Ochii de un albastru transparent ai lui Igor Verşinin păreau mai degrabă plini de inocenţă. Ofiţerul din SVR continuă:

— Până la urmă, fata cecenă şi-a văzut interesul şi s-a hotărât să colaboreze.

— A mărturisit?

Igor Verşinin plecă privirea cu modestie.

— Da. Colegii mei din FSB au convins-o că era mai bine pentru ea.

Îţi venea să mori de râs: FSB-ul din Cecenia nu avea de ce să invidieze Gestapo-ul din vremurile lui cele mai bune. Malko se străduia să-şi mascheze dezgustul. Când te gândeşti că Statele Unite au luptat cincizeci de ani ca să distrugă Imperiul Răului, atât de îndrăgit de Ronald Reagan… Ca să ajungă iar aici… nu făcuseră nicio scofală.

— Ce au aflat? întrebă el.

Americanul trăgea absent din trabuc.

— Larisa Elmuzaieva a recunoscut că se duce la Istanbul ca să ia legătura cu un grup terorist islamist, spuse cu emfază ofiţerul din SVR. Şi că cele cincizeci de mii de dolari îi erau destinate ca să finanţeze

câteva acţiuni teroriste.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Începea să devină interesant. Malko se întoarse intrigat către John Burke, care se pierduse în norul lui de fum albăstrui.

— Asta îi priveşte pe cei din MIT, observă el. Mai ales că a dat amănunte în legătură cu aceşti terorişti.

Igor Verşinin clătină din cap.

— Nu. Susţine că, odată ajunsă la Istanbul, trebuie să se prezinte la IRO ca să-şi anunţe prezenţa.

— Cine i-a dat instrucţiunile şi banii? întrebă Malko.

— Un bărbat pe care l-a cunoscut mai întâi în Georgia, unde se ocupa de refugiaţii ceceni. Apoi l-a întâlnit la Moscova, în parcul Ismailovo. Îi ştie doar prenumele: Hamid. Este arab.

Toate astea erau o abureală de nedescris. Asemenea poveşti se găseau în fiecare zi. Reţelele de terorişti islamişti erau complet destrămate, supravieţuind numai datorită mesagerilor şi unor transferuri de fonduri cum era şi cel din cazul de faţă. Evident că afacerea confirma informaţia furnizată de Roger Barat în legătură cu un atentat la Istanbul. Posibil numai prin alianţa guvernului turc cu Statele Unite şi cu Israelul. Malko conchise, fără să-şi facă prea mari iluzii:

— Presupun că va fi condamnată la câţiva ani de stat în tabăra…

Igor Verşinin zâmbi.

— Ba deloc! Soseşte mâine la Istanbul cu cursa de Moscova.

Capitolul III

Malko crezu că nu a auzit bine.

— Aţi eliberat-o? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Da. FSB-ul i-a dat chiar şi bani şi bilete de avion.

Zâmbea uşor. Malko înţelese lucrătura.

— Aţi întors-o…

Igor Verşinin dădu din cap afirmativ.

— Da. Larisa a devenit una dintre micuţele şi frumoasele noastre „rândunele”…

Făcea aluzie la „rândunelele” din KGB-ul de altădată, trimise în lumea occidentală ca să obţină informaţii. Nimic nu era nou sub soare…

— Nu vă temeţi că vă va lăsa cu buza umflată odată ce va ajunge aici? întrebă Malko mirat. O s-o predaţi agenţilor din MIT?

— La prima întrebare, vă răspund *niet*, zise Igor Verşinin. Avem un acord cu persoana a cărei familie este gaj.

— Familia ei?

Brusc, Malko se simţi stânjenit. Igor Verşinin preciză imediat fără nicio tulburare:

— Familia a fost arestată odată cu ea. Se întâmplă mereu în Cecenia, unde multe familii colaborează cu combatanţii… În cazul Larisei, sunt şase membri: bunica, mama, mătuşa, unchiul, fratele şi sora mai mică. Bunicul, care nu a fost arestat, a fost din păcate ucis accidental. Cecenii sunt nişte oameni foarte brutali, care nu respectă nimic. Aceste şase persoane sunt reţinute la Khankala, în cartierul general al forţelor noastre din Cecenia. Întru câtva, ele sunt garanţia bunei purtări a Larisei.

Lui Malko îi veni să se ridice de la masă, dar îl opri privirea plină de subînţeles a lui John Burke. Americanul se grăbi să-i vină în ajutor lui Igor Verşinin.

— Prietenii noştri ruşi au multe probleme în Cecenia, iar noi trebuie să-i ajutăm, spuse el. Este vorba şi de terorismul internaţional. Deseori sunt obligaţi să aresteze familii întregi, căci şi copiii îi ajută pe combatanţi.

Cu închisoarea de la Guantanamo, unde deţinuţii au şi mai puţine drepturi decât prizonierii din gulagul de altădată, Statele Unite ar putea cu greu să dea lecţii de morală restului lumii. Însă pe Malko îl lua cu frig pe şira spinării.

— Aşadar, conchise el, familia Larisei este ostatică ca să fie siguri că fata se va întoarce.

Igor Verşinin tresări la auzul cuvântului „ostatică”.

— Sunt suspecţi, îl corectă el, şi sunt trataţi foarte bine. Este mai bine pentru ei să-şi petreacă iarna în tabăra noastră decât la Groznîi, unde nu există nici apă, nici căldură.

La urma urmei, FSB-ul era un soi de SAMU social… Ruşii erau

obişnuiţi cu asemenea metode şi nu voiau să le schimbe. Plin de dezgust, Malko îl strigă pe chelner şi mai comandă o votcă.

— Prin urmare, Larisa Elmuzaieva soseşte aici mâine. Ce aşteptaţi de la mine?

John Burke îi răspunse de data asta:

— O luaţi în grija dumneavoastră, îi explică el. Vorbeşte doar cecena şi rusa şi refuză să coopereze cu turcii. Scopul este ca ea să vă permită să penetraţi grupul terorist islamist. Când veţi reuşi, vă vom da toate elementele adunate de MIT care îi va aresta pe membrii lui. Larisa se va întoarce în Cecenia, iar rudele ei vor fi eliberate în schimbul colaborării cu noi, nu va mai fi urmărită pentru activităţile ilegale.

Era o poveste de adormit copiii.

— Cum va primi Larisa toate astea? îl întrebă Malko pe rus.

— Foarte bine, răspunse acesta. A înţeles care îi este interesul. O să vedeţi că e blândă ca un mieluşel. I-am dat numărul camerei de la *Marmara* şi va lua legătura cu dumneavoastră. După aceea, e rândul dumneavoastră să vă descurcaţi. Sunteţi un profesionist, nu ar trebui să vă fie greu.

Malko rămase tăcut câteva clipe.

— Şi dacă dispare? Ce se întâmplă cu familia ei?

O uşoară umbră întunecă ochii albaştri ai ofiţerului din SVR.

— Vor fi judecaţi pentru complicitate, fireşte.

— Şi bunica?

— În Cecenia, chiar şi bunicile îi urăsc pe soldaţii noştri şi participă la acţiuni îndreptate împotriva lor…

John Burke tuşi.

— Igor glumeşte, se grăbi el să intervină. Fireşte că bătrâna va fi trimisă la Groznîi.

Toate astea nu miroseau a bine. Dar acum Malko era nerăbdător să o cunoască pe Larisa Elmuzaieva.

— De ce nu ne duceţi să o luăm de la aeroport? sugeră el.

— Ne temem să nu fie urmărită de teroriştii cu care trebuie să se întâlnească, răspunse ofiţerul rus. Oamenii ăştia sunt foarte prudenţi. Trebuie neapărat să creadă că e de partea lor. Altfel nu reuşim să facem nimic.

— Aşadar, turcii nu ştiu nimic, constată Malko.

— Exact, recunoscu John Burke. Ar strica totul, căci sunt mai stângaci.

— Dacă a fost deja la Istanbul, agenţii din MIT n-au reperat-o?

— La întrebarea asta, nu putem să răspundem acum, recunoscu John Burke. Dar, dacă va fi cazul, vom afla foarte curând. Şi vom dezminţi.

Malko rămase tăcut. Ultima oară când le-au ascuns ceva celor din MIT, a ieşit prost. Turcii sunt la ei acasă şi ştiu cum merg treburile.

— I-aţi spus lui Zeynel Sokik că sunt în Istanbul? îl întrebă Malko pe american.

— Bineînţeles, spuse acesta. Dar vom mânca împreună foarte curând. Este foarte bucuros să vă revadă. I-am spus că aţi venit să căutaţi câteva informaţii despre membrii Al-Qaida prezenţi în Georgia care tranzitează Turcia.

Malko nu făcu niciun comentariu. Dacă Zeynel Sokik credea o asemenea minciună gogonată, era treaba lui. Igor Verşinin scoase din buzunar o fotografie şi i-o dădu lui Malko.

— Ea e Larisa Elmuzaieva. E înaltă, are un metru şaptezeci şi opt.

Malko privi fotografia făcută de la distanţă. Cecena era frumoasă, cu pometii înalţi, cu nasul coroiat şi privirea sălbatică. Nu avea chiar figură de mieluşel. Puloverul şi jeanşii erau mulaţi pe corpul cam plinuţ. Malko puse fotografia în buzunar, nesimţindu-se în largul lui. Dacă nu ar fi fost atât de legat de CIA, s-ar fi urcat în primul avion care pleca spre Austria.

*

*   *

De la fereastra camerei, Malko privea circulaţia din piaţa Taksim. Se lăsa înserarea după o zi friguroasă, dar însorită. Dimineaţă fusese în vizită la John Burke, la noul Consulat general american. Cel vechi, un splendid palat oriental apărat de ziduri înalte de cinci metri, situat în Mesrutiyet Caddesi, în plin centru al Istanbulului, lângă cel mai vechi hotel, *Pera Palace*, fusese părăsit din motive de securitate.

Pentru a ajunge la sediul nou, care se găsea în nordul celor două poduri peste Bosfor, în Istinye, drumul era îngrozitor. Construit în

vârful unei coline, semăna cu o adevărată fortăreaţă, protejată de ziduri înalte cu foişoare din loc în loc şi cu proiectoare. Maşinile beneficiau de un singur drum de acces, începând cu Mazarpaqa Caddesi, un bulevard larg din cartierul Istinye. Drumul era protejat de trei „puncte de control”, cu porţi cu bare de fier, cu bariere şi păzite de puşcaşi marini înarmaţi până-n dinţi.

Vecinii acestei fortăreţe trăiau un adevărat infern, cu lumini puternice chiar de la lăsarea serii de la proiectoare. De altfel, aici nu venea nimeni niciodată. Statele Unite nu mai eliberau demult vize decât în puţine cazuri, iar toate demersurile se făceau numai la telefon. Cu toate astea, consulatul adăpostea optzeci şi şase de „diplomaţi”, răspândiţi pe trei etaje şi la subsol. Cei câţiva *adevăraţi* reprezentanţi ai Departamentului de Stat fuseseră regrupaţi în „satele” din cartierul vecin, Etiler, cu străzile blocate la ambele capete şi păzite zi şi noapte. Agenţii CIA îşi închiriaseră apartamente în oraş, ca să nu-şi piardă toate legăturile. Însă ei lucrau mai ales la ascultări, pentru restul bazându-se pe omologii lor din MIT. Toată lumea era paranoică.

Era prea departe să se ducă cu taxiul. Din fericire, Elko Krisantem şi-a găsit un verişor care i-a pus la dispoziţie un Mercedes vechi, dar care arăta încă bine. Îşi reluă încântat meseria de şofer, dar, în ciuda indicaţiilor date de John Burke, le trebui o jumătate de oră ca să treacă de toate „punctele de control”. Reprezentantul CIA la Istanbul a făcut tot posibilul să-l convingă pe Malko că operaţiunea Larisa era foarte *normală:* penetrarea unei reţele teroriste cu ajutorul unui agent „întors”. Era procedeul clasic.

— Aţi fi putut găsi la fel de bine pe cineva care să vorbească rusa şi la turci, a obiectat Malko.

— Da, dar e preferabil să demontăm *noi* reţeaua, a insistat americanul. Langley a primit alte informaţii graţie ascultărilor agenţilor din NSA. Se făcea aluzie la o operaţiune de anvergură în Istanbul.

Malko rămăsese sceptic.

— Ştiţi bine că oamenii din Al-Qaida vă intoxică. *Ştiu* că îi ascultaţi, de aceea spun verzi şi uscate.

— Roger Barat nu e un oarecare… Şi nici Larisa. Aduce bani unei grupări clandestine…

Soneria telefonului îl smulse din meditaţie. Poate era Elko Krisantem care avea veşti. Malko ridică receptorul.

— *Gospodin* Malko? întrebă o voce de femeie.

— Da.

— Sunt Larisa.

Vocea era melodioasă, cu inflexiuni metalice. O voce tânără şi hotărâtă. Malko simţi că pulsul o ia razna. Intră în joc.

— Cred că trebuie să ne întâlnim, spuse el. Când se poate?

— Acum, dacă doriţi, îi propuse cecena. Sunt într-o cafenea pe Istiklâl Caddesi. Se numeşte *Mona Lisa* şi este în pasajul Eremie, când coborâţi pe dreapta. La primul etaj.

— Pe curând, zise Malko.

Trecu imediat în camera de alături, unde Elko Krisantem citea cotidianul popular *Posta*, şi îi spuse care era situaţia. O să stea de pază în faţa cafenelei *Mona Lisa* şi o va urmări pe fată când va ieşi. Dar înainte, va da o raită prin salon ca să o repereze. Se îmbrăcă cu paltonul din lână în ascensor.

*

* *

La intrarea în cafeneaua *Mona Lisa* era un şir de narghilele. Era o clădire veche plină de farmec, cu lambriuri, cu tavane joase, cu jucătorii de şah şi de bridge, cu perechile înlănţuite. Erau şi mulţi tineri atraşi de CD-urile vânzătorilor instalaţi în pasajul Eremie. Malko inspectă din priviri primul salon, dar nu văzu pe nimeni care să semene cu Larisa. O descoperi în cel de-al doilea salon, care era aproape pustiu. Era singură într-un separeu, cu un pahar de ceai în faţă. Semăna mult cu fata din fotografia pe care i-o dăduse Igor Verşinin, cu părul ciufulit şi faţa foarte palidă. Era îmbrăcată cu un pulover albastru şi cu jeanşi, cu un soi de hanorac negru căptuşit cu lână pe care îl avea descheiat. Pe Malko îl izbi energia care se degaja de pe chipul ei. În orice caz, Larisa Elmuzaieva era o femeie frumoasă.

Când se apropie de ea, fata înălţă capul şi întâlni privirea lui Malko. Cea a tinerei îl pătrunse cu o ură aprigă, încât avu senzaţia că îl ţintuieşte de perete. Nu era deloc privirea unui mieluşel. Se strecură în boxă, veni în faţa ei şi întrebă în ruseşte:

— Dumneata eşti Larisa?

— *Da. Dobrevecer*, răspunse ea cu voce obosită şi joasă, întinzându-i o mână rece şi osoasă.

Ospătăriţa se apropie, iar el comandă un ceai. Larisa mai comandă şi ea încă unul. Timp de câteva clipe, se studiară în tăcere. Tânăra nu era deloc machiată. Tot farmecul era concentrat în privirea întunecată.

— Aţi călătorit bine? o întrebă Malko să rupă tăcerea.

— Da.

— Cunoaşteţi Istanbulul?

— Da.

Malko bău câteva înghiţituri de ceai, apoi întrebă:

— Ştiţi ce trebuie să facem împreună?

O lucire plină de ură străbătu privirea Larisei Elmuzaieva şi se aplecă spre el şuierând cu glas rece:

— Da, domnule, spionaj american. O fac să-i salvez pe ai mei! Dar vă urăsc pe toţi. Voi, occidentalii, care colaboraţi cu monstrul ăla de Vladimir Putin! Omul care îmi masacrează poporul, cum făcea şi Stalin. Dar el este mult mai crud…

Dezarmat, Malko nu putu să-i răspundă decât atât:

— Larisa, eu sunt un profesionist. Mi s-a cerut să împiedic un atentat terorist cu colaborarea dumitale şi asta o să fac. Asta e tot.

— Asta e tot! De ce credeţi că sunt aici?

— Mi s-a explicat. Familia dumneavoastră a rămas garanţie pentru cooperarea cu noi, într-o tabără militară din Cecenia.

Larisa îl strânse brusc de mână, mai, mai să-i zdrobească oasele.

— V-am mai explicat cum l-au ucis nemernicii ăia sub ochii mei pe Abas, bunicul în vârstă de optzeci şi şase de ani, cu o singură lovitură de cuţit? întrebă ea în şoaptă. Ca să mă intimideze. Dar cum mi-au violat surioara de cincisprezece ani? Vreo zece soldaţi la rând! Încă îi mai aud şi acum ţipetele. Iar pe mine, v-am spus cum am fost violată în toate chipurile de colonelul Miciorin? Care, după aceea, mi-a permis să dorm la picioarele lui, pe covor, ca un căţel?

Lacrimile îi înceţoşau ochii Larisei, iar Malko rămase îngrozit de această faptă abominabilă. Fireşte că nu a crezut prezentarea idilică a lui Igor Verşinin, dar ceea ce îi dezvăluise Larisa depăşea cu mult

limitele ororii. Îi era ruşine şi îl blestema în gând pe John Burke.

Larisa tăcuse. Pieptul îi tresărea şi gura îi tremura. Îşi şterse lacrimile şi bău puţin ceai. Ospătăriţa îi privea dintr-un colţ, crezând că este o ceartă între îndrăgostiţi. Malko făcu un efort supraomenesc şi înfruntă privirea plină de ură a fetei, apoi zise:

— Larisa, să ştii că renunţ la misiune. Este prima şi ultima oară când ne vedem.

— Ba nu! spuse ea pe un ton imperativ. Dacă faceţi asta, îmi vor ucide familia. Îi cunosc. Ştiţi foarte bine că nu am venit aici din proprie iniţiativă. Nici dumneavoastră nu sunteţi mai bun decât ei. Dar o să-mi trădez fraţii ca să-mi salvez familia. Când vor fi la adăpost teferi şi sănătoşi, o să-l omor pe colonelul Miciorin şi o să mă omor şi eu. Dar o să iau cu mine cât mai mulţi ruşi posibil.

Acum ochii fetei scăpărau de furie. Tăcut, Malko înţelese că va bea cupa amărăciunii până la fund.

*

*   *

Larisa Elmuzaieva tăcu brusc, de parcă îi părea rău că l-a necăjit pe Malko, însă trăsăturile încordate şi muşchii maxilarelor care se mişcau sub piele lăsau să se vadă toată furia de care era cuprinsă. Ce putea să-i spună? Nu se îndoia nicio clipă de sinceritatea ei, nici de veracitatea acuzaţiilor. În loc de o mieluşea, avea în faţă o tigroaică care l-ar fi ucis pe loc dacă ar fi putut să o facă fără niciun risc. Ce mai parteneră pentru a se infiltra într-o reţea! Îşi spuse, cu puţină laşitate, că această sălbăticiune era constrânsă să procedeze astfel ca să-i protejeze pe ai săi. Slabă consolare.

Îi venea să-i povestească despre cecenii pe care îi cunoscuse la Moscova, pe care îi stima foarte mult, despre Luiza cu care a avut o scurtă, dar înfierbântată aventură, înainte să fie împuşcată de oamenii din FSB. *[Vezi SAS 123 – Capcana cecenă.]*

O revedea moartă, întinsă în pădure, cu părul năclăit de sânge, strângând în mână Kalaşnikovul. Dar la ce bun? Larisa nu l-ar fi ascultat, căci era subjugată de propria ură. Părea foarte tânără, ca şi Luiza care murise doar la douăzeci şi şase de ani.

— Câţi ani aveţi? o întrebă Malko.

— Douăzeci şi şapte. De ce mă întrebaţi? Vreţi să vă culcaţi cu mine? Este uşor şi nu trebuie să mă violaţi. Sunt la Istanbul ca să fac tot ceea ce îmi cereţi.

Vorbea cu un aer foarte detaşat, ca şi cum s-ar referi la altă persoană. Pe Malko îl trecu un fior pe şira spinării. Ar fi vrut să-i spună că, în condiţii *normale* fireşte, ar fi fost atras de ea. Din nenorocire, se aflau în război şi nu de aceeaşi parte, ci în tabere diferite. Trebuia să-şi facă ordine în idei şi să revină la *adevărata* problemă. Fusese trimis la Istanbul de CIA ca să distrugă o reţea teroristă, cu ajutorul acestei tinere cecene. În rest, era obligat să se călească şi să le ceară iertare strămoşilor pentru că se afla în această situaţie precară.

— Larisa, eu n-am venit la Istanbul ca să mă culc cu dumneata. Am de îndeplinit o misiune în care aveţi un rol important. Îmi pare rău pentru ce aţi îndurat, dar nu mă miră niciun pic. Ştiu cum se comportă ruşii în ţara dumitale…

— Atunci de ce v-aţi aliat cu ei?

Îl fixa cu intensitate, mai puţin ostilă totuşi. Făcu un gest evaziv. În faţa acestei înflăcărate, i se făcu brusc ruşine de el şi de motivaţiile lui.

— Nu sunt aliatul lor, ci vreau doar să-i opresc pe acei oameni periculoşi. Nişte terorişti care se pregătesc să omoare nişte oameni nevinovaţi în numele unei cauze cam dubioase.

Cecena se încordă din nou.

— Cei pe care îi numiţi terorişti au venit să ne ajute ca să luptăm împotriva torţionarilor ruşi. Adeseori au plătit cu propria viaţă. Sunt nişte oameni curajoşi şi dezinteresaţi.

Malko scutură din cap şi o corectă:

— Sunt nişte fanatici care vor să instaureze o lume retrogradă, obscurantistă, sectară, în care femeile ca dumneata să fie reduse la stadiul de sclave. Aveţi chef să purtaţi *çarşaf*, să nu vă bucuraţi de nicio libertate, să nu puteţi alege bărbatul pe care îl iubiţi?

— Nu l-am ales pe colonelul Miciorin, izbucni Larisa Elmuzaieva. Caricaturizaţi islamul. Sunt musulmană şi am trăit totuşi în libertate.

Discuţia risca să alunece pe o pantă greşită. Malko o întrerupse brusc.

— Vom avea tot timpul să discutăm despre aceste lucruri, spuse el tranşant. Să ne întoarcem la lucruri mai simple. Mai exact, ce trebuie să faceţi la Istanbul? Îi cunoaşteţi pe cei cu care trebuie să vă întâlniţi?

Larisa păru şi ea uşurată de această întrerupere. Bău puţin ceai şi răspunse cu glas monoton:

— Am venit să aduc bani combatanţilor. Cele cincizeci de mii de dolari pe care FSB-ul le-a găsit acasă la mine, preciză ea. După aceea, trebuie să mă întorc la Moscova.

— Îi cunoaşteţi? I-aţi mai întâlnit?

— Nu. L-am întâlnit în Georgia pe un emisar de-al lor.

— Cum veţi lua legătura cu ei?

— Am trecut pe la sediul IRO. Şi ei au oamenii lor în acest ONG. Ştiu că sunt în Istanbul şi mă vor contacta.

— Unde staţi?

— Într-un hotel mai mic din cartierul Fatih, *Kosova*, pe Bagup-Bey Sokak. Dar nu trebuie să veniţi acolo. Poate că mă supraveghează.

— Nici nu intenţionez, o linişti Malko. Vă las numărul de mobil şi mă contactaţi când intervine ceva nou. Dumneavoastră aveţi telefon mobil?

— Da. L-am cumpărat când am venit.

La Istanbul, era un magazin cu telefoane mobile aproape din metru în metru.

— Daţi-mi numărul ca să vă pot suna în caz de urgenţă.

— O să-i arestaţi pe toţi?

— Nu ştiu, zise Malko. Mai întâi trebuie să ştiu despre ce este vorba.

— Sunteţi sigur că e necesar?

— Chiar indispensabil, zise Malko tranşant.

Cecena scoase mobilul din geantă. Avea numărul notat pe o folie de plastic lipită dedesubt, I-l spuse:

— 535 627 828.

Malko îl notă, iar ea îi aruncă o privire ostilă. Scrise şi el numărul lui pe o carte de vizită şi i-l dădu cecenei, care o luă fără o vorbă. Îşi goli paharul de ceai, îşi luă geanta, se închise la hanorac şi se ridică de la masă.

— O să vă sun, zise ea.

El aşteptă câteva clipe, puse pe masă o hârtie de zece milioane de lire turceşti *[aproximativ 6 euro]* şi plecă. O văzu pe Larisa la ieşirea din pasajul Eremie, luând-o la dreapta şi coborând strada pietonală. După câteva secunde, în spatele ei apăru silueta încovoiată a lui Elko Krisantem. Larisa era sub supraveghere. Malko o luă spre piaţa Taksim, furibund. Avea să-i spună două vorbe lui John Burke.

*

* *

Reprezentantul CIA la Istanbul ascultase istorisirea lui Malko fără să-l întrerupă. Probabil stânjenit, acesta răsucea între degete bricheta Zippo cu efigia CIA ca să se stăpânească.

— Eu nu sunt la curent cu modul în care FSB a procedat ca s-o recruteze pe această cecenă, pledă el. Într-adevăr este dezgustător. Dar nu pot s-o urc în avion din cauza stărilor sufleteşti pe care vi le provoacă. Suntem în război. Iar războiul nu este întotdeauna plăcut... În ciuda grozăviilor la care a fost supusă, Larisa este şi ea o teroristă. Dacă ruşii nu ar fi descoperit-o, ar fi venit liniştită aici ca să finanţeze un atentat.

— Apropo, aveţi idee despre ce este vorba?

Americanul clătină uşor din cap.

— N-am niciuna. De asta este aşa de important să urmărim această pistă. Din fericire, ştim că are un rol, din cauza presiunilor exercitate asupra ei.

Era foarte frumos spus...

— Chiar credeţi că FSB-ul o va lăsa în pace după aceea? întrebă Malko neliniştit.

— O să mă interesez, spuse pe un ton cam sec John Burke. Nici eu nu cred. Nu sunt un ticălos. Îmi fac meseria, atâta tot. Chiar dacă acest lucru nu place întotdeauna.

— O.K., zise Malko în încheiere. Să sperăm că va fi bine. Mai este o singură chestiune: Zeynel Sokik.

— Trebuie să luăm mâine masa cu el...

— Nu-i de-ajuns protestă Malko. Vreau să-i spuneţi ce fac eu cu adevărat în Istanbul. Altminteri, o să-i spun chiar eu.

John Burke tresări.

— Doamne Dumnezeule! De ce?

— Pentru că tot o să afle, zise Malko pur şi simplu. Şi există riscul să se bage în treaba noastră.

— Nu am dezlegare de la Langley să-l pun în temă, susţinu americanul. Chiar dacă Sokik bănuieşte ceva, îi va lua timp să acţioneze. O să-i aducem recompensa pe o tavă de argint.

— Nici vorbă, spuse Malko sec şi tranşant. Afacerea asta s-a împuţit deja. În plus, n-am niciun chef să-i „afum” pe turci.

Se lăsă o tăcere care dură câteva secunde, apoi John Burke zise oftând:

— Bine, aţi câştigat. Sper să nu avem consecinţe neplăcute.

Malko ridică din umeri.

— Ştiţi foarte bine că turcii i-au considerat întotdeauna pe ceceni fraţii lor. Mulţi sunt originari din Caucaz. Zeynel Sokik va fi bucuros că nu va trebui să se ocupe de Larisa Elmuzaieva. Oricum, am adresa ei, stă într-un mic hotel din Fatih, cartierul islamiştilor.

Cu o seară înainte, Elko Krisantem o urmărise pe fată fără nicio problemă, apoi îl informase pe Malko. Cel puţin din punctul ăsta de vedere, începea bine.

— În regulă, zise Malko în încheiere, mă duc să intru din nou în lumea civilizată.

— Vă însoţesc, îi propuse imediat John Burke.

Împreună cu paznicul, el era omul numărul doi din consulat.

Fiindcă era şi el de faţă, puşcaşii marini care păzeau clădirea nu îl controlară pe Malko la ieşire.

— Ne vedem mâine, îi aminti americanul. Ne întâlnim la ora unu, la restaurantul *Kordon*, în Asia, pe malul Bosforului, între cele două poduri.

Malko şi Elko Krisantem făcură aproape o oră până la hotelul *Marmara*, căci circulaţia era din ce în ce mai îngrozitoare. În ciuda existenţei unicei linii de metrou, trebuiau să se deplaseze şi cele cincisprezece milioane de locuitori ai Istanbulului. Oraşul se extindea din ce în ce mai mult către est şi nord-est, într-o veselă dezordine arhitecturală, majoritatea clădirilor fiind construite fără autorizaţie. Noroc că mai era câte un cutremur care să facă puţină ordine în aceste

construcţii anarhice şi hidoase. Îşi dădu brusc seama că nu avea numărul Larisei Elmuzaieva.

Malko îl lăsă pe turc să meargă cu un *otopark* şi intră în hotel. Lângă scara rulantă, un lustragiu bătrân stătea şi se uita în gol. Îi lăsă ochelarii de soare Gucci. Dacă îi vindea, câştiga modesta sumă de trei milioane de lire turceşti… Inflaţia galopantă făcea ca bancnota cea mai mică să fie de cinci sute de mii de lire… Şi se mai spune că Atatürk a creat lira turcească la paritate cu cea sterlină! Noul guvern a promis turcilor că în curând vor scădea preţurile cu un milion, ca să ajungă din nou la *Kurush*, moneda de care numai cei foarte bătrâni îşi mai aminteau.

În cameră nu găsi niciun mesaj. În sinea lui, chiar se bucura să nu-l mai sune Larisa.

*

* *

Restaurantul *Kordon*, aşezat cu faţa spre Bosfor, era gol, rece şi sinistru. Malko urmărea cu privirea un imens vapor care transporta conteinere îndreptându-se spre Marea Neagră şi se întreba cum de nu se ciocneau navele în această porţiune de apă. Printre pescarii de *luferi*, instalaţi exact în mijlocul strâmtorii, nenumăratele feriboturi şi alte nave de mare tonaj treceau maiestuoase, adesea chiar nepilotate. Atracţia cea mai mare era să vezi câte un submarin rusesc străbătând Bosforul la suprafaţă, cu drapelul fluturând. Oricum, războiul rece era departe… Zeynel Sokik ridică paharul de *raki* şi zise cu voioşie:

— *Serifinize!*

Malko şi John Burke făcură la fel. Americanul preferase whisky-ul Defender în locul băuturii tradiţionale. Zeynel Sokik nu se schimbase de când s-au întâlnit ultima dată în urmă cu trei ani, în împrejurări destul de tensionate. Înalt, slab, cu părul grizonat tuns foarte scurt, cu privirea, ageră, era la fel de elegant, într-un costum bine croit.

— Acum Zeynel este general, spuse John Burke.

— Felicitări, zise Malko.

În urmă cu zece ani, când l-a cunoscut pe ofiţerul din MIT era maior. Reuşise în viaţă şi avea o casă superbă în cartierul elegant Etiler, păzită de trei câini albi şi extrem de răi.

În timp ce John Burke discuta cu patronul despre meniu, Zeynel Sokik se aplecă spre Malko şi îi şopti la ureche:

— Am făcut serviciul pe care mi l-aţi cerut. Am trimis chiar şi flori din partea serviciului pe care îl conduc. Sper că nu mai doriţi şi altceva…

Era o poveste tristă. Nilufer Bostani, apetisanta amantă a unui mafiot turc, a fost lichidată de MIT, pentru că ştia prea multe despre tentativa de asasinat împotriva papei din 1981, şi îl ajutase pe Malko. El a ţinut morţiş ca mormântul ei să fie în permanenţă acoperit cu flori, ca un ultim omagiu. Alungă trecutul cu un gest evaziv.

— Nu, spuse el. Am uitat.

Din cauza misiunii de acum, nu prea putea să-i dea o lecţie de morală ofiţerului turc. Măcar de-ar primi cât mai repede veşti de la Larisa ca să se termine odată operaţiunea asta, iar cei cu care a venit să se întâlnească să fie arestaţi!

Li se aduse un morman de languste, iar patronul veni personal să prezinte felul de mâncare, piesa de rezistenţă, un peşte enorm care, de data asta nu era morun. Vinul alb, slab de Anatolia se bea ca apa. O rază de soare apăru pe cerul mohorât. Malko mai avea puţin şi se credea în vacanţă. Zeynel Sokik lăsă paharul din mână şi spuse:

— Acum de ce aţi mai venit la Istanbul? În acest moment, totul e foarte calm.

John Burke schimbă o privire plină de subînţeles cu Malko şi răspunse imediat:

— Malko a venit să ancheteze un posibil atentat în ţara dumneavoastră…

Vizibil surprins, Zeynel Sokik renunţă pentru puţin timp la langustele lui.

— Un atentat?

— Nu este sigur, interveni imediat americanul, dar avem unele elemente care ar putea conduce la…

După ce îşi termină lunga explicaţie, fără să-i ascundă niciun amănunt ofiţerului din MIT, acesta clătină din cap.

— Avem mereu astfel de alarme, recunoscu el, dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că până acum niciuna nu s-a concretizat. Avem câteva grupări islamiste, dar au încetat orice activitate. Fireşte că unii turci

au frecventat taberele reţelei Al-Qaida, dar aceştia nu sunt numeroşi. Mă lăsaţi să transmit aceste informaţii la Ankara?

— Mai aşteptaţi puţin, îl sfătui John Burke. Se presupune că cecena trebuie să intre în legătură cu nişte tipi din Istanbul. O să vă ţinem la curent, dar nu trebuie să-i alertăm cu acţiuni prea impulsive. Dacă fata spune adevărul, o să punem mâna pe o reţea necunoscută încă în lume.

Zeynel Sokik se strâmbă.

— Mi-e teamă de ruşi, mărturisi el. Sper că nu vă trag pe sfoară.

De la războiul rece, relaţiile dintre turci şi ruşi nu s-au prea încălzit. La Istanbul, Consulatul general al Rusiei, situat în josul străzii Istiklâl Caddesi, nu era semnalat în ghidurile turistice ale oraşului… Iar relaţiile dintre SVR şi MIT erau aproape inexistente. Ruşii le cereau multe turcilor în legătură cu cecenii care se foloseau de Turcia ca de un paravan.

— Mai vedem, conchise cu diplomaţie John Burke. Până atunci, să discutăm despre activităţile noastre.

— Nu mă mai ocup atât de mult cu operaţionalul, recunoscu generalul turc, ci mai mult de strategie. Ne îngrijorează foarte mult situaţia din Irak.

— De ce? întrebă Malko.

— Din cauza kurzilor irakieni, îi explică ofiţerul din MIT. De zece ani, sunt autonomi. În parte şi datorită dumneavoastră, adăugă el privindu-l pe John Burke.

Americanul stătea cu nasul în farfurie. Kurzii irakieni i-au ajutat foarte mult în lupta împotriva lui Saddam Hussein, dar au avut şi ei multe avantaje, de aceea turcii scrâşneau din dinţi, când aceştia îşi cereau independenţa, mai ales că le dădeau idei şi kurzilor de la ei.

— Oh, cred că situaţia e mai degrabă bună, zise mai încet John Burke puţin stânjenit.

Zeynel Sokik îi aruncă o uitătură urâtă.

— Deţinem informaţii potrivit cărora ne cer Kirkukul ca să stabilească acolo capitala Kurdistanului independent. Or, la Kirkuk, sunt foarte mulţi turkmeni. Vom fi obligaţi să-i apărăm…

De asemenea, era şi mult petrol, iar MIT lucra în secret să-i ridice pe kurzi împotriva turkmenilor.

— Dar încă nu s-a întâmplat aşa, spuse imediat John Burke. Vom avea grijă să vă protejăm interesele pe care le aveţi în Irak. Sunteţi aliatul nostru cel mai fidel din zonă.

Peştele prăjit care sosi îl scuti pe turc să mai răspundă. Populaţia kurdă era răspândită în patru ţări: Turcia, Siria, Irak şi Iran, iar visul unui Kurdistan independent îi unea pe kurzii împrăştiaţi în cele patru state şi văduvea Turcia de un sfert din teritoriu. Acesta era cel mai mare coşmar pentru Ankara şi pentru americanii împărţiţi între doi aliaţi, fiind ca un ghimpe în talpă. Ofiţerul turc se năpusti asupra peştelui, părând să uite pentru moment de grija kurzilor. Mai zăboviră puţin în jurul mesei, apoi se despărţiră la ieşirea din restaurant şi trecură pe primul pod, fiecare în maşina lui.

În timp ce îl străbăteau, sună mobilul americanului, iar el răspunse imediat. După o discuţie scurtă, se întoarse către Malko:

— Era centrala. Au interceptat ceva interesant. Veniţi cu mine?

Aşteptând următoarea întâlnire cu Larisa, Malko nu avea nimic de făcut. Se duseră în Istinye. Imediat ce intră în birou, John Burke primi un teanc de convorbiri decriptate de NSA. Le parcurse rapid şi se uită cu nelinişte la Malko.

— Asta se leagă. Au fost interceptate mai multe mesaje. Se pare că cei ce „sponsorizează” operaţiunea se întreabă dacă grupul însărcinat cu „primirea” specialistului în explozibili l-a întâlnit deja. Se pare că e o persoană foarte importantă. Asta s-o întrebaţi pe prietena dumneavoastră Larisa la următoarea întâlnire.

— Este aşa de greu de găsit un specialist în explozibili? întrebă Malko uimit.

— Depinde de materialul pe care îl au, îi explică americanul. Dacă este un explozibil militar ca C4, hexogen sau Semtex, este relativ uşor. Este de ajuns să fixezi detonatoarele. Însă grupurile islamiste folosesc din ce în ce mai mulţi explozibili artizanali care pun probleme mai mari. Puteţi să aveţi două tone de material explozibil, dacă nu ştiţi cum să-l faceţi să explodeze, tot degeaba.

— O voi întreba pe Larisa, îi promise Malko.

Capitolul IV

Larisa Elmuzaieva stătea întinsă pe salteaua plină de gloduri din cămăruţa ei din hotelul *Kosova* şi nu reuşea să-şi facă ordine în învălmăşeala de gânduri care o copleşea. În cameră era frig, de aceea rămăsese cu hanoracul pe ea. Patronul, un turc înalt cu părul rar şi pieptănat pe spate, cu ochii ascunşi în spatele unor lentile groase, nu investea deloc în încălzire. Însă acest mic hotel de pe Bagup-Bey Sokak, în centrul cartierului Fatih, era tot ceea ce îi trebuia, chiar dacă privirile pofticioase ale patronului, care stătea mai tot timpul în salonul îmbrăcat în piele roasă, o dezgustau uneori.

De când plecase din Groznîi, o chinuia un singur gând: să-şi salveze familia. Dar ca să reuşească, trebuia să-şi mulţumească spionul american care o „trata" şi să nu dea de bănuit celor pe care venise să-i ajute. Cea mai mică hibă în comportamentul ei risca să dea totul peste cap. Aşa că, pentru moment, trebuia să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic la Groznîi. De ea depindea alegerea momentului când va trăda, ca să-i mulţumească pe cei din FSB şi pe americani.

Dar până atunci, trebuia să limiteze cât putea răul pe care îl făcea, fără să fie descoperită însă. Îl minţise pe spionul american în două privinţe. Prima, că legătura cu grupul pe care venise să-l sprijine era uşoară. Memorase un număr de mobil, atâta tot. Era suficient să sune, ca să obţină o întâlnire. Dar mai avea aranjată o întâlnire, pe Internet, cu un individ pe care îl mai văzuse de câteva ori. Un turc islamist pe nume Habip Aktas, care asigura legătura între mişcarea Al-Qaida şi celulele „adormite" din Turcia. El îi va spune şi alegerea obiectivelor. Apoi, ea se ocupa de organizare.

Ceasul ei arăta ora două. Mai avea de aşteptat încă o oră. În hotel era oricum puţin mai cald decât afară. Mâncă şi restul de kebab cumpărat mai devreme de pe bulevardul Namik-Kemal şi începu să-l mestece încet, gândindu-se în altă parte. De când sosise la Istanbul, nu se hrănea decât cu ceai şi cu biscuiţi. Îşi pipăi maşinal abdomenul plat care contrasta cu pieptul destul de mare. Graţie unui efort supraomenesc de voinţă, ea reuşi să evadeze în căutarea câtorva amintiri plăcute. Altădată – i se părea tare demult – avusese şi ea o viaţă amoroasă. Virgină până la douăzeci şi cinci de ani, se dăruise

prima oară unui combatant cu trei ani mai mic decât ea, care s-a întors să se lupte. Făcuseră dragoste ca nişte nebuni timp de cincisprezece zile, apoi el a plecat. Larisa mai simţea încă în pântece loviturile sexului bărbatului care o posedase cu tinereţea lui. Şi, Doamne, cât de frumos era! Acum nu mai rămăsese nimic. O grămăjoară de oase într-un mormânt oarecare, în apropiere de Vedeno.

De atunci, avusese parte numai de siluiri… Ea voise să-i propună spionului american să se culce cu ea. Dacă o lua în serios? De ce să se bage degeaba în aşa ceva? Revăzu figura acestui bărbat care vorbea atât de bine rusa şi care părea să-i fie milă de poporul ei. În vremuri normale, ar fi putut să fie atrasă de el, dar acum era duşmanul pe care îl ura din tot sufletul. Era bărbatul care participa la distrugerea ei. Căci trădarea însemna decăderea. Dacă se gândea la sinucidere ca hotărâre finală, nu o făcea numai din răzbunare, ci şi ca mică formă de a-şi salva onoarea. Altminteri va purta mereu două pete de neşters: violul şi trădarea.

Acest gând o tulbura atât de tare, încât îi venea să vomite şi fu nevoită să bea puţină apă minerală pe care o cumpărase odată cu kebabul. Se cutremură fără să ştie dacă era din cauza frigului sau a disperării.

*

* *

De la fereastra biroului său de la etajul al treilea al clădirii din beton a MIT, situat în Komak Sokak, în susul străzii Ciragan Caddesi, Zeynel Sokik avea o minunată privelişte spre Bosfor. În timpul verii, terasa îi permitea să ia masa afară cu prietenii aleşi de el sau de care avea nevoie. Crescut ca un neg imens cenuşiu în mijlocul cartierului rezidenţial, sediul MIT, cu zidurile sale înalte de cincisprezece metri, cu foişoarele în care stăteau oameni înarmaţi şi cu sistemul de bruiere a telefoanelor mobile, îi teroriza pe toţi cei din jur. Numai clienţii ocazionali ai celor două hoteluri din apropiere, *Conrad* şi *La Maison* nu ştiau de existenţa lui.

Generalul turc trăgea gânditor din ţigară şi se juca cu cuburile de gheaţă din paharul cu Defender reflectând la discuţia cu cei doi

„amici” din CIA. La început, povestea cu cecena care a venit să ajute un grup de terorişti îl lăsase rece. În lupta lor cu ruşii, turcii erau mai degrabă de partea cecenilor. Numai că ei au întins coarda prea tare. Mai întâi, au capturat un vas rusesc în Marea Neagră, apoi aventura lor a luat sfârşit în strâmtoarea Bosfor în uralele mulţimii. După aceea, au luat ostaticii din *Swiss Hotel*, acţiune terminată din fericire fără vărsare de sânge, dar şi cu blândeţea autorităţilor turce. Acestea au tăcut chitic şi au pomenit doar de o „încăierare nocturnă”, în timp ce toate televiziunile îi filmaseră pe cecenii înarmaţi ce ieşeau din *Swiss Hotel* făcând semnul victoriei. Lui Putin nu-i plăcuse acest lucru şi îi transmisese guvernului din Ankara că, dacă nu va lua măsuri, reacţia diplomatică va fi tensionată.

De atunci, cecenii erau consideraţi *persona non grata*. „Ambasada” lor din cartierul Fatih a fost închisă, ei au plecat pe nesimţite, iar convoaiele de combatanţi răniţi veneau la Istanbul ca să fie îngrijiţi, departe de Cecenia.

Zeynel Sokik se gândea acum la toate astea. Nu-i plăcea să nu se ţină de cuvânt faţă de prietenii lui din CIA, dar dacă într-adevăr se pregătea un atentat şi el nu făcea nimic, îl va costa foarte scump această nepăsare. În acelaşi timp, avea convingerea că era doar o obscură mânărie din partea ruşilor. În loc să acţioneze pe loc, el îşi sună secretara şi îi dictă o notă confidenţială pentru un prieten de-al lui care conducea *Isthiradate [Serviciul de Informaţii]* din cadrul brigăzii antiteroriste din poliţia turcă. Le dezvăluise numele Larisei Elmuzaieva. Omologii lui o vor găsi fără greutate şi o vor lua în grijă în mod discret. În acest fel era şi el acoperit.

*

* *

Elko Krisantem stătea la pândă în Bagup-Bey Sokak. Din fericire, se pierdea uşor în acest cartier popular şi animat, lucru imposibil pentru un străin. Oamenii intrau şi ieşeau întruna dintr-o dugheană vecină cu hotelul *Kosova,* care avea fax şi telefon, plus o tarabă cu legume proaspete pe trotuar.

Azi era un miracol, căci erau peste 15 grade Celsius! Cu mâinile în buzunarele hainei vechi din piele, Elko Krisantem se plimba prin faţa

vitrinelor cu lucruri ieftine, strângând în mână vechiul, dar mortalul său laţ, arma preferată cu care strangula cu uşurinţă pe oricine. Din păcate, era singura armă cu care se putea urca în avion. Dacă era nevoie bineînţeles, avea destui verişori în Istanbul care îi aduceau un arsenal întreg.

Cecena ieşi atât de repede din hotel, încât era cât pe ce s-o scape. Era îmbrăcată tot cu hanoracul negru şi mergea în susul străzii, apoi o luă la dreapta. Elko grăbi paşii. Când ajunse la colţ, avu un şoc: cecena oprise un taxi gol care venea de pe strada cealaltă. Furios, turcul o văzu trecând pe lângă el, dar nu avea ce să facă. Se uită în jur, dar în acest loc îndepărtat, acela fusese singurul taxi. Furios la culme, o luă spre Namik-Kemal, unde era o puzderie de taxiuri. Din păcate, Larisa era departe.

*

* *

Larisa Elmuzaieva coborî în piaţa Taksim, chiar în faţa gurii de metrou şi coborî imediat cu scara rulantă. Erau trei, fiindcă trebuia să ajungă la poalele colinei Taksim. Totul era curat şi aproape nou, deşi metroul împlinise deja opt ani. Larisa cumpără o cartelă de un milion de lire şi trecu pe peron. Două femei-gardian controlau molatice genţile, iar ea se lăsă în voia lor.

Ajunse pe peronul unicei linii care număra cu totul cinci staţii. Larisa se postă în faţa ultimului vagon. Când garnitura ajunse şi opri, aşteptă să urce toată lumea, dar rămase pe peron... Dacă cineva o urmărise, acum era departe şi până să ajungă din nou în staţie, ea dispărea fără urmă. Garnitura următoare ajunse peste cinci minute, dar de data asta, cecena se urcă. Se îndrepta spre Levent, capătul de linie. Când ieşi la suprafaţă, începu brusc să plouă în aversă. Merse pe Akçam Sokak, marele bulevard care traversa cartierul Levent, cu vântul rece în faţă. După ce dădu colţul, se adăposti sub streaşina care proteja un bancomat al băncii Garanti. Aici se întâlnea cu Habip Aktas. Dar ajunsese mai devreme. Începu să pândească taxiurile galbene care opreau la gura de metrou şi, absorbită de această activitate, tresări când auzi o voce cunoscută:

— Surioară, nu te-ai udat?

Ea întoarse capul. Era Habip Aktas care venise pe jos din sensul opus. Stătea cu mâinile în buzunarul hainei din piele neagră şi o privea zâmbind. Era un bărbat drăguţ, cu veşnica mustaţă, cu fruntea înaltă, cu nasul mare şi privirea ageră a omului obişnuit să se teamă de orice.

— Stăm aici? îl întrebă Larisa.

— Da. Nu avem prea mult timp. Ai luat legătura cu ceilalţi?

— Încă nu.

— Fă-o, că nu avem prea mult timp la dispoziţie. Totul trebuie să fie gata într-o săptămână. Îţi dau toate elementele de care ai nevoie.

Strânşi unul în altul şi lipiţi de vitrina băncii, de departe păreau un cuplu de îndrăgostiţi adăpostindu-se de ploaie. Însă ei nu vorbeau despre iubire… Cu vorbe lente, precise, trimisul reţelei Al-Qaida îi explica fetei, nu rolul pe care aceasta şi-l cunoştea, ci particularităţile şi dificultăţile obiectivelor alese. Ea nu întrebă *de ce* s-au hotărât islamiştii să lovească la Istanbul şi în acest mod. Ea era doar un simplu soldat al Jihadului, ajutând oamenii care, la rândul lor, i-au ajutat poporul. Era mândră de încrederea pe care i-o acordau. Aceste acţiuni erau planificate de luni de zile de grupările ce munceau ca nişte furnici: asamblând cu răbdare piesele jocului de puzzle. Chiar sub nasul serviciilor de securitate turce…

După ce îşi termină expunerea, Habip Aktas îşi aprinse o ţigară cu o brichetă Zippo veche şi îndoită pe care o luase din Afganistan, a cărei flacără dansa în vânt.

— Să fii atentă, că lucrurile nu mai sunt ca înainte, o sfătui el. Prietenii mi-au spus că poliţiştii sunt vigilenţi. Ticălosul ăla de Erdogan îi pupă pe americani în fund, dar ca şi Musharaf *[Preşedintele Pakistanului]*, nu pierde nimic dacă mai aşteaptă.

Larisa îl aprobă cu o mişcare a capului. Pierdută în gânduri, se simţea cu totul altă persoană. Ploaia încetase. Turcul îi dădu o bucăţică de hârtie.

— Când totul va fi gata, poţi să suni la numărul ăsta. Atunci îţi voi da şi alte ordine. Să nu uiţi. Eu o să-ţi spun unde şi când trebuie să lovim. Este un telefon mobil cu cartelă care nu poate fi depistat. Dar străduieşte-te să-l înveţi pe dinafară, căci nu se ştie niciodată. Sună-mă după ce îţi termini treaba.

— Aşa o să fac, îl asigură ea.

Bărbatul ăsta o fascina. De ani de zile, scăpa de toate serviciile de informaţii din lume, călătorind între Siria, Irak, Iran, Pakistan şi alte ţări, folosind vreo douăsprezece paşapoarte pe diferite nume. El nu trecea niciodată graniţa pe jos şi pe furiş.

— Acum du-te, îi ordonă el.

Ea se îndepărtă de perete, însă înainte să dea colţul, se întoarse. Habip Aktas dispăruse. Se duse la metrou cu o uşurare în suflet, uitând de înspăimântătoarea sabie a lui Damocles care îi atârna deasupra capului. Cel puţin Aktas nu va fi victima trădării ei. Astfel, îşi va putea continua lupta, când ea nu va fi decât praf şi pulbere.

Înainte de a intra la metrou, cumpără o pâine cu susan dintr-o baracă galbenă cu roşu, aşezată lângă o pânză pusă direct pe trotuar unde erau etalate cărţi vechi.

*

* *

Habip Aktas parcurse vreo sută de metri, intră într-un magazin, urcă o străduţă cu sens unic, apoi se întoarse brusc pe unde venise. Sigur că nu fusese urmărit, o luă pe Akçam Sokak şi se urcă într-un taxi, ca şi cum atunci ar fi ieşit de la metrou. Rar purta armă la el. Dacă era arestat, avea acte în regulă şi un motiv plauzibil că se afla în Istanbul, plus o adresă.

Coborî în josul străzii Istiklâl Caddesi şi se pierdu într-un labirint de străduţe, până când găsi un Internet Cafe. De aici, în timp ce bea un ceai, trimise un mesaj foarte inocent prin care îi asigura pe ceilalţi care, aflaţi la mii de kilometri depărtare, aşteptau veşti de la el. Ajunse la o arteră principală şi luă alt taxi, cu sufletul împăcat.

După douăzeci de minute, intră într-un hotel elegant de pe Muvezzi Sokak, *La Maison* şi urcă în camera lui. Acolo era cunoscut sub numele de Yavuz Bostani, om de afaceri din Ankara care venea foarte des la Istanbul. Culmea ironiei, de la fereastra camerei, putea să vadă sediul MIT, care se găsea doar la două sute de metri… Relaxat, făcu un duş, iar când cineva sună la uşă, era înfăşurat doar cu un prosop foarte pufos. Deschise, şi un parfum înşelător îi pătrunse imediat în nări.

— Am venit mai devreme? întrebă cu un fermecător accent rus o

tânără blondă şi apetisantă.

— Nu vii niciodată prea devreme, Elena, răspunse turcul cu amabilitate. Dar este încă prea devreme pentru cină.

La etajul al şaptelea era un excelent restaurant cu specific franţuzesc, cu o splendidă vedere spre Bosfor şi spre sediul MIT.

— Cine pomeneşte de cină? gânguri Elena în timp ce închidea uşa. Nu te-am văzut demult. Eşti la fel de frumos!

Se apropie de el şi îşi trecu uşor mâna peste pieptul păros, gest care îl făcu să se înfioare de plăcere. Elena, un fermecător fotomodel ucrainean, extrem de seducătoare, mereu veselă, supusă, bine dispusă, îl vlăguia de tot de câte ori venea la Istanbul. Pentru ea, Habip era un fabricant de material plastic, ce venea să facă afaceri aici şi să se mai distreze puţin. Într-un fel, Elena făcea parte din acoperirea lui. Cine ar fi putut bănui că acest om de afaceri căruia îi plăcea viaţa, trăgea la cel mai bun hotel, îşi permitea un fotomodel pentru trei sute de dolari pe noapte, era un terorist?

Habip se cutremură. Cu un zâmbet pofticios, Elena îi ciupea sfârcurile cu degetele ei cu unghii lungi şi roşii. Turcul o apucă imediat de şolduri. În timp ce pipăia jartierele lungi pe sub fusta neagră din satin, simţi un val de adrenalină care îi invadă arterele. Putoarea asta de Elena ştia meserie. Se apropiase de el şi se freca. El îi descheie taiorul şi îi prinse în mâini sânii încorsetaţi într-un sutien roşu.

Apoi, cu un mormăit sălbatic, îi băgă mâna sub fustă şi o plimbă pe ciorapi, apoi dădu peste pielea goală şi strânse satinul chilotului. Prosopul înfăşurat în jurul taliei alunecă brusc, lăsând să se vadă sexul în erecţie. Elena îl prinse imediat în mână, cu un zâmbet lasciv.

— Ce mare e! spuse.

Cu graţia unei vestale, se lăsă pe vine pe mochetă şi apropie membrul de gură, începând mai întâi să-l strângă uşor cu dinţii. Habip gâfâia. O prinse de ceafă ca să-l afunde complet în gură, fiind gata să explodeze din cauza jocului îndrăcit al limbii. Era prea bine. În cameră se auzeau doar gâfâieli, suspine şi gemetele răguşite ale turcului. O ridică brusc pe Elena şi o lipi de zid, cotrobăindu-i pe sub fustă până când reuşi să-i smulgă chilotul şi înfipse două degete în ea. Cu fusta ridicată, cu taiorul descheiat şi ciufulită, Elena făcea faţă

vijeliei pe care o stârnise. Amantul ei nu se mai culcase demult cu o femeie.

— Vino! mormăi el.

O împinse lângă fereastră şi se lipi de ea pe la spate, îi ridică fusta până la mijloc dezgolindu-i fesele şi coapsele cărnoase. Îi depărtă brusc picioarele şi vârî sexul între fese. Elena tresări.

— Nu ne iubim?

Habip îşi potrivea sexul gata să explodeze de fese. Dar ea fusese prevăzătoare şi se unsese dinainte cu cremă, iar când o violă brusc, strigătul de durere perfect imitat îl înnebuni de tot pe turc. Ţinând-o cu ambele mâini de şoldurile cam plinuţe, începu să o sodomizeze ca un apucat, cu privirea aţintită dincolo de fereastră, la clădirea cenuşie care adăpostea sediul MIT.

*

*   *

Junghiul din piept îl simţi în acelaşi timp cu furnicăturile din pântece care anunţau marea plăcere. Cu o ultimă mişcare din bazin, Habip o lipi pe Elena de geam şi se goli imediat în ea. Cu răsuflarea tăiată, rămase nemişcat în timp ce mai simţea junghiul în piept. Elena simţi ceva ciudat şi întoarse capul. Rămase în ea nemişcat.

— Ai păţit ceva? îl întrebă ea îngrijorată.

Lui Habip îi trebuiră câteva secunde până să-i răspundă. Avea impresia că îi va exploda inima. Într-o clipă mintea îi zbură la cardiologul pakistanez care îi spusese să nu abuzeze de Viagra. Dar era aşa de bine să reguleze ca un tânăr… Elena fusese impresionată de vigoarea lui. Turcul rămase complet nemişcat. Încet, încet, durerea mai slăbi şi se retrase dintre fesele ucrainenei. Se clătina uşor pe picioare, iar capul îi vâjâia. Se întinse în pat.

— Dă-mi un scotch, îi ceru el. O să-mi facă bine. Vezi că e în minibar.

Elena luă o sticluţă de Defender „Succes”, îl turnă în pahar şi i-l aduse turcului. Îl goli dintr-odată şi avu senzaţia că alcoolul îi dilata arterele.

— O să mă odihnesc un pic, zise el. O să mâncăm mai târziu. Mi-a plăcut prea mult.

Măgulită, Elena se aplecă şi îl luă repede în gură.

— Şi mie mi-a plăcut, spuse ea pe acelaşi ton măgulitor, ca să-i ţină isonul.

*

* *

O ceaţă uşoară plutea peste Istanbul, iar cerul cenuşiu părea un capac aşezat peste numeroasele moschei. Instalat în *breakfast room,* la primul etaj al hotelului *Marmara,* Malko rumega în linişte eşecul din ajun. Larisa scăpase de urmărirea lui Krisantem, aparent involuntar. Furios, turcul luase o bătrână Kia de la un văr şi o parcase lângă hotelul *Kosova,* evitând astfel orice surpriză neplăcută. De la ora şapte, a plecat să-şi reia pânda. Malko nu se simţea prea bine. Se scurseseră mai bine de douăzeci şi patru de ore de la întâlnirea cu Larisa. De ce nu dădea niciun semn de viaţă? Nu credea că făcea joc dublu, cu soarta familiei sale care atârna în balanţă. Fireşte că nu o pierduse, fiindcă ştia la ce hotel stătea, dar lipsa de activitate era apăsătoare. Şi-apoi, fără să mărturisească, abia aştepta să scape de misiunea asta scârboasă. Povestea atroce a cecenei îi mai stăruia încă în urechi. Soneria telefonului mobil îl făcu să tresară.

— *We got news! [Am noutăţi!]* răsună vocea de trompetă a lui John Burke în aparat. Trimit o maşină să vă ia. Coborâţi peste o jumătate de oră.

Până la Dumnezeu îl mâncau sfinţii. Puşcaşii marini care păzeau Consulatul american erau paranoici în privinţa securităţii. Dacă ar fi venit George Bush, l-ar fi controlat şi pe el… După ce urcă în cameră, îl sună pe Krisantem ca să-l anunţe. Acesta stătea tot pe lângă hotelul *Kosova.*

— Încă n-a plecat, spuse turcul. Sper să fie aici.

Nu putea să-l întrebe pe patron fără să-i dea de bănuit cecenei. Malko îl sfătui să aibă răbdare. La urma urmei, Larisa era o aliată, chiar dacă o făcea împotriva voinţei ei. Când coborî, îl aştepta un Volvo gri în rând cu taxiurile, în partea dreaptă a hotelului. Ca măsură de siguranţă, toată zona din jurul hotelului *Marmara* fusese închisă cu jardiniere mari din ciment pline cu flori.

Instalat în Volvo condus de un tânăr *case officer* mut ca o lebădă,

Malko încercă să se destindă privind strâmtoarea Bosfor. Chiar şi cu numerele diplomatice, tot le trebui destul timp ca să treacă de barajele de la consulat. Un cetăţean oarecare ce ar fi avut nevoie de viză nu s-ar fi putut apropia mergând pe jos.

John Burke părea şi încântat şi neliniştit totodată. În cămaşă cu mânecă scurtă, cu o cană de cafea în mână, îi făcu semn lui Malko să se aşeze.

— Ieri a fost interceptat un mesaj interesant, începu el. După părerea specialiştilor noştri, a fost trimis de pe un site pe care îl bănuim că are legătură cu Al-Qaida. Venea de la o persoană care folosea un pseudonim cunoscut: cel al unuia dintre oamenii de încredere ai lui Bin Laden.

— Cine?

— Nu-i ştim adevăratul nume, dar este cel care s-a dus în Kashmir, ca să caute un artificier. Comparându-l cu alte mesaje, ne-am dat seama că artificierul aşteptat a sosit în sfârşit la Istanbul.

— Nu aveţi mai multe amănunte?

— Nu, recunoscu americanul, însă prietena noastră Larisa s-ar putea să aibă. De asta a venit la Istanbul. Trebuie s-o întrebăm pe ea.

— Dacă nu mă sună diseară, o voi suna eu, spuse Malko.

— Bine, răspunse John Burke. El n-o să atragă atenţia. N-ar trebui ca turcii să facă mânării chiar sub nasul nostru, de vreme ce avem o cârtiţă infiltrată în reţeaua lor. Aşa că scuturaţi-o pe Larisa.

*

* *

George Milken consulul general al Marii Britanii la Istanbul, şi în acelaşi timp reprezentantul MI6, deschise cu un cuţit special plicul sigilat cu ceară verde pe care paznicul îl primise pentru el. Avea numele caligrafiat cu grijă, la fel şi funcţia oficială. Scoase din el o pagină scrisă în arabă, limbă în care citea curent, apoi se apleca asupra textului:

„AL-JABBAH AL-ISLAMIYAH FI QITAL AL-YAHUD WAL SALBIYYIN [Frontul islamic mondial pentru Jihadul împotriva evreilor şi cruciaţilor]

Cerem reprezentantului cruciaţilor, în numele Domnului Atotputernic şi Milostiv, eliberarea fratelui nostru Abu Quttada – asupra căruia veghează

Allah – ca şi a întregii lui familii. Dacă această eliberare nu se face în cel mai scurt timp, răzbunarea lui Dumnezeu se va abate asupra necredincioşilor şi ipocriţilor.

Allah ou Akbar [Allah e mare].”

George Milken contempla gânditor scrisoarea. Cel care a redactat-o ştia multe lucruri cunoscute în principiu de foarte puţine persoane. Mai întâi, funcţia lui de reprezentant al MI6, apoi situaţia lui Abu Quttada, un palestinian născut în Bethleem, în vârstă de patruzeci şi doi de ani, care trăia în Marea Britanie din 1993, într-o suburbie londoneză, Acton, împreună cu soţia şi cei patru copii. Înnebunit după religia islamică, foarte apropiat de Ussama Bin Laden, dar fără să facă propriu-zis parte din Al-Qaida, avea o influenţă importantă asupra acestei nebuloase, aproape ca şi sudanezul Hassan Turabi. Părerile pe care le emitea în mod frecvent în public aveau aproape greutatea unei *fatwa*. Avea legături cu câteva grupări teroriste din mişcarea radicală islamistă.

Britanicii l-au tolerat până în decembrie 2001. De atunci, sub presiunea americanilor care, de la 11 septembrie, nu mai suportau discursurile înflăcărate ale lui Abu Quttada, Guvernul britanic s-a hotărât să-l neutralizeze. Nevrând nici să-l expulzeze, nici să-l omoare, MI6 l-a răpit în cel mai mare secret şi l-a arestat împreună cu familia într-o vilă din nordul Marii Britanii. Foarte puţini oameni ştiau acest lucru. Se pare că şi cel care a scris această scrisoare se numără printre aceştia.

Dar de ce i-a scris la Istanbul, şi nu la Londra? Pentru moment, George Milken nu putea să răspundă. Cu toate astea, scrisoarea trebuia să fie urmată şi de un imbold, sub o formă sau alta. Se hotărî să o trimită la Londra şi să aştepte.

Capitolul V

Larisa Elmuzaieva bea un ceai fierbinte în micul salon din hotelul *Kosova*, puţin mai vesel decât camera ei. Mobilul sună, iar ea trebui să încerce de trei ori până să poată vorbi. Auzi în fine o voce foarte slabă

pe care o recunoscuse imediat: era Alikhan, un prieten din Groznîi, care îi promisese să-i spună ce mai face familia ei. Făcând trafic cu ruşii, avea destule informaţii. Îi spuse Larisei că a reuşit să-i transmită mamei ei un mesaj prin care o asigura că era sănătoasă. Îi lua cam o săptămână să obţină răspunsul pentru a-l retransmite.

Convorbirea se întrerupse brusc, fără ca Larisa să ştie dacă era voit sau accidental. Toate ca toate, dar acum se simţea uşurată că primise veşti din Cecenia. Chiar şi indirect. Puţin mai veselă, ea începu să se gândească. De acum înainte, strategia era clară. Trebuia să ia legătura cu toată lumea şi abia după aceea să-i picure spionului american, cum îi plăcea ei să-i spună, informaţiile, căci altfel risca să-l alarmeze.

Luă cartela din geantă şi formă numărul de mobil pe care i-l lăsase Malko.

— Sunt Larisa, spuse ea îndată ce el răspunse. Nu v-am sunat până acum pentru că nu m-am întâlnit cu prietenii mei. Aştept.

— Trebuie să ne întâlnim, îi spuse Malko.

— Astăzi nu pot, zise ea şi închise.

Pentru că nu ieşise de dimineaţă, acum i se făcuse foame şi se hotărî să se mişte. Se va duce şi la asociaţia cecenilor din Turcia care înlocuise „ambasada”, închisă din ordinul autorităţilor turce. Când trecu pe lângă recepţie, patronul hotelului îi zâmbi larg şi pofticios.

Odată ajunsă în stradă, îşi spuse că era timpul să-şi anunţe venirea la Istanbul celor care o aşteptau. Ţinuse minte numărul lor de mobil. În timp ce mergea spre Fevzi-Paşa Caddesi, ea îl formă. O voce de bărbat răspunse de la prima sonerie.

— *Evet. [Da!]*

— *Salam Aleykoum*, zise Larisa, îl caut pe Huseyin.

— *Aleykoum Salam*. Eu sunt.

— Am sosit în Istanbul, continuă cecena, şi aş dori să aflu noutăţi despre sora ta.

Urmă un moment de linişte. Bărbatul al cărui pseudonim era Huseyin nu avea nicio soră. Aşadar, era chiar persoana pe care o aşteptau cu toţii. Răspunse pe un ton mult mai cald:

— Se va bucura să te vadă. Poţi să iei mâine feribotul de ora nouă ca să vii în Harem? Cel care pleacă din Sirkeci, pe Kennedy Caddesi. Te aşteptăm pe malul celălalt.

— Foarte bine, spuse Larisa.

— Eşti singură, nu-i aşa? o întrebă Huseyin pe un ton egal.

Asta voia să însemne: „Fii atentă să nu te urmărească cineva.”

— Sunt singură, confirmă tânăra cecenă.

— Pe mâine, *inch'allah*. Să-i aduci flori, se va bucura foarte mult.

Nu mai apucă să-l întrebe cum o vor recunoaşte că închisese. Îşi continuă drumul mergând pe lângă zidul interminabil al enormei moschei din cartierul Fatih care se întindea pe mai bine de două sute de metri. Ajunsă la capăt, o luă la dreapta pe o străduţă pietonală plină cu dughene şi pe o parte şi pe alta, care urca pe lângă moschee. În capăt, în faţa porţii pe unde se intra în grădinile ei, era o casă veche cu două etaje. Larisa urcă o scară îngustă din lemn, slab luminată, şi ajunse pe un palier de la etajul al doilea. În stânga era o bucătărioară, în dreapta o cămăruţă cu vedere la stradă, sărăcăcios mobilată cu un birou, două scaune şi câteva dosare. Un afiş vechi cu preşedintele Maşkadov era prins în perete cu piuneze. Încăperile nu erau încălzite. Cei doi ceceni care stăteau lângă telefon, cu canadienele şi căciulile de lână înfundate pe cap, păreau îngheţaţi bocnă. Acest modest local înlocuise Ambasada Ceceniei. Larisa se adresă celor doi bărbaţi în limba lor, iar aceştia se înveseliră imediat. Unul dintre ei se duse în bucătărie ca să încălzească ceaiul.

Larisa se dădu drept membru al ONG-ului IRO, iar bărbaţii îi spuseră cum îi cheamă. Soultan şi Chame. Ea se aşeză pe un taburet ca să bea ceaiul fierbinte şi negru precum catranul. Discutară un timp, apoi ea le ceru numărul de telefon ca să vorbească cu prietenii din Cecenia, care ar putea să-i lase vreun mesaj la acest număr. Îl notă, îşi bău ceaiul şi plecă.

Îi era milă de aceşti militanţi îngheţaţi şi amărâţi. Din ce îi povestiseră, a înţeles că dormeau tot aici, într-o anexă, fiindcă nu aveau bani ca să închirieze un apartament. După ce plecă, îl sună pe Alikhan, corespondentul ei de la Groznîi şi îi lăsă pe mesageria vocală numărul asociaţiei cecene. Până a doua zi, nu mai avea ce face.

*

* *

Elko Krisantem trecu pe lângă *Kosova*, unde intrase Larisa

Elmuzaieva, apoi se duse după colţ şi îl sună pe Malko.

— A fost în clădirea de lângă moscheea Fatih, spuse el, dar acum s-a întors. Ce fac?

— M-a sunat, îl informă Malko. Se pare că nu a luat încă legătura. Încearcă să afli la cine a fost.

Turcul îl ascultă, fericit că a scăpat de supraveghere. Era o muncă obositoare, dar cel puţin se afla în oraşul natal.

*

* *

Habip Aktas dormise până târziu şi se trezise cu o erecţie neaşteptată. În mod clar, o sută de miligrame de Viagra era o cantitate puţin cam mare. Noroc că îi dispăruse durerea din piept. Îşi propuse să se ducă la un cardiolog înainte de a pleca din Istanbul. Nu prea avea încredere în pakistanezi.

În timp ce făcea duş, se gândi iarăşi la seara trecută. După împreunarea sălbatică, cinase cu Elena la restaurantul de la etajul al şaptelea, stropind revederea cu o sticlă de şampanie franţuzească, Taittinger Comtes de Champagne. Când s-au întors în cameră, Habip Aktas mai profitase din plin de ucraineană. O muncise cu nesaţ, exploatând erecţia care nu voia să se mai termine. După ce se dezlipiseră, smulgându-i şi ultima picătură de sevă, se prăbuşise ca un bolovan.

Îmbrăcat şi cu mintea limpede, coborî din nou cu picioarele pe pământ. Acum că a activat dispozitivul final al unei operaţiuni concepute în urmă cu un an, mai rămânea să aranjeze partea cea mai secretă a misiunii din Istanbul. Ceva ce Larisa şi membrii reţelei locale nici nu bănuiau. Vor dansa cu toţii cum le va cânta el. E adevărat că toate deciziile importante în legătură cu acţiunile purtate în numele reţelei Al-Qaida erau luate, departe de ţările implicate, de membrii din „conducere”, adică de Ussama Bin Laden şi de apropiaţii lui, printre care se număra şi Zayman Al-Zawahiri. Pierderea Afganistanului ca bază de antrenament şi de repliere a forţelor a încetinit fireşte operaţiunile, dar după doi ani de la lovitura americană şi de la căderea regimului taliban, Al-Qaida începea să funcţioneze cu mai multă eficienţă şi cu metode noi.

Prezenţa lui Habip Aktas la Istanbul îi va permite reţelei Al-Qaida să ducă o operaţiune cu dublă expansiune. Oricare ar fi reacţiile adversarului, organizaţia câştiga. Turcul îşi puse haina din piele, luă ascensorul, apoi ieşi din hotel. Avea puţine şanse să găsească un taxi în Muvazzi Sokak, aşa că se duse până în Ciragan Caddesi, marea arteră care mergea de-a lungul Bosforului. După câteva secunde, se opri un taxi chiar în faţa lui.

— Gunesli Sokak, 28, spuse el adresa.

Cum şoferul, un kurd semianalfabet, nu înţelegea deloc, trebui să-i spună să o ia pe Siracelviler, unul dintre marile bulevarde care plecau din piaţa Taksim. După aceea, îl orientă el. Era un cartier cu străduţe înguste, neterminate şi uneori cu sens unic, iar taxiul ajunse cu greu la adresa indicată. Habip Aktas îi lăsă cinci milioane de lire şi se duse restul drumului pe jos. La numărul 28, era o mică băcănie cu lăzi cu Pepsi îngrămădite pe trotuar. La tejghea era un bărbat de vreo şaizeci de ani, neras. Se lumină la faţă când îl recunoscu pe Habip Aktas, deşi îl vedea foarte rar.

— Azi ce mai vrei? îl întrebă el.

— Ceva mai mic, spuse Habip. Doar pentru azi.

— Aşteptă-mă aici.

Bătrânul băcan dispăru în depozit şi se întoarse cu un pachet învelit într-o pânză.

— O sută de milioane, spuse el. Îţi convine?

Habip Aktas îndepărtă pânza şi descoperi un pistol automat Makarov cu calibrul de nouă milimetri. Bătrânul închiria arme cu ziua sau cu săptămâna derbedeilor sau oamenilor de teapa lui. Erau arme neînseriate, venite din Ucraina. Habip Aktas băgă pistolul în buzunarul interior al hainei de piele. Îl va aduce înapoi înainte de a se întoarce la hotel. Apoi numără cinci hârtii de câte douăzeci de milioane de lire şi lăsă cârpa pe tejghea. Fusese nevoit să meargă până aproape de piaţa Taksim ca să găsească un taxi. De data asta se duse la *Swiss Hotel*. Era unul din marile hoteluri din Istanbul, destul de obişnuit ca să fie remarcat în mod special. Când ajunse în hol, se duse la şirul de telefoane şi ceru centrala.

— Aştept un prieten care nu mai coboară odată, spuse el. Aţi putea să-mi formaţi un număr de Istanbul? O să plătesc la recepţie.

— Nicio problemă, îl linişti centralista. Ce număr aveţi?

Habip îi spuse numărul. Era de la un telefon fix. La cea de-a treia sonerie, auzi o voce de bărbat cu accent tipic britanic.

— George Milken? întrebă Habip.

Urmă un moment de tăcere, apoi corespondentul său răspunse pe un ton rezervat:

— *Yes. Speaking. Who are you? [Da. Vorbiţi! Cine sunteţi?]*

Foarte puţină lume avea numărul acestei linii directe.

— Spuneţi-mi Mahmoud, răspunse turcul. Nu mă cunoaşteţi, dar am numărul de la un anume Peter Templeton, de la Peshawar, din Pakistan. Cred că îl cunoaşteţi…

Încă o clipă de tăcere, întreruptă repede de consul.

— Cred că da. În fine, recunoscu el pe un ton neutru. Este un diplomat de-al nostru din Pakistan. Aţi putea să-mi spuneţi în două cuvinte scopul vizitei? Peste câteva minute intru într-o şedinţă. Dacă e pentru viză, vă trimit eu la cineva care se ocupă cu aşa ceva.

Habip Aktas zâmbi în sinea lui. Convorbirea dintre ei era cu siguranţă înregistrată. Iar dacă domnul consul nu a închis, însemna că Peter Templeton era omologul lui din MI6 la Peshawar.

— Într-adevăr, am nevoie de viză, confirmă turcul. O viză de ieşire.

— De ieşire?

— Aţi primit o scrisoare în legătură cu asta. Este vorba despre fratele Abu Quttada şi de familia lui. Aş dori să discut cu dumneavoastră. După şedinţă. Dacă sunteţi de acord, ieşiţi din consulat pe la prânz, fără maşină. Să aveţi în mână un ziar în limba engleză. Duceţi-vă până în Istiklâl Caddesi şi luaţi tramvaiul roşu până în piaţa Taksim. Duceţi-vă la hotelul *Marmara* şi urcaţi la etajul cu recepţia. Aşezaţi-vă în hol, vizavi. Ne întâlnim acolo.

Turcul închise înainte să-l lase pe consul să protesteze. Chiar dacă nu făcea ce îi spusese, nu era prea greu să-i mai trimită un mesaj. Dar era aproape sigur că George Milken va veni la întâlnire, din cauza lui Peter Templeton, actualul omolog la Peshawar pe care Aktas l-a întâlnit sub alt nume. Dar mai ales din cauza scrisorii care a ajuns la consul, în legătură cu Abu Quttada. Contrar oricăror aparenţe, britanicii au susţinut că nu ştiu nimic de soarta lui. Ca şi cum ar fi dispărut de pe faţa pământului împreună cu soţia şi cei patru copii…

Prietenilor lui le-a luat foarte mult timp să descopere adevărul.

O *choura [adunare]* prezidată undeva în Afganistan de Ussama Bin Laden în persoană, a hotărât de curând că Abu Quttada trebuia eliberat neapărat. Britanicii au fost întotdeauna nişte oameni pragmatici. Între o situaţia *tensionată* şi restituirea discretă a lui Abu Quttada, nu trebuiau să ezite mult timp. Totul era să le demonstreze că adversarii lor nu glumeau. De asta se afla Habip Aktas la Istanbul.

*

* *

Plictisit să se tot învârtească prin cameră, Malko îşi dăduse întâlnire cu John Burke ca să ia prânzul la hotelul *Villa Zürich*, pe o străduţă mai jos de *Marmara*, un plăcut restaurant cu specific pescăresc, situat la ultimul etaj al micului hotel din Beyoglu. Peştele şi aperitivele erau delicioase, iar preţurile rezonabile.

Când Malko intră în restaurant, după ce venise pe jos din piaţa Taksim, americanul îl aştepta. La masa de alături, Malko observă doi bărbaţi care nu erau turci şi păreau puţin tensionaţi. Avea fiecare bricheta lui, câte o Zippo cu o fată desenată pe ea. John Burke zâmbi.

— Sunt „bonele” mele. Ordin de la Langley. Dacă mă deplasez prin oraş, trebuie să le car după mine… Cum mai merge cu cecena noastră?

— Încă nu merge, mărturisi Malko. Este o situaţie neplăcută. M-a sunat adineauri, iar Elko Krisantem o supraveghează în permanenţă. Azi n-a ieşit din hotel decât să se ducă la o organizaţie cecenă din Fatih. Pe urmă s-a întors la *Kosova*. Aşa că nu ne „afumă”.

— Ciudat! zise John Burke luând o furculiţă din salata de vinete. Încă nu s-a întâlnit cu nimeni?

— Aşa mi-a spus. Sper ca oamenii cu care trebuie să ia legătura să nu-şi fi dat seama că am întors-o.

— Se pare că au nevoie de ea, observă americanul. Doar le aduce bani. Fiindcă, din ascultările noastre, ştim că artificierul a sosit, aşa că ar trebui ca lucrurile să se mişte.

— Să mai aşteptăm încă douăzeci şi patru de ore, propuse Malko. După aceea, va trebui să o constrângem. Dar mi-a venit o idee cum să o motivăm. Puteţi să-i cereţi prietenului Igor să afle veşti despre

familia ei? Dacă am putea să facem rost de vreo două scrisori, am face impresie bună.

— Excelentă idee, recunoscu americanul. Fiindcă suntem în apropiere, o să-i facem o vizită după ce mâncăm. Îl anunţ la telefon.

Chelnerul venea cu câţiva peşti pe un platou. Malko alese un soi de rândunică-de-mare roşie.

— Aţi primit vreo veste de la Zeynel Sokik? întrebă el.

— Nici una. Şi nici nu sunt motive să primesc. Am impresia că treaba asta nu-l interesează deloc.

Se aplecă peste masă şi întrebă cu voce joasă şi pe un ton glumeţ:

— Dacă tot aveţi timp liber, nu aţi profitat ca să o chemaţi pe frumoasa de la *Somdan Park?*

— Ah, nu! recunoscu Malko. Nici nu ştiu dacă mai am numărul ei.

— Greşiţi! strigă americanul, este extrem de frumoasă. Nu întineriţi, adăugă el pe un ton ironic.

Vexat, Malko nu se obosi să-i răspundă. Îi plăceau foarte mult femeile, dar se concentra asupra Larisei, necunoscuta îi ieşise demult din cap. Nu pierdea nimic dacă mai aştepta, iar el trebuia să aibă mintea limpede.

*

* *

Habip Aktas se vedea în vitrina unui magazin de telefoane mobile, în timp ce supraveghea Istiklâl Caddesi. Ca întotdeauna, era aglomeraţie mare pe artera pietonală plină de magazine. Era unu fără zece şi se hotărâse să stea până la unu. După aceea, era obligat să mai sune o dată şi să facă presiuni.

Dar pulsul crescu brusc. Un bărbat în impermeabil apăru de pe Hanalbasi Sokak. Chiar dacă nu avea *Daily Mail* în mână, se ghicea uşor că e britanic. Înalt, elegant, cu părul grizonat, cu figură ascuţită, cu nas puternic şi roz la faţă, trecu pe lângă Habip, merse câţiva metri şi se opri puţin mai departe, vizavi de staţia de tramvai. Acesta se târa din josul străzii cu mers de melc, anunţându-şi sosirea cu sunete ascuţite. În culmea fericirii, Habip Aktas se desprinse de lângă vitrină şi începu să urce strada pe jos. Ajunse înaintea tramvaiului în piaţa Taksim. Acum că peştele căzuse în plasă, se simţea mult mai liniştit.

Ajungând primul în piaţa Taksim, îl văzu pe britanic coborând din tramvai şi îndreptându-se spre hotelul *Marmara*. Habip aşteptă încă zece minute, apoi sună de pe mobil la centrala hotelului.

— Daţi-mi recepţia, vă rog.

Îi spuse funcţionarului care răspunse:

— Am întâlnire cu un prieten în hol, dar am întârziat puţin. Cred că mă aşteaptă la recepţie. Puteţi să-l chemaţi la telefon? Îl cheamă George Milken.

După două minute, auzi vocea britanicului. De data asta, turcul îşi luă câteva măsuri de prevedere în privinţa tonului.

— Aici Mahmoud, aţi întârziat puţin. Ieşiţi din hotel şi luaţi un taxi. Vă duceţi în Eski Büyükdere Caddesi la numărul 88. Este o parcare. Coborâţi şi ne întâlnim acolo.

Habip Aktas închise, puse mobilul în buzunar şi opri un taxi care trecea pe acolo, apoi îi spuse adresa unde voia să ajungă.

*

* *

Habip Aktas îi spuse şoferului de taxi să intre într-o curte mare care se afla pe partea stângă. Büyükdere Caddesi era un soi de autostradă urbană între două poduri care străbătea cartierul Sisli de la nord la sud. Când şoferul opri, turcul spuse:

— Aştept un prieten. După ce vine, plecăm în cinci minute.

Curtea era goală. Noaptea era mai multă animaţie, deoarece în fund, se afla intrarea discotecii *Havana*, iar în stânga era un fel de tunel. În realitate, era o rampă ce permitea vehiculelor să ajungă pe strada paralelă, Eski Büyükdere Caddesi, care era puţin mai sus. Intrarea pe această arteră semăna cu aceea a unei parcări subterane.

Trecură zece minute. Habip Aktas începu să se neliniştească. Coborî din taxi şi făcu câţiva paşi în interiorul rampei cufundate în întuneric. Unde se dusese consulul britanic? Îşi trecu cu prudenţă pistolul Makarov din buzunarul interior, în cel de jos. Avea un glonţ pe ţeavă, aşa că putea să evite surprizele neplăcute. În acel moment, auzi zgomot de paşi venind din susul rampei şi zări silueta unui bărbat care venea spre el. Niciun pieton nu venea pe jos prin acest pasaj. Nu putea fi decât consulul Marii Britanii. Ieşi din tunel şi se opri lângă

intrare. Britanicul apăru aproape imediat şi se opri lângă taxiul gol.

Habip Aktas se apropie atunci de George Milken, iar acesta se întoarse şi băgă mâna în buzunarul impermeabilului. Şi el era înarmat. Cei doi se studiară câteva clipe, în tăcere, apoi Habip zise:

— Veniţi cu mine.

Se urcară amândoi în taxi, iar Habip Aktas îi spuse şoferului, în turceşte, să nu plece imediat. Pândind intrarea tunelului, mai aşteptă vreo trei minute într-o linişte apăsătoare, apoi fiind sigur că britanicul era singur, îi spuse şoferului să o ia spre nodul autostrăzii din Gayreteppe, apoi să se întoarcă. Se întoarse către George Milken.

— Vă mulţumesc pentru că aţi venit. Am ceva important să vă spun.

— Nu-l cunoaşteţi pe Peter Templeton, observă consulul, am vorbit cu el la telefon. Cine sunteţi? Mahmoud este nume arab. Dumneavoastră nu sunteţi arab.

Habip Aktas zâmbi.

— Aşa este. Dar Peter Templeton mă cunoaşte. Sub alt nume, dar asta nu are importanţă. Uitaţi de ce am vrut să ne întâlnim: de aproape doi ani, îl ţineţi ilegal pe fratele Abu Quttada. Vă cerem să-l eliberaţi.

— Informaţiile dumneavoastră sunt eronate, răspunse calm George Milken. În Marea Britanie nu este încarcerată nicio persoană cu acest nume.

Turcul nu se tulbură. Făcea parte din regula jocului.

— Nu faceţi pe prostul, zise el pe un ton sec. Ştiţi foarte bine că nu este la închisoare, ci în altă parte, la un domiciliu forţat, sub protecţia colegilor dumneavoastră din MI5. Poate că nici nu ştiţi unde se află cu exactitate, dar, cunoscând aceste treburi, ştiţi foarte bine că este reţinut.

Britanicul tăcu. Puţin agasat, Habip reluă:

— Sunteţi şeful Biroului MI6 la Istanbul, domnule Milken, şi nu v-aţi afla acum în acest taxi dacă v-aţi îndoi de importanţa acestei întâlniri. Aşadar, să nu ne pierdem timpul. Ştiu că acest gen de afaceri nu se pot rezolva de pe o zi pe alta. Totuşi, noi nu dorim ca lucrurile să dureze prea mult. Prin urmare, vă acord o săptămână ca să transmiteţi cererea mea şi să-mi daţi un răspuns.

Taxiul încetini. Se întorseseră de unde au plecat. Britanicul se întoarse spre el şi zise calm:

— Ce se va întâmpla dacă nu vă dau răspunsul pe care îl aşteptaţi?

Habip Aktas rămase netulburat.

— Nu obişnuiesc să ameninţ. De altfel, noi nu avem intenţii rele în ceea ce vă priveşte. Marea Britanie este o ţară pe care o simpatizăm pentru atitudinea liberală pe care o are faţă de fraţii noştri. Pur şi simplu noi vrem să-l eliberaţi pe Abu Quttada împreună cu familia lui. Fireşte, dacă refuzaţi, acest lucru ar putea avea consecinţe nedorite pentru multă lume. Bine, asta e. Acum vă las. Vă contactez peste exact o săptămână.

După ce îi spuse şoferului să plece, coborî şi intră din nou în curtea pe care o traversă cu paşi repezi, apoi intră în tunelul care făcea legătura cu Eski Büyükdere Caddesi. Când ajunse aici, găsi repede un alt taxi cu care plecă în centru.

*

* *

George Milken închise cu grijă uşa biroului şi trase spre el telefonul direct cu biroul din Londra. În câteva clipe avu legătura cu şeful MI6, Sir Charles Bridgestone, căruia îi povesti despre întrevederea cu trimisul reţelei Al-Qaida. Îl contactase deja înainte de întâlnire, ca să obţină aprobarea de a se duce.

— Pare ceva serios? întrebă şeful MI6, după ce termină de povestit.

— Da, domnule, spuse simplu George Milken. Şi-a luat toate măsurile de profesionist şi cred că are într-adevăr această îndatorire. Scrisoarea pe care am primit-o acum câteva zile o dovedeşte din plin.

— Puteţi să-l identificaţi?

— O să încerc cu elementele pe care le am, dar nu ne va ajuta prea mult. Vreţi să cer ajutorul omologilor noştri locali? Sau prietenilor israelieni?

— În niciun caz! răspunse Charles Bridgestone. Afacerea asta trebuie să rămână în interiorul serviciului nostru. Ne vom descurca singuri. O să-l informez pe ministru şi vă voi da instrucţiuni.

După ce închise, Milken îşi aprinse un Benson and Hedges cu o brichetă Zippo din argint masiv, oferită de „verişorul” lui din CIA şi

suflă gânditor fumul afară. Va fi foarte greu dacă nu va cere ajutorul altor servicii. Turcii nu erau răi şi, în plus, se aflau pe teritoriul lor. Era de ajuns să-i anunţe ca să intervină prompt la viitoarea întâlnire. Numai că exista o hibă mare. Guvernul britanic nu a recunoscut niciodată arestarea lui Abu Quttada. Şi nici nu o va recunoaşte de acum înainte. Era un secret de stat.

Acest gen de afacere nu se putea rezolva decât în mod direct. Or, cu puţinele elemente de care dispunea, îi era practic imposibil să-l găsească pe bărbatul cu care se întâlnise în ajun la Istanbul. Nici măcar într-o săptămână. Convingerea lui era că omul nu glumea. Iar în cazul unui răspuns negativ, îi va trimite un „mesaj”.

Capitolul VI

Larisa Elmuzaieva coborî din autobuz în capătul străzii Kennedy Caddesi, imediat după podul Galata. Circulaţia pe imensul bulevard cu două benzi, care mergea de-a lungul Bosforului, în nordul Cornului de Aur, era intensă şi neîntreruptă, însă se putea ajunge în zona feriboturilor ce plecau spre Üsküdar şi Harem, pe o pasarelă din metal care făcea legătura. Imensele feriboturi plate ca nişte ploşniţe asigurau transportul în fiecare oră. Traversarea pe malul asiatic dura douăzeci de minute. Tânăra cecenă se sui pe pasarelă şi ajunse la micuţa clădire rotundă, unde aşteptau pasagerii fără maşini următoarea cursă. Puţin mai departe, era intrarea pentru vehicule.

Cumpără un bilet cu un milion de lire şi se amestecă în mulţime, după ce îşi cumpărase o pâine cu susan de la un negustor ambulant. Emoţia era aşa de mare, încât i se pusese un nod în gât. În scurt timp va intra în contact cu „reţeaua Istanbul”, micul grup de combatanţi din Jihad care pregătea atentatele pe care venise să le organizeze. Ei nu erau ca Habip Aktas, nişte clandestini organizaţi, obişnuiţi să scape de poliţie şi aveau multe identităţi false. Erau oameni simpli şi săraci care, odată denunţaţi de ea, nu mai aveau nicio scăpare. Chiar dacă nu erau împuşcaţi în Turcia, tot ar muri, fie chiar şi „accidental” şi ar dispărea fără urmă. Nu mai punea la socoteală pedeapsa cu închisoarea. Larisa se trezise la cinci dimineaţa, rugându-se lui Allah

să-i dea o soluţie, însă n-o făcuse până acum.

Se gândi intens la mama ei, la soră, şi la frăţior. La familia ei. Făcea această josnicie ca să-i smulgă din ghearele FSB-ului. Poarta cu grilaj ce dădea pe chei fu dată cu zgomot la o parte. Feribotul ajunsese la mal. Larisa trecu pasarela ca un robot, urcă la bord şi se duse pe puntea superioară unde era o sală încălzită, cu băncuţe de lemn şi un televizor pe un suport într-un colţ. Abia simţi când feribotul se desprinse de ţărmul Cornului de Aur, tăind strâmtoarea în diagonală. Trecu pe lângă o barjă imensă care venea din Marea Marmara şi se îndrepta spre Marea Neagră, apoi pe lângă o barcă de pescari ancorată în mijlocul braţului de mare fără să se teamă că vor fi loviţi de imensele vapoare care circulau pe lângă ei. Pescuitul era ca a doua viaţă pentru locuitorii Istanbulului. Zeci de pescari cu undiţa îşi încercau norocul pe cele două poduri care despărţeau oraşul vechi de cel nou.

Larisa avea impresia că este în transă, cu mâinile în buzunarele hanoracului, strângând sub braţ un buchet de garoafe pe care le cumpărase de lângă hotel. Era semnul de recunoaştere. Când feribotul îşi anunţă sosirea cu un sunet de sirenă, cecena era năpădită de gânduri negre. Vehiculele aliniate pe puntea inferioară debarcau deja cu un zgomot informal. Coborî şi se uită în jur. În partea dreaptă, o clădire lungă adăpostea câteva magazine, mici restaurante şi o casă de bilete. În stânga, era un şir de taxiuri care se ocupau repede. Ea rămase în faţă, îmbrâncită de pasagerii grăbiţi, ţinând buchetul de garoafe la vedere.

Deodată, zări o femeie care venea spre ea, cu un voal lung şi negru cu care îşi acoperise faţa. Era frumoasă şi machiată discret. Părul nu se vedea deloc, dar avea sprâncene bine conturate, ochi mari şi negri, gura cărnoasă şi roşie, simbol al sexualităţi. Larisa nu purtase niciodată voal şi se mira mereu că mai întâlnea femei care acceptau să-şi ascundă astfel frumuseţea. Femeia care venea spre ea era superbă. Faţa i se lumină de un zâmbet şi o îmbrăţişă pe Larisa şoptindu-i la ureche:

— *Mehraba!* Tu eşti Larisa, nu-i aşa?

— *Evet.*

— Eu sunt Fulya.

Îi luă florile din mână şi o trase după ea ca pe o soră. De altfel, trebuie să fi fost de-o seamă cu Larisa. Trecură pe lângă ultimele taxiuri luate cu asalt şi ajunseră într-o mică parcare rezervată maşinilor particulare. Fulya se îndreptă spre o maşinuţă japoneză roşcată, ale cărei scaune din faţă erau ocupate de doi bărboşi. Fetele se aşezară în spate, iar maşina porni imediat, luând-o la dreapta, către sud, ocolind un sens giratoriu, apoi o luă pe alt drum, către nord. Drumul mergea de-a lungul Bosforului, traversând mai întâi Üsküdar, apoi continuă până la primul pod din partea cealaltă. Fulya îi luă mâna Larisei şi o strânse cu forţă.

— Ne bucurăm să te cunoaştem, surioară. Fraţii noştri, Nihat şi Hilmi, îţi urează şi ei bun-venit.

Cei doi tineri din faţă nu schiţară niciun gest. Larisa îi intimida, o găseau foarte frumoasă.

— Unde mergem? întrebă cecena.

— La Ümraniye. E destul de departe.

*

* *

Elko Krisantem care era umbra Larisei de când ieşise din *Kosova*, coborâse din feribot odată cu ea, dar pe cealaltă pasarelă. Asistă de la distanţă la întâlnirea celor două femei, apoi le văzu ducându-se la o maşină roşie. Se năpusti la taxiuri, dar mai rămăseseră doar trei, asediate de o gloată gălăgioasă.

Nebun de furie, văzu maşina roşie plecând şi notă numărul: 34-HF-G65. Era de Istanbul. Taxiurile plecau unul după altul şi se pomeni în capul şirului, dar nu mai era niciunul. În spatele lui, un bărbat masiv, în haină de piele, se fâţâia de colo-colo, foarte nervos. În fine, sosi un taxi chiar în momentul în care maşina roşie trecea pe lângă debarcader, îndreptându-se spre nord. Elko Krisantem scrâşnea din dinţi, în urma lui. Bărbatul masiv şi roşu la faţă aştepta cu telefonul mobil la ureche.

Când taxiul opri, Elko deschise portiera. Mai avea încă timp să ajungă din urmă maşina roşie. Dar nu apucă să se urce, căci bărbatul masiv îl îmbrânci cu umărul ca să se urce el primul în taxi. Lui Elko i se înfierbântă sângele în vene. În timp ce certăreţul se urcase pe

jumătate, îl apucă de gulerul hainei de piele şi îl trase cu forţa afară. Se auzi o bufnitură. Bărbatul se lovi tare de tot cu capul de rama portierei. Mormăi furios şi se întoarse cu ochii injectaţi de sânge. Înainte să deschidă gura, Krisantem strigă:

— *Oruscu cocuglu! [Secătură!]* Ai văzut că eram înaintea ta!

Celălalt se uită la el cu mânie şi îl ameninţă:

— *Pezevenk! [Poponarule!]* M-ai ameţit de tot. O să-ţi smulg boaşele!

Judecând după cum arăta, Elko nu avea niciun dubiu.

Scoase mâna dreaptă uşurel din buzunar, strânse laţul, gata să-şi stranguleze adversarul. Acesta îşi reveni pe dată. Se descheie la haină ca să-i arate mânerul pistolului băgat în centură şi îi spuse lui Elko:

— *Polis!* Rechiziţionez taxiul. Cară-te, *buk soyou! [cretinule!]*

Se suise deja în taxi. De data asta, Elko Krisantem nu mai insistă. Se lămurise. Prin urmare, Larisa nu era urmărită numai de el… Poliţistul ăsta masiv făcea probabil parte din MIT. Urmări din ochi taxiul care se îndrepta spre sensul giratoriu, apoi o luă în direcţia opusă. Numai un miracol ar fi făcut să prindă din urmă maşina în care se urcase Larisa. Puţin mai liniştit, se duse către feribot ca să ajungă pe ţărmul european. Era a doua oară când tânăra cecenă îi scăpa printre degete şi se simţea vexat.

*

*   *

Larisa Elmuzaieva privea mirată brazii defilând pe lângă ea de o parte şi de alta a drumului. De vreun sfert de oră, străbăteau o zonă împădurită fără să întâlnească nicio casă. De când coborâse din feribot, se scursese mai mult de o jumătate de oră.

— Am ieşit din Istanbul, observă ea.

Fulya zâmbi.

— Ba nu, astea sunt cartiere mai mărginaşe, la vreo douăzeci de kilometri de centru. Ajungem în curând. Înaintea lor apăru o aglomerare de clădiri. Un bulevard mărginit cu imobile triste cenuşii, în mijloc cu nelipsita statuie a lui Atatürk. Era un cartier sărac islamist. Bulevardul se numea Fathi.

— Aici suntem în Sultanbeyli, un cartier nou, spuse Fulya.

Mai merseră încă zece minute. Totul părea la fel. O zonă urbană, fără un plan anume în care cartierele erau legate între ele. Larisa era complet dezorientată. În sfârşit, maşina roşie încetini şi intră într-o curte mare în care erau fel şi fel de materiale: saci cu cărbuni, lemne pentru foc, pavele, stive de cărămizi, materiale de construcţii, utilaje pentru terasamente. În fund, era o baracă din lemn. Se opriră în faţa ei, iar Fulya o pofti înăuntru pe Larisa. Fata fu izbită imediat de căldura plăcută dinăuntru, dată de o sobă pe care se încălzeau câteva ceainice. Un bărbat destul de în vârstă, cu părul rar şi grizonat, care stătea la un birou şi era îmbrăcat ca un muncitor, se ridică şi se uită la ea cu curiozitate, dar şi cu sfială. După ce o studie, plecă ochii în pământ, de parcă ar fi păcătuit.

— *Bismillah Al-Rahim Al-Rahman [În numele lui Dumnezeu Atotputernic şi Milostiv],* bine ai venit la noi, spuse el amestecând turca cu araba.

Nu dădu mâna cu ea. Pentru acest fundamentalist dur şi adevărat, femeile trebuiau ţinute la distanţă, în afară de intimitatea unui cuplu, şi mai ales să nu fie amestecate în treburile bărbaţilor, să poarte cel puţin batic şi să fie supuse. În universul lui îngust, nu se adresa unei femei decât atunci când îi poruncea să-şi dea chiloţii jos.

— *Mehraba! [Bună ziua!]* răspunse Larisa în turcă. Sunt mândră să te cunosc. *Abi [Frate mai mare]*, cum te cheamă?

— Ylias. Ai venit singură?

Era foarte mirat că o femeie avea un rol aşa de important. Larisa se mulţumi să-i răspundă afirmativ, apoi se aşeză.

— Vrei un ceai? o întrebă Ylias.

— Cu plăcere, acceptă Larisa.

Se duse chiar Ylias să ia un ceainic de pe sobă şi turnă într-un pahar. Obrajii erau brăzdaţi de două riduri adânci şi părea obosit, însă ochii erau luminaţi de o lucire arzătoare sub sprâncenele foarte negre. Într-o altă cameră, mai erau doi bărbaţi care voiau să telefoneze. Înţelese că discutau despre o livrare cu saci de ciment şi lemne. Se afla într-un depozit de materiale de construcţie. Ylias îi puse în faţă paharul cu ceai fierbinte. După frigul şi umezeala de afară, aici se sufoca şi îşi scoase în sfârşit hanoracul de pe ea, rămânând numai în pulover şi în jeanşi, în toată splendoarea corpului cu forme senzuale.

Ştia că este dorită, însă acum avu confirmarea în ochii lui Ylias şi ai celorlalţi doi bărbaţi, care încetară brusc să mai vorbească la telefon. De obicei, vedeau numai femei acoperite de sus până jos, cu mai multe rânduri de veşminte. Pentru ei, îmbrăcămintea Larisei era extrem de provocatoare. Îi venea să-şi pună din nou hanoracul. O clipă, băură cu toţii ceaiul în tăcere, apoi Ylias se aplecă peste birou.

— Soră, ce veşti ne aduci? Suntem pregătiţi să acţionăm, dar nu avem încă tot ce ne trebuie.

Larisa îi adresă un zâmbet încurajator, ţinând paharul cu ambele mâini.

— O să-ţi explic.

Pentru moment uită de familia ei, abandonată la Khankala, în mâinile ruşilor şi se comportă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ylias asculta cu atenţie şi îşi lua câteva notiţe. După ce termină, el clătină din cap şi promise:

— O să trimit câţiva fraţi şi în cel mult trei zile, vom fi gata. Nu avem probleme cu primele patru obiective, dar cel de-al cincilea va fi foarte greu de atins. O să te trimit acolo şi ai să vezi cu ochii tăi. Nu putem să facem decât ceva simbolic, dacă Allah ne ajută cu toată puterea lui.

Larisa îi răspunse făcând un gest fatalist, ce voia să însemne că mai erau şi alte probleme de rezolvat înainte de a lua cireaşa de pe tort. Încălzită, înconjurată de aceşti oameni care îi sorbeau cuvintele, aproape că uitase în ce dilemă se afla. Prima parte – cea mai uşoară, de altfel, – se realizase. Îşi prezentase obiectivele, aşa cum le-a trasat Habip Aktas, în faţa grupului ce trebuia să treacă la acţiune. Pe oamenii ăştia nu-i va mai revedea niciodată. Nici pe cel care o ajutase să-şi regleze conturile.

— Sunteţi mulţi?

— Peste douăzeci, răspunse Ylias cu mândrie. Suntem gata să ne jertfim pentru Jihad.

Se ridică şi se duse la uşă, făcându-i semn Larisei să-l urmeze. O deschise şi îi arătă doi tineri care cărau sacii de ciment în curte.

— Gokham şi Feridoun au venit de la Bingöl ca să ni se alăture. Sunt oameni foarte credincioşi care au mai luptat împotriva necredincioşilor şi nelegiuiţilor. Sunt gata să-şi dea viaţa. Gokham şi-a

vândut şi partea lui dintr-un Internet Cafe, de acolo. Nici noi nu avem destui bani şi îi folosim la diferite munci.

Larisa se apleca, băgă mâna în geantă şi scoase plicul maro pe care îl primise de la FSB. Îl puse pe birou.

— Acum aveţi cu ce să cumpăraţi cele cinci maşini de care avem nevoie, spuse ea.

Ylias se uită cu respect la plicul umflat de bani cu un zâmbet de recunoştinţă care îi lumină faţa.

— Allah să te binecuvânteze, soră! Iarna, afacerile merg mai greu şi abia am putut să cumpărăm ce ne trebuia pentru acţiunile noastre. De fapt, o să-ţi arătăm şi ţie ce avem.

— Nu se găseşte aici?

— Nu. Ar fi mult prea periculos. Dacă unii sunt gata să-şi dea viaţa pentru ce am început, alţii trebuie să continue lupta împotriva duşmanilor lui Allah.

El se încadrase în această a doua categorie.

— O să te duc acolo, îi propuse numaidecât Fulya.

Larisa îşi luă la revedere de la Ylias şi se duse la maşina roşie. Cei doi tineri, Gokham şi Feridoun, încărcau nişte cutii cu faianţă într-un camion. Abia se uitară la cele două femei. Îndată, ce rămase singură cu Larisa, Fulya păru mai apropiată şi se uită la ea puţin invidioasă.

— Aş vrea şi eu să mă îmbrac aşa ca tine! oftă ea. Îţi stă bine în pantaloni, iar bărbaţii cred că te plac.

— Acum nu mă prea gândesc la ei, răspunse Larisa. Şi tu eşti foarte frumoasă. Unde ne ducem?

— Într-un atelier pe care l-am închiriat de vreo două luni ca să pregătim acolo ceea ce ne trebuie. E destul de departe.

O luară efectiv pe autostrada ce ducea la primul pod, apoi ajunseră la o răscruce şi se îndreptară spre Bosfor, trecură al doilea pod şi ajunseră pe autostrada cea mare spre Edirne, care înconjura oraşul pe la nord, făcând un imens arc de cerc. Fulya nu vorbea, concentrându-se asupra volanului. Şoseaua era plină de camioane care mergeau în şir indian şi care lăsau în urmă un fum înecăcios. După câţiva kilometri, Fulya părăsi autostrada spre Edirne şi o luă către Ikitelli. O luară către sud, apoi părăsiră autostrada şi merseră pe un drum ce ducea spre nord. Aici nu erau case, ci doar zone industriale întrerupte

de terenuri virane şi un peisaj sinistru cu dealuri golaşe. Fulya viră la stânga pe bulevardul Bedreddint Balan, care ducea drept la intrarea într-un uriaş parc industrial. O plăcută din aramă indica: IKITELLI ORGANISE SANAY BULGESI.

Fulya se strecură printre enormele clădiri numerotate care semănau cu nişte hangare pentru avioane. Fiecare avea câte cincizeci de ateliere. Merseră până la clădirea cu numărul zece, apoi Fulya se opri în dreptul atelierului nr. 23.

— Am ajuns, spuse ea.

Larisa intră după ea în atelier, iar la început, văzu doar nişte saci stivuiţi lângă un perete. Era detergent. Doi tineri cărau nişte cutii. Aveau o barbă subţire şi feţe măslinii. Nici măcar nu ridicară capetele, când cele două femei trecură prin atelier ca să ajungă în spate, la o scară de fier ce ducea la primul etaj. Într-un colţ era un mic birou gol cu pereţii din sticlă, iar peste tot zăceau stive de saci şi de cutii. O uşă imensă care dădea în exterior permitea urcarea mărfurilor grele.

Privirea Larisei fu atrasă de o betonieră vopsită în roşu-sânge, instalată lângă stiva de saci. Totul semăna cu oricare alt depozit din zona industrială. Fulya îi aruncă o privire plină de mândrie Larisei şi se opri lângă saci. Toţi erau inscripţionaţi cu: *UREE GUBRE. [ÎNGRĂŞĂMINTE – UREE]*.

— Aici sunt trei tone, în saci de câte cincizeci de kilograme, începu ea. Este mai ieftin să cumpărăm aşa. Patruzeci de milioane sacul. Fireşte că noi i-am cumpărat pe rând ca să nu batem la ochi.

Merse puţin mai departe şi întinse mâna spre nişte canistre aliniate la perete.

— Aici e kerosen. Sunt trei canistre de o sută de litri. Oare ajunge? Betoniera ne-a costat un miliard două sute de milioane. Este foarte greu de găsit, căci există un singur fabricant. Acum betonul este livrat gata preparat în camioane-betonieră. Asta poate să amestece două sute cincizeci de litri odată. Este foarte bine pentru ce ne trebuie?

— Perfect, confirmă Larisa.

Amestecând în betonieră granulele de îngrăşământ-uree, un compus al nitratului de amoniu, cu aproximativ cinci la sută kerosen, se obţine un exploziv foarte stabil, dar destul de greu de amorsat. Americanii îl numesc *AMFO [Ammoniac Nitrate Fuel Oil: nitrat de*

amoniu şi benzină].

Bineînţeles că avea doar un sfert din puterea unui explozibil militar, dar era suficient să fie folosit în cantităţi foarte mari, ceea ce nu constituia o problemă. Larisa contempla toate materialele emoţionată şi puţin amuzată. În Cecenia, trupele de gherilă nu mai foloseau demult explozibili artizanali. Era mai simplu să fure sau să cumpere de la ruşi explozibil militar. Fulya o privea cu tristeţe.

— Crezi că o să reuşeşti? o întrebă ea.

— Da, dacă aveţi cu ce să amorsaţi încărcătura.

— Vino, spuse Fulya, o să-ţi arăt ce avem.

Intră în birou şi deschise un fişet. Larisa zări înăuntru tambure de cabluri detonatoare, calupuri de dinamită, o cutie cu detonatoare electrice, alţi explozibili pe care nu îi recunoscu, grenade şi un pistol automat. Nu era niciun dispozitiv de temporizare. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul, Fulya spuse cu mândrie:

— Fraţii noştri veniţi din Bingöl sunt hotărâţi să se sacrifice. Dacă mii de credincioşi ar fi gata să facă acelaşi lucru, nimic nu ar putea să reziste în faţa ostaşilor lui Allah.

Privirea deveni brusc de o voinţă înrăită, luminată parcă din interior. Parcă s-ar fi dedublat. Larisa îi întâlni privirea. Şi în Cecenia, femeile şi bărbaţii îşi sacrificau viaţa fără să le-o ceară nimeni. Era arma celor slabi, a celor care nu aveau nici tancuri, nici avioane. În faţa acestei femei, mai frumoasă decât ea şi convinsă de justeţea vederilor sale, i se făcu brusc ruşine de trădarea ei.

Este adevărat că venise la Istanbul în principal ca artificier, căci învăţase multe despre manevrarea substanţelor explozive de la Şamil Bassaiev, conducătorul războiului din Cecenia. De aceea o aleseseră pe ea să vină la Istanbul. Nu duceau lipsă de martiri, însă tinerii fanatici pe care îi cunoscuse mai devreme nu ştiau să pregătească încărcăturile explozive, chiar dacă erau pregătiţi să se sacrifice. Ruşii din FSB nu au bănuit nicio clipă adevăratul scop al misiunii ei, fiind orbiţi de teancurile de dolari găsite în apartamentul ei.

Văzând privirea luminoasă a Fulyei, Larisa se simţi brusc rău. Picioarele i se înmuiară şi se clătină. Tânăra turcoaică se grăbi să o ajute să se aşeze pe scaunul de la birou. Larisa ameţise. Nu putea să trădeze nişte oameni ca Fulya care aşteptau totul de la ea. Îşi aminti

de combatanţii ceceni conduşi de Mazar-i-Sharif în Afganistan, care, fiind înconjuraţi de uzbecii generalului Dostom şi incapabili să scape din încercuire, şi-au masacrat familiile ca să nu fie tentaţi să se predea.

— Eşti bolnavă? o întreba Fulya. Vrei să-ţi fac un ceai?

Chinuită, Larisa clătină din cap şi avea lacrimi în ochi. Nu putea să păstreze secretul mult timp. A trăda pe hârtie este foarte uşor, în schimb, când se afla în faţa celor trădaţi, nu mai era deloc acelaşi lucru. Totuşi, trebuia să-şi salveze familia.

— Fulya, spuse ea brusc, trebuie să-ţi încredinţez un secret.

Capitolul VII

Larisa Elmuzaieva vorbea fără întrerupere, cu o voce monotonă şi înăbuşită, relatând tot ce s-a întâmplat de la descinderea ruşilor, neuitând niciun amănunt, oricât de atroce ar fi fost. La birou în faţa ei, Fulya părea că îi soarbe cuvintele, albă ca varul şi cu privirea fixă. Parcă s-ar fi spovedit. Cecena nu se mai putea opri. Pentru prima dată de câteva zile, se simţea împăcată cu ea însăşi. După ce tăcu, nemaiavând ce să spună, Fulya rămase mult timp pe gânduri. Afară se auzeau oamenii care se strigau şi vehiculele care intrau şi ieşeau din curte. În fine, turcoaica spuse:.

— Soră, ce ai de gând să faci?

În voce nu se ghicea niciun fel de teamă, niciun fel de ameninţare. Era o simplă întrebare. Larisa se pregătise pentru această întrebare în timp ce povestea.

— Americanii nu ştiu adevăratul motiv al venirii mele aici, îi explică ea. Ei cred că aduc banii şi atâta tot. Pot să mai câştig puţin timp, perioadă în care voi face ce trebuie să fac. Dar tot va trebui să-i spun câte ceva spionului american.

— Chiar crezi că nu discută deloc cu turcii?

— Da, cred.

— Atunci o să-l aduci aici peste câteva zile. După ce plecăm noi. Am închiriat locul pentru trei luni sub un nume fals. Nu va putea să afle nimic. Dar tu ce vei păţi? Ruşii vor înnebuni de furie şi se vor

răzbuna pe familia ta.

— Sper să mă povăţuiască Allah în vreun fel, răspunse Larisa pe un ton obosit. Dar jur că nu voi face nimic ca să vă distrug acţiunea. Acum trebuie să mă întâlnesc cu omul ăla, că altfel o să bănuiască ceva şi o să mă pună sub urmărire.

— Ai dreptate, recunoscu Fulya. Spune-i că ai fost la Ümraniye, dar că nu ştii adresa. Propune-i să vină aici şi arată-i un loc care seamănă cu ăsta. Descrie-i tot, dă-i şi câteva nume, doar prenumele, fireşte. Va fi mulţumit. Explică-i că te vom folosi ca să reperezi obiectivele. Astfel îi vei duce pe o pistă falsă. După aceea, poţi să le spui că te-am minţit sau că ne-am răzgândit… Sau poţi să le spui că…

Lăsă fraza neterminată, iar Larisa îi căută privirea.

— Ce vrei să spui?

— Fă ceea ce trebuie ca să-ţi salvezi familia. Allah te va ierta.

Cu alte cuvinte, să trădeze cu adevărat. Fulya o privea întruna. Larisa înţelese brusc că această femeie frumoasă era unul dintre creierele grupului, şi că, de acum înainte, ea îi va iscodi fiecare reacţie. Dar era inutil, fiindcă avea sufletul curat. Fireşte că va face tot ce îi va sta în puteri ca să-şi salveze familia, dar nu cu preţul onoarei. Viaţa ei nu conta. În sinea ei, se considera deja moartă, aşa că la viitor nu se gândea. Înfruntă din nou privirea Fulyei şi zise cu fermitate:

— Nu trebuie să vă temeţi de mine. Jur pe Coran.

Turcoaica dădu din cap că a înţeles.

— Te cred. Ai nevoie de ajutor şi de sfaturi. Uite ce îţi propun. Spune-le fraţilor de aici cum se prepară explozibilul. Vor lucra singuri, dacă nu este prea complicat.

— Nu este, o asigură Larisa.

— Foarte bine. Vor începe chiar acum. După ce vor termina, te voi anunţa şi ne vom întâlni în Marele Bazar ca să cumpărăm ţesături. Dar de fapt, tu vei proceda ca şi azi şi ne vom întâlni în Harem. Atunci vei interveni din nou. Între timp, noi o să cumpărăm cele cinci vehicule. Ce părere ai despre furgonetele japoneze?

— Sunt foarte bune, zise Larisa.

O uşura faptul că Fulya o dădăcea, deşi era de vârsta ei. Îi arătă geanta cu privirea.

— Acum sună-ţi omul şi întâlneşte-te cu el ca să-l linişteşti. După

aceea, te vei simţi mai bine.

Ca un automat, Larisa luă celularul şi formă numărul spionului american sub privirea vigilentă a Fulyei. Se gândea că sinceritatea ei o pusese în cea mai proastă situaţie în care se aflase vreodată. De acum înainte nu va avea decât crâmpeie de libertate.

*

* *

Pe Malko îl luă cu valuri de căldură când auzi vocea Larisei. De vreo trei ore, se tot chinuia să o sune el. Elko Krisantem îi povestise cum o pierduse pe Larisa, dar şi faptul că Larisa era supravegheată de poliţie. Aşa că Zeynel Sokik nu îşi ţinuse promisiunea, lucru care nu simplifica deloc lucrurile.

— Unde sunteţi? o întrebă el.

— Putem să ne întâlnim, zise Larisa pe un ton neutru. Unde doriţi.

Fiindcă era urmărită de MIT, Malko îşi spuse că nu avea niciun rost să se joace de-a v-aţi ascunselea.

— Veniţi la *Cafe Marmara*, îi zise el, la parterul hotelului. Mulţi oameni care nu locuiesc aici vin pentru patiserie. Puteţi să fiţi aici într-o oră?

— Da, răspunse Larisa, apoi închise imediat.

*

* *

— Foarte bine, aprobă Fulya. O să te duc în piaţa Taksim. Vorbeşte cu el, linişteşte-l, dă-i amănunte fără valoare. Descrie-i tot ce ai văzut, inclusiv pe mine. Nu are nicio importanţă. După aceea, aşteaptă instrucţiuni de la mine. Totul va fi bine.

În adâncul sufletului, Larisa nu era de acord cu optimismul frumoasei activiste. Pentru ea, nu era bine deloc. Fulya se ridică şi îi chemă pe cei doi tineri care lucrau la parter. Veniră imediat sus şi aşteptară în tăcere, cu privirile în pământ. Fulya le explică ce rol are Larisa, fără să le spună nimic despre ea, apoi se întoarse către tânăra cecenă.

— Spune-le ce trebuie să facă.

Larisa se duse în hangar şi se opri lângă betonieră. Fâstâciţi, cei doi

tineri se uitau în pământ.

— Goliţi cinci saci cu îngrăşăminte în betonieră, începu Larisa. După aceea, adăugaţi cincisprezece litri de benzină şi învârtiţi betoniera până când toată cantitatea de benzină va fi absorbită de îngrăşământ. Este foarte important să nu rămână lichid pe fundul betonierei. După ce se omogenizează bine de tot amestecul, puteţi să-l puneţi din nou în saci. Dar mai înainte, înfigeţi bine cablul detonator pe toată lungimea lui, lăsând afară cam treizeci de centimetri, ca să le legaţi după aceea de altele, iar la capăt faceţi un nod.

— Cât timp trebuie să se învârtă betoniera? întreba Fulya.

— Cel puţin patru ore.

— Asta e tot?

— Nu. Pentru că aveţi şi explozibili militari, trebuie să-l împărţiţi în bucăţi de câte o sută de grame, în care înfigeţi capătul cablului detonator. Asta va uşura explozia ansamblului. Acest explozibil este foarte stabil şi nu se declanşează uşor.

— Puteţi să începeţi chiar acum, zise Fulya. Lucraţi zi şi noapte.

Unul dintre băieţi se grăbi să pună betoniera în priză, în timp ce celălalt desfăcea sacii din care cădeau granulele albastre: era nitrat de amoniu, NO3NH4. Betoniera începu să se învârtească cu un zgomot infernal, dar în acest loc, nimeni nu-i dădea atenţie, căci se suda, se bătea cu ciocanul, toată lumea din clădirile vecine muncea.

Larisa şi Fulya îi supraveghează câteva clipe pe cei doi tineri, apoi turcoaica îi făcu semn că era timpul să plece. Merseră din nou pe autostrăzile fără sfârşit, apoi drumul către centru pe străduţe pe care maşinile abia se târau bară la bară. Când în sfârşit ajunseră în piaţa Taksim, Larisa simţea un nod în gât de amărăciune. Cum se va comporta faţă de spionul american? Fulya o opri la intrarea în Siraselviler Caddesi şi se întoarse spre ea.

— Allah să te ajute, soră. Adu-ţi aminte de recomandările mele. O să te sun în curând. *Inch'Allah*.

*

*   *

Malko era asurzit de trăncăneala femeilor de toate condiţiile care se aflau în *Cafe Marmara* şi care se îndopau cu lucruri de patiserie

orientală. Era aproape singurul bărbat din cafenea. Deodată, toate cucoanele care îl înconjurau, uitând aproape toate de vârstă şi de obligaţii, îi aruncau ocheade care ar fi topit şi un aisberg.

Din păcate, chiar şi cele care au fost seducătoare în tinereţe, erau învăluite în straturi de grăsime care l-ar fi lăsat rece şi pe un urs după hibernare. Şi asta mulţumită baclavalelor şi rahatului…

În fine, zări cu coada ochiului hanoracul negru al Larisei care tocmai intra pe uşa turnantă. Cecena trecu poarta magnetică şi intră în salonul de ceai, îndreptându-se spre el. Îi adresă un zâmbet vag, ce semăna mai mult cu o strâmbătură şi îşi dădu jos hanoracul, cu o mişcare, voită sau nu, senzuală. Vecinele lui Malko îşi băgară nasul în farfuriile lor cu prăjituri. Cu trăsăturile bine conturate, cu pieptul proeminent şi şoldurile incendiare, cecena era precum soarele printre aştrii morţi. Un chelner se apropie de ea şi îi spuse simplu:

— *Çay! [Ceai!]*

Malko o studia. I se păru absentă, încordată, obosită. Spuse cu o voce parcă lipsită de timbru:

— Scuzaţi-mă că am întârziat, dar am pierdut autobuzul.

O lăsă să-şi înmoaie buzele în ceai, apoi privirile lor se întâlniră. Malko îi privea pieptul mulat în puloverul gros, iar Larisa îşi dădu seama. I se părea, sau era doar în închipuirea lui, că îşi bomba pieptul înadins, ca şi cum ar fi vrut să-i trimită un mesaj cu implicaţii sexuale. Era ciudată şi foarte diferită de la prima lor întâlnire. Era cât pe ce s-o întrebe dacă şi-a dat seama că fusese urmărită, dar se opri la timp. Va rezolva problema cu Zeynel Sokik. Trebuia să intre cât mai repede în miezul problemei.

— V-aţi întâlnit cu ei? o întrebă el.

Ea făcu semn din cap.

— Da.

— Vreau să ştiu mai multe.

Ea îi povesti cum a luat feribotul pentru Harem, unde au aşteptat-o o femeie şi doi bărbaţi care au dus-o apoi departe, în estul oraşului într-un depozit de materiale de construcţii, unde a întâlnit şi alte persoane. Îi spuse câteva prenume, îi făcu câteva descrieri destul de vagi, îi vorbi despre întoarcerea cu aceeaşi maşină. Malko îşi nota cu grijă tot ce îi spunea. Larisa termină astfel:

— Le-am dat banii.

Tăcu şi bău puţin ceai. Malko mai aştepta să-i povestească. În tot ceea ce îi spusese nu era nici măcar o singură informaţie operaţională.

— În ce cartier aţi fost? o întrebă el.

— Cred că se numeşte Ümraniye, spuse ea. Am văzut scris pe un panou.

— Ştiţi adresa şantierului?

— Nu. Nu am văzut niciun nume, dar nici ei nu mi-au spus. Păreau foarte circumspecţi.

— Cine credeţi că era şeful lor?

Ea îl descrise pe Ylias şi spuse că îl cheamă Huseyin.

— Şi femeia care v-a aşteptat?

Larisa o descrise pe Fulya cu mare precizie, insistând asupra frumuseţii, ceea ce îl miră oarecum pe Malko. Dar corespundea şi cu descrierea lui Krisantem. Larisa i se păru deodată mai caldă, mai puţin absentă, ca şi cum acea femeie ar fi trezit ceva în ea. Decepţionat, comandă alt espresso.

— Acum ce se va întâmpla?

Larisa ridică privirea şi se uită pentru prima oară în ochii lui.

— Nu ştiu, mărturisi ea. Mi-au spus că mă vor suna dacă vor avea nevoie de mine.

— Ce să faceţi?

— Să reperez obiectivele. Aşa cred.

Sângele începu să-i fiarbă în vene. În sfârşit, începeau adevăratele informaţii…

— Când? insistă el.

— Nu mi-au spus. Vă jur că nu vă mint.

Deodată fu bântuit de o îndoială oribilă. Dacă FSB-ul a mers pe o pistă greşită? Dacă Larisa, un curier însărcinat să aducă banii, nu a fost contactată de grupul terorist? Însemna că toată tărăşenia se ducea pe apa sâmbetei. Se şi vedea spunându-i lui John Burke toate minciunile pe care i le povestise Larisa. Dar nici nu putea să o forţeze.

— Larisa, începu el, am nevoie de mai multe informaţii, altminteri acordul cu ruşii riscă să cadă. Ştiţi că acest lucru ar putea însemna multe probleme pentru familia dumitale… Prin urmare, trebuie să cooperaţi cu mine într-un fel mult mai concret.

— V-am spus tot ce ştiu! protestă ea.

— Vă cred, o linişti Malko. Mâine dimineaţă vom reface împreună traseul, începând din Harem, ca să găsim locul unde v-au dus. Ar fi un început.

— Dacă doriţi, spuse ea pe un ton obosit.

— Le-am cerut ruşilor veşti despre familia dumneavoastră, adăugă Malko, să o încurajeze. Sper să le primesc cât mai repede. Ne putem întâlni aici mâine la ora nouă.

Larisa nu-i răspunse, privind prăjiturile din vitrina din capătul tejghelei. Câteva femei stăteau la coadă ca să cumpere pentru acasă. Cecena păru că îşi revine şi îl privi.

— Vă aştept mâine la nouă în faţa hotelului, îi promise ea. Mai vreţi să aflaţi şi altceva?

— Nu, spuse el. Vreţi să vă conduc?

Larisa clătină din cap.

— Nu. Nu trebuie să fiţi văzut cu mine. Mulţumesc.

Se ridică de la masă şi îşi puse hanoracul. Malko avu din nou impresia că voia să-l provoace prin felul în care se mişca. Oare încerca să-l seducă precum acele profesioniste? Cu cecenele nu trebuia să te pui niciodată. Îşi amintea de fata pe care o cunoscuse la Moscova, care ascundea sub o carapace plină de virtute o fire arzătoare, pasională. Larisa ieşi pe uşă şi dispăru. Avea de aranjat o chestiune urgentă. Să o scape pe Larisa de urmăritorii turci. Dar pentru asta, trebuia să intervină pe lângă Zeynel Sokik. Asta în cazul în care nu se eschiva. Nu va fi o treabă uşoară.

Urcă în cameră şi îl sună pe John Burke. Distanţa mare faţă de consulat nu uşura deloc treburile. Nu voia să spună prea multe la telefon, căci la hotel nu avea linie protejată. Îndată ce îl auzi pe american, zise:

— Cu ce să încep? Cu vestea bună sau cu cea rea?

— Cu vestea rea, răspunse John Burke.

— Există anumite persoane interesate de prietena noastră. De prin partea locului.

Americanul trase câteva înjurături, câteva în turcă, altele în engleză.

— Ce dobitoc şi…

Dar se opri înainte să-i scape numele lui Zeynel Sokik. Malko preciză imediat:

— E rândul *dumneavoastră* să interveniţi. Înainte să mergem mai departe.

— O s-o fac. Şi vestea bună?

— Am stabilit contactul. Am şi câteva informaţii.

— Să luăm masa împreună, spuse imediat John Burke. Vin să vă iau la ora opt.

*

* *

Larisa Elmuzaieva aştepta autobuzul în piaţa Taksim. Era din ce în ce mai tristă. Din întâmplare o văzuse pe Fulya cumpărând prăjituri, ceea ce însemna că nu avea *deplină* încredere în ea. Altfel ar fi avertizat-o. Cu alte cuvinte, era mai vigilentă. Larisa îşi spuse pentru prima dată că ar putea să-şi folosească farmecele ca să-l manipuleze într-un fel pe spionul american. Îşi dăduse seama de anumite priviri care însemnau ceva. Poate prin intermediul lui ar putea să mai îmblânzească soarta rudelor sale. Aşa nu ar mai fi obligată să trădeze. I se părea o situaţie degradantă, dar cunoscuse clipe şi mai rele.

Capitolul VIII

— Vă abureşte! izbucni John Burke. Este imposibil să nu ştie unde a fost. Dacă vă spune că nu au mai luat legătura cu ea, ce facem? Vă daţi seama cum vom apărea noi dacă va fi într-adevăr un atentat, în timp ce Langley şi ruşii *ştiu* că ne-am infiltrat în reţea?

Tăcu şi luă câteva aperitive. Noul *Urcan*, care se găsea şi mai la nord decât primul, la Bebek, în nordul Bosforului, şi-a recuperat decoraţiunile vechi, cu plase de pescari şi cu obiecte de mare, dar era mult mai luxos. La intrare, erau etalaţi peşti de toate soiurile pe un pat de gheaţă, iar clienţii puteau să-şi aleagă ce doreau direct de acolo.

— Nu cred că mă abureşte, protestă Malko. Ce mi-a descris ea coincide cu ce mi-a spus Elko. Nici eu n-aş şti unde mă aflu, dacă m-aş

duce în cartierele alea mărginaşe…

— Bine, îl întrerupse John Burke. Numai că Igor ne va aduce veşti despre familia ei, dar va dori ceva în schimb. Doar n-o să-l aburim şi pe *el!*

— Fireşte că nu, zise Malko, dar vom urmări pista. Aţi vorbit cu Zeynel Sokik?

— Nu. Este plecat în Israel, invitat de Mossad. Nimeni nu poate să ia legătura cu el şi nu ne spun cât timp rămâne acolo…

— Nu-i putem lăsa pe agenţii din MIT să vină pe urmele noastre, spuse Malko. Mai întâi că bat la ochi şi îi pot alerta pe oamenii cu care s-a întâlnit Larisa şi în al doilea rând, nu avem ce să le spunem.

Acest punct atinse coarda sensibilă a americanului.

— Aveţi dreptate! recunoscu el. Oprim totul până la întoarcerea lui Zeynel. O să-l scutur serios. Apropo, cum e bibanul dumneavoastră?

— Perfect, răspunse Malko gândindu-se în altă parte. Mă întâlnesc mâine dimineaţă cu Larisa la *Marmara*. O să-i spun că ne-am hotărât să aşteptăm până la următoarea întâlnire şi o să-i punem un microfon să înregistreze discuţia cu ei.

— O idee excelentă, recunoscu John Burke. Înregistrarea ne va aduce cu siguranţă multe elemente noi. Că veni vorba, spuneţi-i lui Igor să se mai intereseze de familia Larisei.

John Burke se uită la el cu răceală.

— Bine, dar este dificil. Va primi veşti numai dacă ne furnizează o informaţie *adevărată*.

Malko era cât pe ce să-i spună că nu era uşor deloc să-l vezi pe bunic omorât sub ochii tăi, să asişti la violul surorii mai mici, iar după aceea să fii violată la rândul tău „în toate felurile”, cum îi spusese Larisa.

Ca să-şi mai ridice moralul, americanul comandă o cafea mare şi un Defender „vechi de cinci ani”, în timp ce Malko se mulţumi cu o votcă. Burke îşi aprinse după aceea un trabuc, plimbând cu meticulozitate pe la capăt flacăra brichetei Zippo „collector”. Treaba era mai dificilă decât crezuse.

*

*   *

Habip Aktas se uita liniştit la televizor în camera din hotelul *La Maison*. Până la expirarea ultimatumului dat britanicilor nu mai avea ce face. În timpul zilei îşi impunea să iasă, ca să dea impresia că avea activitate, ca un om de afaceri ce era. Se ducea la cinematograf, se plimba prin Bazar sau stătea prin cafenele, căci nu prea era vreme de plimbare. Profitase de o după-amiază însorită ca să caşte gura prin vitrinele magazinelor de lux din Nisantasi. Avea la ce să viseze, plimbându-se pe la bijuterii, pe la magazinele de modă şi expoziţiile de mobilier adus din import. Mâncase singur peşte prăjit, stropit cu puţin Taittinger.

Elena îl ispiti de câteva ori, dar acum ţinea post. După seara petrecută împreună, se dusese la cardiolog să-şi facă testul Doppler. În aşteptarea rezultatului, prefera să nu se obosească…

Dintr-un Internet Cafe transmise un mesaj despre misiunea lui celor care l-au trimis în Turcia. Aştepta sfârşitul de săptămână ca să o contacteze pe Larisa. Când îl va revedea pe consulul britanic, trebuia să fie absolut sigur că putea să-şi pună în practică ameninţările, dacă era neapărat nevoie. Dar nu era îngrijorat. Cecena era o profesionistă, iar cei din celula Istanbul ardeau de nerăbdare să dovedească cât de devotaţi erau cauzei islamiste. Liniştit, închise televizorul şi încercă să adoarmă.

*

* *

Şoferul lui John Burke îl lăsă pe Malko la *Marmara*, după ce îl dusese mai întâi pe american acasă în Etiler. Urcă în cameră. Era de abia ceasul unsprezece. Elko Krisantem era liber şi se dusese în vizită la verii lui. Lui Malko îi veni brusc în minte observaţia lui John Burke cu privire la „cucerirea” lui din *Somdan Park*. Se duse să caute într-unul din buzunarele costumelor de alpaca bucăţica de hârtie unde îşi notase telefonul necunoscutei. O minune făcu să-l găsească: Laila 535 564 9802. Era un număr de mobil. Era târziu fireşte, dar putea fi la restaurant, ca seara trecută. Formă numărul şi dădu peste mesageria vocală. Lăsă un mesaj, amintindu-i unde s-au cunoscut şi numărul de telefon în engleză. Nu îşi făcea speranţe prea mari.

*

* *

Malko aţipise la televizor şi tresări fiindcă îi suna mobilul. Îl luă şi se uită pe ecran. Nu era afişat niciun număr. Trebuia să fie John Burke. Dar de ce îl suna aşa târziu? Răspunse.

— *Mister* Malko? întrebă imediat o voce de femeie, puţin modulată.

— Da, eu sunt.

— M-aţi sunat adineauri.

Era Laila! Pulsul se acceleră de plăcere. În fine, o veste bună. Chiar dacă avea probleme stringente, gustul pentru femei nu-l părăsea niciodată.

— Laila?

Femeia râse.

— Da, dacă doriţi. Dar nu mă cheamă Laila. Necunoscuţilor nu le spun numele adevărat. Dar eu v-am lăsat mesajul la *Somdan Park*. Am băut cam mult rachiu în seara aia şi prietena mea m-a împins la prostii…

Nu era prea măgulitor pentru el, dar îşi zise că, dacă l-a sunat, o făcuse că avea chef. Îşi jură pe loc să nu plece din Istanbul fără să o bage în pat pe această perversă.

— Bine, spuse el. Eu o să vă spun în continuare Laila. Unde sunteţi acum?

— În patul meu. Dar dumneavoastră?

— Şi eu la fel.

— Atunci vă urez noapte bună!

Înfuriindu-se, crezu că o să închidă şi se grăbi să spună:

— Aş putea să vin lângă dumneavoastră…

Laila râse strident.

— Nu rataţi nicio ocazie! Acum mă uit la un film care sunt sigură că ar fi pe placul dumneavoastră.

— De ce?

Râse din nou.

— Este un film pentru adulţi. Cei de la magazinul cu DVD-uri au greşit. În loc să-mi dea un film romantic aşa cum le-am cerut, când l-am pus, am descoperit altceva.

— Ce anume?

— N-am ştiut că negrii sunt atât de bine dotaţi. Este impresionant.

De data asta, adrenalina se răspândi rapid în arterele lui Malko. Laila se distra incitându-l. Se jucau.

— Dar nu aud nimic, observă el.

— Am tăiat sonorul ca să vorbim, dar este foarte distractiv. Vreţi să vă descriu scena?

— Da, de ce nu?

Sunt doi negri, începu Laila. Unul stă pe canapea, gol-puşcă. Blonda este îngenuncheată lângă el şi a luat-o în gură. Dar se chinuie, că e… cum să spun eu… bine dezvoltat. Al doilea negru stă în spatele ei şi i-o trage din poziţia asta. Din punct de vedere estetic, este un tablou frumos.

Malko nu-şi putea reveni după această descriere. Îşi amintea de fantasmele trecutului.

— Vă place spectacolul? o întrebă el.

— Este destul de excitant. Mă pun în pielea ei. Şi-apoi, este foarte plăcut să discut liber asemenea lucruri cu dumneavoastră fiindcă nu o să vă mai văd niciodată.

— Atunci de ce m-aţi mai sunat?

— Întotdeauna mă excită când simt că un bărbat atrăgător mă doreşte, mărturisi ea. Dar nu merg niciodată mai departe de-atât. Chiar dacă am şi eu fanteziile mele, îi sunt fidelă soţului meu.

— În acest moment vă mângâiaţi? întrebă Malko, neputându-se abţine.

— Dar dumneavoastră?

Parcă l-ar fi biciuit cineva.

— Încă nu, răspunse el.

Era adevărat că discuţia începea să-l excite.

— Dacă vreţi să vă răspund, mângâiaţi-vă, îi ordonă Laila pe un ton blând. Dar să nu trişaţi.

Înfăşurat într-un halat din prosop, Malko îşi şi puse maşinal mâna pe sex, care începu să se trezească. Vocea acestei străine şi situaţia în care se afla îl excitau foarte tare. Să facă amor la telefon era o formă de erotism mai degrabă sofisticat.

— Nu trişez deloc. Mă excitaţi. Dar mă simt cam singur.

Auzi un soi de oftat, apoi Laila spuse în şoaptă:

— Nu sunteţi singur. Am început deja să mă mângâi. Este mai excitant în doi. Îmi imaginez că sexul dumneavoastră este în creştere. Vă gândiţi la mine?

— Bineînţeles. Aş vrea să înlocuiesc mâna cu gura dumneavoastră.

— Porcule! strigă Laila. Sunteţi la fel ca ceilalţi bărbaţi. Vă folosiţi de femei.

— Nicidecum, protestă Malko. Îmi face plăcere să satisfac femeile.

Laila tăcu preţ de câteva clipe. Acum îi auzea respiraţia rapidă, puţin şuierătoare.

— Este adevărat? întrebă ea. Atunci vreau să vă aud juisând gândindu-vă la mine. Asta mă va face şi pe mine să ajung la orgasm. Sunteţi tare, acum?

— Da.

Laila oftă îndelung.

— Să-mi închipui cum vă mângâiaţi pentru mine este mult mai excitant decât aceste două imense mădulare negre.

Malko se mângâia acum foarte conştiincios, atent la vocea senzuală a Lailei. Urmă încă un moment de linişte, apoi ea întrebă:

— O să terminaţi repede?

— Cred că da.

— Grăbiţi-vă! zise ea brusc. Mai repede!

Acum auzea respiraţia gâfâită şi şi-o imagina mângâindu-se repede şi cu frenezie, cu picioarele depărtate, oferindu-şi sexul. Şi el acceleră mişcările. Sexul era încordat la maximum. Simţi brusc seva urcând din rărunchi şi slobozi un geamăt prelungit şi un ţipăt de plăcere care o încânta pe Laila.

Şi ea scoase un ţipăt înfundat şi spuse cu voce sfârşită:

— Da! Da! Da! Ajung la orgasm! Ah!

Ţipetele se prelungiră într-un oftat prelung, apoi nu-i mai auzi decât respiraţia sacadată. După aceea, rămaseră amândoi tăcuţi. Fusese un moment de erotism inedit şi absolut neaşteptat. Vocea Lailei rupse tăcerea:

— Noapte bună.

Închise imediat telefonul. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama, apoi o sună din nou. Dar Laila trecuse deja pe mesageria vocală.

*
* *

Baz-muffetis [Inspectorul şef] Denizli ciocăni timid în uşa şefului său, *Komiser [Comisarul]* Devrek, comandantul secţiei *Istikbahrat [Serviciu de Informaţii]* al diviziei antiteroriste din poliţia naţională turcă, un organism aproape la fel de important ca MIT, cu sediul în Vatan Caddesi, în cartierul general al poliţiei. Întreg blocul trei, o clădire impresionantă din beton cenuşiu, cu opt etaje era ocupată de această divizie antiteroristă. Mult timp luptase doar cu grupările de extremă stângă ale PKK, infiltrându-se, lichidând, ba chiar băgând la închisoare în temniţe secrete, unde „interogatoriile" prelungite se terminau adeseori cu moartea celui interogat.

— Intraţi! strigă o voce furioasă.

Poliţistul se strecură în încăpere şi se opri la un metru de biroul şefului său, un bărbat corpolent, cu mustaţă pe oală şi cu păr rar, încărunţit. Părea un „Kemalist" de şoc căruia i se făcea greaţă de guvernul Erdogan, care nu-şi pierdea timpul cu politeţuri.

— *Bakesak! [Măgarule!]* răcni el. N-ai fost în stare să urmăreşti o fată care nici măcar nu bănuia nimic!

— Am rămas cu maşina în pană, îndrăzni să răspundă cu timiditate Denizli. Am cerut una la Centrală prin staţie, dar ne-au trimis-o prea târziu. I-a trebuit aproape o oră ca să treacă primul pod, căci a avut loc un accident.

— *Peki [Bine]*, mormăi comisarul. De ce n-ai luat numărul de la maşina roşie?

— Pentru că mă certam cu un tip care voia să-mi ia taxiul. Are număr de Istanbul.

— Îţi baţi joc de mine? Sunt milioane de maşini care încep cu 34. Ai merita să te mut la Deyarbakir! Ce o să-i spun eu mâine directorului general? O dată ne dau colegii din MIT o informaţie, şi noi nu suntem în stare să o exploatăm!

— Putem să reparăm greşeala, sugeră inspectorul şef Denizli. Avem adresa cecenei. O să o arestăm şi ne va spune la cine a fost.

Komiser Devrek bătu cu pumnul în birou şi dărâmă câteva dosare. Făcea spume la gură de turbare. Denizli se grăbi să ridice documentele

în timp ce şeful ţipă din nou:

— *Solak! [Boule!]* De ce crezi că ţi-am ordonat să o *urmăreşti*, nu să o arestezi? Ca să tratăm problema cu inteligenţă. Şi-apoi, continuă pe un ton mai blând, tu le cunoşti pe cecene, nu?

Luat din scurt, Denizli bâigui:

— Nu, nu chiar…

La divizia antiteroristă, nu se ocupase niciodată de afacerile cecene. Consideraţi ca nişte fraţi, cecenii au beneficiat până nu demult, de o mare indulgenţă. Comisarul Devrek îi aruncă o privire sinistră subordonatului şi îl certă din nou:

— Crezi că o s-o culci la pământ cu două palme?! Sunt nişte duri. Fata asta nu vine prima dată aici. Vorbeşte foarte bine turca. Ruşii cred că este o teroristă periculoasă care organizează atentate în Istanbul. Dacă tu crezi că o să se aşeze cu noi la masa negocierilor…

Vexat, inspectorul şef Denizli protestă:

— Când am fost în Est, am petrecut ani de zile smulgându-le boaşele nenorociţilor ălora de kurzi şi a mers foarte bine. Dacă cecena asta este aşa de importantă, de ce nu se ocupă cei din MIT de ea?

— Ce te interesează pe tine, se răsti comisarul Devrek. Dacă nu primesc nimic de la noi, ne facem de râsul lumii. Avem la dispoziţie două zile ca s-o găsim. Eşti sigur că poţi să-ţi repari greşeala?

Stând în picioare lângă birou, Denizli începu să se legene ca un urs de pe un picior pe celălalt, uitându-se fix la podea. Dacă îi răspundea afirmativ, trebuia neapărat să se ţină de cuvânt. Altminteri, se va întoarce în Anatolia lui din Evul Mediu din care abia scăpase. Îşi făcu curaj şi mărturisi:

— Nu sunt sigur că va lua legătura foarte curând…

În faţa acestei mărturisiri, comisarul Devrek se mai linişti puţin şi îşi şterse fruntea cu o batistă în carouri. Mut, cu privirea în pământ, cu burdihanul care se vedea prin puloverul gri, inspectorul şef Denizli ar fi dat amărâtul lui de salariu pe o lună, numai să fie în altă parte. Încă un acces de furie îl făcu pe comisar să se înroşească:

— Dacă cecena se urcă *mâine* în avion? îl întrebă el pe un ton suspect de blând. Ce-o să le spunem celor din MIT?

Fiindcă subordonatul nu spunea nimic, continuă:

— Ascultă, tu hotărăşti, fiindcă eşti pe teren. Ori îţi continui

urmărirea împreună cu echipa, ori o arestezi. Dar în cazul ăsta, trebuie să fii sigur că vorbeşte. Cum vrei să procedezi?

Denizli aşteptă zece secunde, apoi răspunse:

— Să o arestez, bineînţeles! zise el cu figura unui motan pe care îl întrebi dacă vrea un şoricel.

Turcia a făcut eforturi uriaşe în privinţa drepturilor omului; dar nu includeau neapărat şi femeile. Cu atât mai puţin când era vorba despre presupusa teroristă cecenă. O specie pe care ruşii o masacrau cu bucurie de ani de zile, fără ca marile puteri să clipească măcar. Comisarul Devrek aţinti spre el degetul arătător.

— Să fii atent! Dacă o arestezi, trebuie s-o faci să spună tot ce ştie. Dar fără să o „şifonezi”… Poţi să te distrezi cu ea, dar fără să laşi urme. Altfel, te mut la Deyarbakir. Iar acolo, o să-ţi scadă şuncile.

Deyarbakir se afla în inima zonei kurde unde erau omorâţi cu mare plăcere poliţiştii turci, după ce erau torturaţi bine.

— Nicio problemă, domnule comisar. Îmi semnaţi mandatul?

Comisarul Devrek se făcu din nou stacojiu la faţă.

— Spurcăciune! Îţi baţi joc de mine?! Cei din MIT nu vor să o aresteze că au anumite motive, aşa că nici noi nu trebuie să o facem. Dacă o arestezi, trebuie să o faci cu mare discreţie. Fără mandat şi fără urme. Te duci la Emeht la etajul trei, la logistică, şi îţi va spune unde poţi să o duci.

Logistik era serviciul care administra închisorile secrete ale poliţiei, adică locul în care erau interogaţi „suspecţii” împotriva cărora nu existau destule probe judiciare. În vremea PKK-ului şi a Delsol, aceste localuri, care se găseau cam peste tot, fuseseră folosite din plin. Cei care erau aduşi aici nu erau deţinuţi din punct de vedere oficial şi nu exista nicio dovadă a arestării lor. Dacă nu rezistau interogatoriilor, erau îngropaţi discret pe terenuri virane şi nu mai auzea nimeni nimic de ei.

— Nu este nevoie, răspunse Denizli. Am tot timpul cheia unui local pe care îl foloseam cu echipa mea pentru oamenii din PKK. Va fi mai discret aşa.

— *Tamam*. Fă cum vrei. Vreau rezultatul în patruzeci şi opt de ore.

— Mulţumesc, domnule comisar, spuse inspectorul şef. Peste o oră, o înhaţ. Vă jur că după aceea o să-i aflu toate ungherele sufletului

acestei pramatii cecene.

— Şi pe ale fundului, bănuiesc, ricană comisarul, care îşi cunoştea bine oamenii.

Inspectorul şef Denizli ieşi din birou de-a-ndărătelea. Avea cugetul împăcat. În timp ce aştepta liftul, se uită la ceas: era opt şi zece. Cum nu era prea departe de Fatih, înainte de ora nouă, toată zona va fi încercuită. Coborî să-şi ia maşina din parcare şi se îndreptă spre Fatih. Dacă în două zile n-o va face pe cecenă să vorbească, nu se va mai putea uita niciodată în oglindă.

Capitolul IX

Elko Krisantem încerca să se încălzească bând un ceai fierbinte la tejgheaua magazinului de peste drum de hotelul *Kosova*. Când ajunse aici pe la ora opt, remarcase imediat un Renault vechi pe Yeni-Orta Sokak, în apropiere de hotel, cu doi bărbaţi la bord care, după cum arătau, nu puteau fi decât poliţişti. Acest lucru confirma incidentul de ieri. Larisa Elmuzaieva era urmărită îndeaproape de cei din MIT. Se duse într-un colţ al magazinului ca să-l sune pe Malko şi să-i semnalizeze că cecena era urmărită.

— Astăzi, nu are nicio importanţă, îl asigură el.

Liniştit, Krisantem se pregătea să plece, când mai văzu o maşină oprindu-se la câţiva metri, aproape de intrarea în hotel. Din ea coborî un poliţist masiv. Era cel cu care se bătuse ieri! Acesta se îndreptă imediat spre maşina colegului, în timp ce Elko stătea intenţionat cu spatele la ei. Ieri, poliţistul crezuse că este un simplu cetăţean irascibil. Dacă îl găsea şi a doua oară pe urmele cecenei, situaţia se schimba.

Deşi era îngheţat bocnă, se bucura că se afla în Istanbul, locul în care o cunoscuse pe Alteţa Sa Serenisimă, prinţul Malko Linge, devenit patron şi idol. Elko Krisantem ştia că-şi va sfârşi zilele la Liezen şi că va fi înmormântat în micul cimitir de lângă capelă, în mijlocul strămoşilor prinţului şi urmaşilor acestora. Deşi era turc musulman, era totuşi mândru de acest lucru. La urma urmelor, Kemal Atatürk şi-a întors întotdeauna faţa spre Europa.

Pentru moment, îngheţa în oraşul său natal şi se confrunta cu încă o problemă. Poliţistul masiv discuta acum cu colegii lui. Oare despre ce vorbeau?

*

* *

Inspectorul şef Denizli le repetă a mia oară colegilor săi:

— *Peki tanam! [În regulă!]* Vă puteţi întoarce, stau eu în continuare.

Pentru operaţiunile „speciale”, ca aceasta de acum, trebuia un minimum de discreţie.

Unul dintre poliţişti spuse rânjind:

— Sper să nu o pierzi şi de data asta…

Denizli trase un şut în portieră.

— *Salak!* Cară-te.

Celălalt nu mai insistă, căci Denizli era superiorul lui. Acesta aşteptă ca maşina lor să dispară după colţ şi intră în hotel. Patronul era la recepţie. De-abia apucă să zâmbească, căci Denizli îi vârî imediat legitimaţia sub nas.

— *Polis!* La tine stă o oarecare Larisa Elmuzaieva?

— Da, răspunse hotelierul. A făcut ceva?

— Nu te întreb ce a făcut. La ce cameră stă? urlă Denizli.

— Camera şapte. La etajul al doilea.

— Dacă o anunţi, îţi tai capul, strigă poliţistul în timp ce se repezea la scări.

Ajunse gâfâind pe palierul de la etajul al doilea, căută camera şi bătu de trei ori în uşă. Aceasta se deschise după câteva clipe, iar în prag apăru fata pe care o urmărise ieri. Era îmbrăcată în pulover şi jeanşi, eu celularul la ureche. Inspectorul şef Denizli simţi pe loc o bruscă dorinţă văzând acest trup bine făcut. Dar îşi reveni şi flutură legitimaţia.

— *Polis!* Lasă telefonul.

Tânăra făcu ochii mari, se albi la faţă, bâigui câteva cuvinte în telefon şi îl lăsă pe pat, apoi făcu doi paşi înapoi şi întrebă pe un ton gâtuit:

— Ce s-a întâmplat? Ce doriţi?

Denizli se mai îmblânzi în aparenţă şi schiţă chiar şi un surâs.

— Un simplu control de rutină al străinilor, spuse el. Luaţi-vă paşaportul. Veţi fi înapoi peste două ore.

Larisa nu protestă, deoarece cunoştea metodele brutale ale poliţiei turce. Era mirată totuşi, dar îşi puse hanoracul, îşi luă geanta şi deschise uşa. Trecură pe lângă recepţie fără să spună nimic şi se duseră direct la maşina de poliţie. Între timp, poliţistul o întrebă ce făcea în Istanbul, dacă mai fusese, pentru cine lucra. Larisa îi răspunse calm că lucra pentru ONG, încercând să-şi ascundă teama. Merseră pe Vatan Caddesi, părăsind marele bulevard şi intrând într-un cartier liniştit, unde poliţistul opri în faţa unei clădiri obişnuite, fără niciun semn distinctiv.

— Am ajuns, o anunţă el.

Deschise uşa clădirii şi se dădu la o parte ca să o lase să intre. Văzu holul pustiu şi păru surprinsă. Inspectorul şef Denizli trecu înaintea ei şi introduse cheia în uşă.

— Intraţi.

Larisa Elmuzaieva nu se clinti din loc, îngrijorându-se brusc. Nu semăna deloc cu o secţie de poliţie. Nu avea pe uşă nicio inscripţie şi nici santinelă.

— Unde mă duceţi? întrebă ea.

Drept răspuns, Denizli o apucă de braţ şi o îmbrânci cu forţă înăuntru, apoi trânti uşa cu piciorul. Larisa privi în jur şi văzu doar două birouri goale, coridorul în care se aflau şi în fund, o scară ce ducea la subsol. Se întoarse ca să iasă, dar poliţistul îşi descheie haina de piele, smulse pistolul de la centură şi îl îndreptă spre tânără.

— Coboară sau îţi trag un glonţ în burtă! o ameninţă el abandonând politeţea şi tonul oficial.

Larisa era obişnuită cu violenţa. Nu discută şi coborî scara, subjugată de teamă. Nu-i mirosea a bine. Coridorul de la subsol semăna cu cel de sus. Denizli răsuci comutatorul. În lumina puternică a neoanelor, apăru o încăpere imensă pe partea dreaptă. În fund era un pat din fier cu cătuşe şi o masă pe care era o maşină de scris veche de când lumea, un taburet prins cu şuruburi de podea, două scaune, o chiuvetă şi un banc de lucru. Câteva lanţuri atârnau pe pereţi, prinse cu dibluri în beton, la capăt cu cătuşe.

Larisa simţi cum i se strânge stomacul, căci se afla într-o cameră de

tortură. În loc să fie în Cecenia, era în Turcia, dar scopul era acelaşi. Se aşeză dinaintea poliţistului turc. Era foarte palidă. Acesta îşi scoase haina de piele şi o puse cu grijă pe spătarul unui scaun. După aceea se întoarse către Larisa, zâmbind batjocoritor.

— Scoate-ţi aia de pe tine, îi ordonă el.

Larisa îşi descheie hanoracul şi îl aruncă pe podea. Turcul o privea fix, iar ea lăsă privirea în pământ. Acesta îi spuse pe un ton sec:

— N-am chef să te ţin mult aici. Să faci cum îţi spun şi totul va fi bine. Du-te la perete.

Ea se supuse, iar el o mişcă spre stânga, în aşa fel încât să fie aşezată între cele două lanţuri. Poliţistul îi puse într-o clipă cătuşele. Avea braţele încrucişate deasupra capului şi era lipită de perete, neputând să facă nicio mişcare. Simţi răceala betonului chiar şi prin puloverul gros. Poliţistul se proţăpi în faţa ei atât de aproape, încât îi simţi mirosul de usturoi.

— Să-mi spui cine sunt oamenii care te-au aşteptat ieri în Harem, rosti el clar. Şi unde te-au dus. După aia, te dezleg, bem împreună un ceai şi ne despărţim prieteni.

Larisa îi susţinu privirea, cu sufletul îngheţat. Era singură în mâinile acestui bărbat şi nu trebuia să-l sfideze.

— Sunt nişte prieteni, spuse ea calm. Le ştiu doar prenumele. M-au dus acasă la ei, în Ümraniye.

— Ştii adresa?

— Nu. M-au dus ei.

— Poţi să mă duci acolo?

— Poate, dar e destul de greu. Am stat în spate şi n-am văzut mare lucru. Era un bulevard foarte larg.

Inspectorul şef Denizli făcu ochii şi mai mici decât erau şi schiţă o strâmbătură în chip de surâs.

— *Sürtük!* Mă iei drept idiot.

Se duse la bancul de lucru şi se întoarse cu un cleşte pe care îl băgă în curea. Apoi îşi puse mâinile butucănoase pe pieptul fetei, înfundându-le în lână, cu un soi de excitare şi răutate. Băgându-se în sufletul Larisei, spuse cu voce joasă:

— Dacă nu-mi spui ceea ce vreau să aflu, o să-ţi smulg ţâţele cu cleştele ăsta.

Larisa se strădui să-şi ţină respiraţia ca să nu cadă pradă panicii. Ştia că nu va ieşi de aici peste două ore, aşa cum îi spusese turcul.

*

*   *

Malko ascultase povestea arestării Larisei, năucit. Că Zeynel Sokik o urmărise pe cecenă mai mergea cum mai mergea, dar să o aresteze era prea de tot!

— Ne ducem la John Burke, spuse el. Ai maşină?

— Peste un sfert de oră, îi promise Elko. Trebuie să mă duc să o iau de la *otopark*.

Malko urcă în cameră ca să-l sune pe american. Fără să-i spună exact despre ce este vorba, îi explică că s-a întâmplat ceva grav.

— Veniţi, spuse John Burke, îmi amân celelalte întâlniri.

Malko coborî, îngândurat. Toată lucrătura lor risca să sară în aer. Ştia ce metode foloseau turcii. O vor face pe Larisa să vorbească, apoi vor intra cu bocancii într-un magazin de porţelanuri. FSB-ul o să se înfurie la culme. Nu mai înţelegea nimic. Trebuia cu orice preţ să o elibereze pe cecenă, până nu se va afla de arestarea ei. Altfel, era terminată pentru reţeaua Istanbul şi nu-i rămânea decât să ia avionul… În timp ce mergea pe malul Bosforului, rumega în gând această problemă. Nu avea niciun rost să o caute pe Larisa, căci nu ar face decât să complice lucrurile. Ajungând la Consulatul general american, trecu de baraje mai repede decât altă dată. John Burke dăduse ordine. Acesta îl primi pe Malko în holul din faţa parcării. Când află despre ce este vorba, se făcu alb ca varul.

— Nu se poate! Zeynel mi-a promis că nu va face nimic.

— Ba a făcut! izbucni Malko. Şi acum trebuie să o găsim pe Larisa cât mai repede posibil, înainte ca turcii să arunce totul în aer.

— O să facem tot ce putem, îi promise americanul.

După cinci minute, era în birou, cu telefonul la ureche, căutându-l pe Zeynel Sokik. Malko nu înţelese discuţia în turcă, dar, după figura lui John Burke, era evident că lucrurile nu mergeau pe făgaşul cel bun. Americanul închise, descurajat.

— Nu pot să dau de el! Am încercat şi pe mobil, dar e pus pe mesageria vocală. Ştiu că mai are unul, dar secretara nu vrea să-mi

spună numărul. Oficial, mi s-a spus că este în Israel într-o misiune confidenţială.

— Dacă aţi suna la Centrala din Tel Aviv?

Americanul ridică din umeri.

— Dacă într-adevăr este o misiune *secretă*, nu vom afla nimic de la israelieni. Altcineva mi-a spus că e la Ankara, iar a treia persoană m-a asigurat că este bolnav acasă la el.

— Dacă nu dăm cât mai repede de Zeynel, va fi un dezastru, conchise Malko. Are adjunct?

— Ba da. Are doi, dar ei nu mişcă un deget. Probabil că nu sunt nici la curent. Veniţi să bem o cafea. Trebuie să mă sune.

*

*   *

Stând singură la o masă în cafeneaua *Duru*, situată la vreo zece metri de depozitul în care se pregăteau explozibili, Fulya tresărea de fiecare dată când venea o maşină pe aleea ce deservea cele două clădiri din zona industrială. Se aştepta în fiecare clipă să audă sirenele de poliţie şi să-i vadă năvălind în atelierul numărul 32. Când o sunase pe Larisa în urmă cu două ore, doar ca să-i ridice moralul, era în depozit supraveghindu-i pe cei doi fraţi care învârteau betoniera fără întrerupere de când venise cecena. Totul se derula după sfaturile ei şi, pe măsură ce sacii umpluţi cu amestecul exploziv, erau echipaţi cu cordonul detonator şi aşezaţi unii peste alţii, gata să fie folosiţi.

Când Larisa îi şoptise în mobil că „poliţia a venit să mă aresteze”, Fulya crezuse că nu a auzit bine. Apoi cecena închisese şi nu mai putuse să vorbească cu ea. Nu putea să se ducă la hotel, căci era cu siguranţă supravegheat. Fulya se retrăsese în acest restaurant-cafenea în care veneau muncitorii din împrejurimi să mănânce. Dacă ar veni poliţiştii, ea i-ar vedea şi ar avea timp să fugă. Fusese prevăzătoare şi îşi parcase maşina pe o alee mai departe. Era de ajuns să iasă din local şi să dispară după colţ.

I se pusese un nod în gât de supărare. O întâlnise pe Larisa doar o singură dată, dar cecena o impresionase prin voinţă şi sinceritate. Se simţea de parcă ea ar fi fost cea arestată. Îşi făcea atâtea gânduri în legătură cu această arestare, dar nu vedea decât o singură explicaţie:

Larisa nu-i dăduse destule informaţii spionului, iar acesta se răzbunase punând să fie arestată. Americanii şi turcii lucrau mână în mână dintotdeauna… Era furioasă la culme, căci ştia cum erau interogaţi oamenii în Turcia. Mai ales femeile. În acest moment, Larisa era deja torturată, dar nu putea să facă nimic pentru ea… Doar să-şi continue acţiunea. Până la un punct, putea şi ea să realizeze operaţiunile prevăzute fără cecenă. Ea le-a spus obiectivele şi le-a arătat cum se pregăteşte explozibilul, plus dispozitivul de declanşare. Acum a început bătălia contra cronometru. Fulya s-a înţeles la telefon cu Ylias să ia din depozit sacii cu explozibilul pe măsură ce erau pregătiţi. Dacă lucrau fără întrerupere, totul se putea termina în trei zile. Cât aveau acest răgaz, Ylias putea să termine partea din faţă a celor cinci vehicule. Aveau deja două furgonete HINO. Până la sfârşitul zilei, cea dintâi furgonetă va avea prima încărcătură explozivă de aproximativ cinci sute de kilograme. Dispozitivul de detonare va fi branşat mai târziu, după indicaţiile Larisei. Doi dintre tinerii care trebuiau să conducă vehiculele au fost deja familiarizaţi cu explozibilul şi se vor descurca. După ce vor termina de fabricat toată cantitatea, vor părăsi zona industrială. Dacă va veni poliţia, nu va găsi nimic.

Mai rămânea să ascundă cele cinci vehicule pregătite într-un loc sigur. Unul dintre membrii grupului avea un hangar în localitatea Mahmut Bey. Până atunci, vehiculele vor fi duse acolo, iar Ylias va rămâne cu ele. Chiar dacă va sosi poliţia pe şantier, nu va avea ce să găsească. Fireşte că exista şi o hibă: cunoşteau obiectivele, dar datele la care trebuiau să aibă loc acţiunile le primeau de la Larisa…

După ce termină de băut ceaiul, Fulya se duse să cumpere *donner kebab* pentru cei doi tineri care munceau non stop în atelier. Patronul îi zâmbea insistent, chiar şi aici frumuseţea ei îi izbea pe bărbaţi.

Când ieşi, se uită în jur, dar nu observă nimic suspect. Când intră în depozit, huruitul betonierei îi încălzi sufletul. Se duse cu mâncarea la primul etaj. Lângă perete erau aliniaţi deja opt saci, din care ieşeau capetele negre ale cablurilor detonatoare.

— Să vă ajute Allah! le zise ea celor doi tineri, care erau plini de praf din cap până-n picioare. Opriţi-vă puţin ca să mâncaţi şi vă reluaţi treaba după aceea.

Nu îndrăznea să le spună ce s-a întâmplat ca să nu-i sperie. La ce i-

ar folosi? În orice caz, dacă se întâmpla ceva, nu aveau timp să fugă.

*
*   *

Era trei după-amiază. Tot nu aflaseră nimic despre Zeynel Sokik. John Burke renunţase să-şi cheme colaboratorii, iar timpul se scurgea inexorabil. Deodată lui Malko îi veni o idee.

— Cineva v-a spus că este bolnav?

Americanul clătină din cap.

— Nu este absolut sigur. Mi-a spus o singură persoană. De ce?

— Dacă este bolnav, înseamnă că stă acasă. Ştiţi unde locuieşte?

— Da, bineînţeles, am fost de vreo trei ori la el. Stă în Etiler, aproape de mine şi are o casă superbă.

— Dacă ne-am duce acolo?

John Burke strânse buzele, perplex, apoi spuse:

— Da, putem să încercăm, dar nu am telefonul lui şi curtea e păzită de trei câini foarte răi.

— Dar sunăm la poartă, spuse Malko. Cred că are personal. Când ne-am putea duce?

— Eu nu pot să plec înainte de ora cinci, răspunse americanul. Trebuie să expediez urgent nişte telegrame.

Malko nu mai avea răbdare să-l aştepte.

— Mă duc eu acum. Dacă nu reuşesc să intru, vă aştept acolo. Spuneţi-mi adresa.

John Burke i-o dădu, fiind convins că nu-l va găsi pe generalul turc acasă. După zece minute, Malko, împreună cu Elko la volanul bătrânului Mercedes, se îndrepta spre Etiler. Ajunseră în câteva minute. Vila lui Zeynel Sokak era pe o străduţă în pantă numită Anular Sokak, situată în partea nordică a celui de-al doilea pod. În stânga, era un teren viran, iar în dreapta, un zid înalt cu o poartă albă, cu două camere de luat vederi deasupra. Malko abia atinse soneria, că imediat auzi lătrături asurzitoare. Câinii erau acolo.

Aşteptă. Nu-i răspundea nimeni. Sună încă o dată, dar se pomeni cu alte lătrături drept răspuns. Îi ceru lui Elko să încerce şi el. Dar nici turcul nu avu succes. Trebuia să-l aştepte pe John Burke. Poate că pe seară, vor avea mai multe şanse.

Se lăsa înserarea, când o maşină intră pe străduţă, venind din Nisbetiye Caddesi. Era un BMW seria şapte, de un minunat verde smarald. Urcă străduţa, încetini şi se aşeză în faţa porţii care se deschidea automat.

Malko coborî din Mercedes şi fugi spre vehicul. Când ajunse în dreptul BMW-ului, poarta era aproape deschisă. Se aplecă şi bătu uşor în geamul şoferului. Acesta coborî imediat. La volan era o femeie, îmbrăcată cu un pulover de lână albă şi cu o fustă din piele foarte scurtă, care lăsa să se vadă coapsele până la jumătate, strânse cu ciorapi negri de nailon. Şoferiţa se uită la el, spuse câteva cuvinte în turcă, dar rămase înmărmurită. Malko era şi el fără grai. În faţa lui era necunoscuta de la *Somdan Park*, Laila, cu care făcuse amor prin telefon seara trecută.

Capitolul X

Uitându-se fix la Malko, cu un amestec de stupefacţie şi de indignare, şoferiţei BMW-ului îi trebuiră câteva clipe până să-şi găsească cuvintele.

— Cum de m-aţi găsit?

Malko era la fel de contrariat ca şi ea. Poarta se închise cu zgomot în faţa lor.

— Nu v-am găsit, o corectă el. Eu îl caut pe Zeynel Sokik, care locuieşte aici şi pe care trebuie să-l găsesc de urgenţă. Voiam să-i las un mesaj.

— Îl cunoaşteţi pe Zeynel! exclamă ea cu jumătate de glas.

— Este un prieten vechi, adăugă Malko. Dar dumneata…

— E soţul meu.

— Soţul dumneavoastră!

— Da. Urcaţi, nu putem rămâne aici.

Ocoli maşina şi se aşeză lângă ea. Laila dădu imediat înapoi şi o luă în susul colinei, iar Malko o observa cu coada ochiului. Cu cizmuliţele

mulate pe pulpă, cu ciorapii negri, fusta mini din piele neagră şi puloverul alb şi gros, mulat şi el pe corp, era un simbol sexual destul de perfect, în armonie cu flirtul lor de la telefon. Era clar că nevasta generalului turc făcea parte din acea categorie căreia i se spunea *Sürtük*.

După câteva minute, ajunseră într-o zonă unde se construise puţin, iar Laila se opri la intrarea unui şantier părăsit. După ce opri motorul, se întoarse către Malko tulburată şi spuse în şoaptă:

— Nu-mi vine să cred că sunteţi dumneavoastră! Adineauri când v-am văzut, am avut senzaţia că îmi plesneşte inima şi că mor de ruşine. Parcă aş fi fost dezbrăcată până la piele de un străin cu o baghetă magică.

— Cam aşa ceva, recunoscu Malko, dar şi eu sunt la fel de mirat ca şi dumneavoastră. Aveţi cuvântul meu că *nimeni* nu va afla ce a fost între noi.

— Nu a fost nimic, spuse ea tranşant pe un ton sec. Am băut prea mult rachiu şi am luat-o razna, asta e tot.

— Să uităm acest episod, îi propuse Malko, foarte galant. Nu v-am urmărit. Am venit aici dintr-un motiv mult mai grav. Să vă explic.

Laila scoase din geantă un pachet de ţigări şi luă o brichetă Zippo Swaroski bătută cu diamante pe care Malko i-o luă din mână ca să-i aprindă ţigara. Ea suflă fumul afară şi întrebă:

— De unde îl cunoaşteţi pe soţul meu? Cu ce vă ocupaţi?

Malko îi spuse, amintind de îndelungata lor relaţie episodică şi termină cu afacerea Larisa. Laila se relaxă treptat, treptat. Fără să vrea, îşi ridică puţin fusta pe coapse, dar nu se formaliză. Malko nu se putea împiedica să se gândească la noaptea precedentă. Trebuia să facă mari eforturi ca să se abţină să aibă cu vecina lui o relaţie „mai fizică”. Avea obiceiul să toarne cu nemiluita pe ea parfum, căci toată maşina era impregnată de miros. Se întoarse către Malko, iar ciorapii foşniră cu un zgomot încărcat de erotism.

— Vreau din tot sufletul să vă ajut, dar este o situaţie foarte delicată. Sunt singura care are numărul de mobil la care soţul meu răspunde întotdeauna. Dacă vi-l dau, va şti imediat că sunt eu.

— O să-i spun adevărul, îi spuse Malko. Îl căutam pe el, dar din întâmplare, am dat peste dumneavoastră.

Laila reflectă câteva clipe şi în final zise:

— Bine. Notaţi: 537 984 7654. Acum este în Israel, dar puteţi să-l sunaţi.

Îşi notă numărul în timp ce ea pornea maşina. După cinci minute, se întoarseră de unde au plecat. Malko îi sărută mâna Lailei.

— Vă mulţumesc.

Ea îl privi îndelung.

— Sper să nu vă mai văd niciodată. Dacă profitaţi de această coincidenţă, nu vă voi ierta niciodată. Apropo, mă cheamă Siran.

Malko se dădu jos din BMW îndată ce poarta curţii începu să se deschidă. Cei trei câini înconjurară imediat maşina lătrând de bucurie. Se duse cu paşi mari la Mercedesul lui Elko Krisantem.

— Ne întoarcem la consulat, îi zise el, în timp ce scotea mobilul ca să-l anunţe pe John Burke.

*

* *

Americanul aştepta împreună cu Malko în linişte în biroul său. Lăsaseră două mesaje cerând să sune pe linia directă a lui John Burke îndată ce era posibil. De atunci, se scurseseră trei sferturi de oră.

Aproape se înnoptase, dar nu se mişcau din birou.

— Un scotch? îi propuse americanul, luând din bar o sticlă de Defender.

Malko nu apucă să-i răspundă, căci sună telefonul. John Burke se repezi la el.

— Zeynel! îţi mulţumesc că m-ai sunat.

Puse telefonul pe speaker, iar Malko auzi vocea generalului din MIT, la fel de călduroasă.

— Normal, spuse Zeynel. E vreo problemă?

— Da. Protejata noastră a fost arestată azi-dimineaţă. Înţelegeţi despre cine vorbesc?

— Da, bineînţeles, spuse turcul, dar nu înţeleg. N-am dat niciun ordin în acest sens. Poate că a coincis cu altă afacere.

Părea foarte sincer. John Burke insistă.

— Dacă nu este eliberată cât mai repede, consecinţele vor fi dezastruoase.

— Înţeleg, afirmă Zeynel Sokik. Mă ocup imediat şi vă sun din nou. Daţi-mi numărul de mobil.

Altă soluţie nu aveau decât să aştepte şi să se roage.

*

* *

După ce închise, Zeynel Sokik rămase uimit câteva clipe. Oare ce se întâmplase? Nota pe care i-o transmisese omologului său de la brigada antitero din cadrul poliţiei fusese extrem de clară. Să o supravegheze pe cecenă în mod *discret*, dar să nu intervină cu niciun preţ. Se uită la ceas. Mai avea o jumătate de oră până venea maşina directorului general al Mossadului să-l ia de la *Hilton*. Fireşte că israelienii îi vor intercepta convorbirea, dar nu-i păsa. Formă numărul liniei directe a directorului general al brigăzii antitero, prietenul său Adnan Cabuk. Răspunse secretara, dar când se prezentă, ea spuse cu părere de rău:

— Directorul este plecat la Ankara. Se întoarce abia poimâine dimineaţă. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

Nu-i lăsă niciun mesaj. Numai că prietenul său putea să-i dea personal o informaţie. Îi ceru să-l sune pe mobil, apoi îl sună pe şeful de cabinet şi, după ce îi relată situaţia, conchise:

— Trebuie să-l găsesc pe nemernicul care face ce vrea el pe la spatele meu. Trebuie să o găsesc pe fată în douăzeci şi patru de ore.

*

* *

Zorii se iveau fără să aducă veşti despre Zeynel Sokik. Malko nu îndrăznea să-l mai sune. La ce bun? Larisa dispăruse de douăzeci şi patru de ore, fiind „ridicată” de un poliţist pe care nu l-au identificat încă. Elko Krisantem nu se gândise să-i ia numărul maşinii. Iar inactivitatea îl enerva la culme.

Îi trecu prin cap să o sune pe Laila-Siran, dar renunţă. Soţia lui Zeynel Sokik îl va trimite la plimbare. Cineva ciocăni în uşă.

— Intraţi, strigă Malko.

Era Elko Krisantem pe care îl trimisese să afle veşti despre Larisa, la hotelul *Kosova*.

— Nu s-a întors, îl anunţă turcul. Patronului îi este foarte frică. Nu

a vrut să-mi spună decât că lucrurile îi erau în cameră şi că n-a mai venit nimeni.

*
* *

— *Oruspu! Sürtük!* Vorbeşti odată?

Proţăpit dinaintea Larisei, inspectorul şef Denizli îşi vărsa nervii cu furie. Cu mânecile cămăşii suflecate, turcul cel gras abia se abţinea să nu o strângă pe prizonieră de gât. Fata avea încheieturile prinse în lanţurile agăţate de perete, ţinea ochii închişi, iar corpul era acoperit de sudoare.

Denizli nu îi smulsese sânii aşa cum o ameninţase, fiindcă domnul comisar îi ceruse să o elibereze „în stare bună”. După ameninţările din ajun, se mulţumise doar să o pipăie puţin, să-i pişte mameloanele, apoi să o intimideze că o va lăsa să moară, dacă nu vorbeşte.

Toate astea în zadar, căci cecena rămăsese mută ca un peşte. Atunci, îi smulsese jeanşii şi chiloţii şi începu „tratamentul” cu şocuri electrice. Acest procedeu nu lăsa urme, decât psihice. Împins de o furie oarbă şi rece în faţa acestei femei care îi ţinea piept cu îndârjire, scoase din bancul de lucru obiectul de tortură cel mai drag lui. Era vorba despre un magnetou, nişte fire cu electrozi la capete şi cu cleşti. Fixă unul de lobul urechii stângi a cecenei, iar altul de labiile mari: îndată ce introduse curentul, Larisa începu să urle, scuturată de spasme, dându-şi ochii peste cap, cu picioarele încordate, ce se ridicau câteva clipe la orizontală. Denizli nu era specialist în acest gen de interogatorii şi se temea de gesturile prea spectaculoase. Când se înmuie ca o cârpă, crezuse într-adevăr că îşi dăduse duhul.

După ce îşi recăpătase cunoştinţa, rămase la fel de mută ca şi înainte. Încercase încă o dată, dar obţinu acelaşi rezultat. De data asta, unul dintre electrozi se desprinsese, lucru care scurtă şedinţa de tortură. Neliniştit, o stropise pe prizonieră cu apă, dar aceasta nu reacţionase în niciun fel. Plin de dezgust şi având de terminat un raport, o dezlegase şi o prinsese cu cătuşele de pat, lăsându-i o sticlă de apă peste noapte. Se întreba dacă nu cumva alesese greşit persoana.

Venise din nou de dimineaţă şi o puse în lanţuri din nou de zid.

După trei şedinţe de tortură, se afla în acelaşi punct. Larisa Elmuzaieva era doar o cârpă, făcând spume la gură şi cu privirea sticloasă. Dar o zdreanţă încăpăţânată. Fiindcă mai vorbise şi cu alţi prieteni care trecuseră pe aici, ştia că, odată ce începea să vorbească, nu se mai putea opri. Spera ca şocurile electrice să o ucidă, ceea ce ar însemna sfârşitul dilemei în care se afla. Deocamdată era doar un bloc de durere. Fiecare terminaţie nervoasă era ca un ac de foc pe toată pielea. Auzi vocea torţionarului ca dintr-o ceaţă dureroasă.

— *Sürtük!* O să-ţi prăjesc creierii şi după ce vei ieşi de-aici, vei fi doar o legumă!

Dar ea nu reacţionă în niciun fel. Denizli stătea în faţa ei şi o privea cu ură. Nu îndrăznea să-şi pună ameninţarea în practică, căci se temea de consecinţe. În cazul unui eşec, comisarul nu-l va acoperi. Îşi dădu brusc seama că pierduse. Nu va reuşi să o facă să vorbească, dar se va pomeni în Evul Mediu, undeva în Anatolia. Şi nici măcar nu putea s-o sugrume pe ticăloasa asta de cecenă.

Privirea se opri deodată pe triunghiul negru al sexului fetei. Nu putea să o strângă de gât. Dar putea să o violeze. În timpul interogatoriului, nici măcar nu-i trecuse prin cap aşa ceva. Larisa atârna lipită de zid, ca un cadavru. Poliţistul se apropie şi băgă mâna între coapse, înfigându-şi şi degetele groase în sexul fetei.

— Acum o să ne distrăm un pic, spuse el.

Larisa nu reacţionă în niciun fel. Îşi desfăcu cureaua cu mâna stângă, apoi fermoarul şi scoase din izmene un sex gros şi moale. Începu să se masturbeze, în timp ce îşi mişca degetele cu frenezie în sexul cecenei. Apoi şi le retrase şi începu să-i frământe sânii, dar fata nu avu nicio reacţie. Contactul cu sânii, chiar şi prin puloverul din lână, îl excită foarte tare. Membrul se ridică în sfârşit şi mârâi de plăcere.

— *Sürtük*, să vezi ce-o să ţi-o trag acum.

Îndoi puţin genunchii şi îşi puse în practică ameninţarea. Larisa tot nu se mişca. Simţi glandul intrând în contact cu sexul prizonierei şi simţi un fior de plăcere pe şira spinării care nu dură din păcate decât câteva secunde. Piciorul drept al cecenei se relaxă şi îl lovi cu o forţă incredibilă în pântece, proiectându-l în spate, unde căzu ca un bolovan pe cimentul rece. Se auzi un zgomot îngrozitor, ca un ou care

se sparge.

Inspectorul şef nu se mai ridică de jos, având ceafa făcută zob. În jurul capului începu să se întindă o baltă de sânge, iar sexul se înmuie brusc. Larisa deschise ochii şi privi corpul inert. Dar nu realiza. De abia după un timp, începu să se roage ca măcar cineva să ştie unde se afla. Altminteri, murea de foame şi de sete lângă cadavrul poliţistului turc.

Capitolul XI

Fulya privi cu uşurare furgoneta albă Hino îndepărtându-se de atelierul zece, luând şi ultimii saci cu explozibili. Cei doi tineri „preparatori" îi dăduseră bătaie, nedormind practic deloc, ca să amestece îngrăşămintele cu benzina şi să pună sistemul de declanşare. În depozitul 23, nu mai rămăseseră decât sacii goi şi betoniera prea grea ca să fie transportată şi de acum înainte inutilă.

Depozitul era închiriat pentru încă două luni, dar dacă venea poliţia, se lovea de un zid, căci chiria fusese plătită cu bani lichizi şi sub un nume fals.

În ciuda succesului parţial, Fulya nu-şi putea lua gândul de la soarta Larisei. Tot nu avea nicio veste de la cecenă, ceea ce însemna că fusese arestată pentru un motiv serios şi că oricum nu vorbise. Acum trebuia să continue fără ea pregătirea finală a atentatelor, adică să regleze dispozitivele de declanşare a exploziilor, lucru pe care ar fi trebuit să-l facă Larisa. Se adunaseră şi hotărâseră că, dacă nu apărea, vor declanşa ei acţiunile la o dată aleasă tot de ei. Odată reperate toate ţintele, nu mai rămânea decât să le arate obiectivele curajoşilor tineri martiri care s-au hotărât să facă sacrificiul suprem, ucigând în acelaşi timp cât mai mulţi duşmani ai Islamului.

Cum Fulya era hămesită, se opri la restaurant şi comandă un kebab cu iaurt pe care îl mâncă practic singură în salon. Locul era ciudat de sofisticat pentru zona industrială în care se afla, cu picturi abstracte pe pereţi. Când ieşi, tânăra mai aruncă o privire depozitului 32. Nu se va întoarce niciodată aici. Îşi luă maşina şi coborî spre Atatürk Boulevard gândindu-se întruna la Larisa. Unde putea fi acum? Ştia că

turcii făceau deseori să dispară fără urmă duşmanii politici, topindu-le cadavrele în acid. Sau pur şi simplu, trăgându-le un glonţ în cap şi aruncându-i într-o groapă comună, în cazul în care nu-i aruncau într-un sac cu plumb în largul mării Marmara. Conducea ca un robot. Îşi mai reveni când ajunse în sfârşit la Sultanbeyli. Avea o obsesie: trebuia să o răzbune pe sora lor cecenă. Dar cum?

*

*   *

Malko se trezi cu un nod în gât de tristeţe. Trecuseră deja patruzeci şi opt de ore de când dispăruse Larisa. Zeynel Sokik nu sunase nici el, ceea ce nu era de bun augur… Îl sunase pe mobil, dar dădea mereu de mesageria vocală. Tocmai venea de la restaurant, când telefonul sună. Era John Burke.

— Zeynel ne aşteaptă la birou peste o jumătate de oră, îl anunţă el. Vin să vă iau. Mi-a spus că a avansat cu ancheta.

— A găsit-o pe Larisa?

— Nu ştiu, recunoscu americanul. În orice caz, o să ştiu mai multe. Ajung în cinci minute.

Malko ieşi din cameră şi coborî. Buickul consulului general apăru imediat după aceea. John Burke îşi luase şi şoferul. Coborâră spre Bosfor ca să o ia pe strada în pantă care ducea la sediul MIT. Poarta grea din oţel păzită de un foişor culisă încet, după ce soldatul verifică vehiculul. După aceea, un civil îi conduse la ascensor. Zeynel Sokik îi aştepta în uşa biroului, la fel de amabil ca de obicei. Se scuza întruna că nu putuse fi găsit la Istanbul şi îi zâmbi lui Malko.

— Aşadar, aţi cunoscut-o pe soţia mea! Zice că sunteţi foarte simpatic, că ar trebui să veniţi la noi la masă. Îi place foarte mult să discute cu străinii. Îşi mai îmbunătăţeşte engleza.

— Vă mulţumesc, zise Malko. Mi-ar face plăcere.

Parcă erau într-un palat din *O mie şi una de nopţi*, cu covoare groase pe podea, mobilierul era un amestec de esenţă fină din lemn cu sidef, în mod sigur de origine siriană, cu splendide gravuri vechi ce ornau pereţii, şi imensul birou stil Ludovic al XV-lea, în spatele căruia trona ofiţerul din MIT, sub marele portret al lui Atatürk, care părea în carne şi oase.

Zeynel Sokik, în civil, îmbrăcat într-un costum discret închis la culoare, cu dunguliţe, îl eclipsa pe John Burke care semăna cu un ţăran de pe malurile Dunării, cu haina lui din piele. Stând pe marginea unei canapele din piele roşie, americanul se abţinea cu greu să pună întrebări. Un servitor aduse o tavă cu pahare cu ceai. Zeynel Sokik se aşeză în faţa lor, iar americanul îi puse în sfârşit întrebarea care îi stătea pe buze:

— Aţi găsit-o pe Larisa Elmuzaieva?

Turcul îi susţinu privirea neliniştită cu un zâmbet diplomatic, sorbi o gură de ceai fierbinte, îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo Playboy oferită mai demult de John Burke şi zise:

— Încă nu, dar nu mai durează mult.

— Deci ştiţi ce i s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Întru câtva, da, mărturisi ofiţerul din MIT. Îndată ce mi-aţi telefonat am început o anchetă restrânsă. Dar mai întâi, trebuie să vă spun că serviciul meu nu are niciun amestec în această „dispariţie”.

— Dar a fost arestată de poliţie, spuse John Burke intrigat.

— Aşa este, recunoscu Zeynel Sokik. De oamenii din brigada antiteroristă a Securităţii naţionale. Cei care au sediul în Vatan Caddesi. Mi-a confirmat-o directorul general, prieten bun cu mine.

— De ce au arestat-o?

— O treabă de rutină! oftă Zeynel Sokik. De câteva luni, acest serviciu a primit instrucţiuni foarte stricte în legătură cu cecenii pentru care noi avem o oarecare indulgenţă. Primesc toate fişele călătorilor care vin de la Moscova sau care trec prin Georgia. Aşa au dat şi de această cecenă. Deţin o fişă şi despre ea, în care sunt menţionate legăturile cu un ONG suspectat că are legături cu teroriştii.

— Aşadar, ştiţi *cine* a arestat-o? îl întrerupse John Burke.

Zeynel zâmbi puţin stânjenit.

— Ştiu *care serviciu* a arestat-o. Brigada antitero. Însă, începând de aici, am întâlnit un obstacol. Se pare că un poliţist a făcut exces de zel.

— Adică?

Generalul turc luă o fişă de pe birou şi citi:

— Larisa Elmuzaieva a fost ridicată de la hotel pe la nouă fără un

sfert de inspectorul şef Denizli, care a acţionat la ordinul superiorului său, comisarul Devrek. A fost vorba despre o anchetă preliminară destinată să verifice dacă sejurul ei nu are vreo legătură cu o acţiune teroristă.

— Unde a fost dusă? întrebă Malko numaidecât.

Zeynel îi zâmbi dezarmat:

— În asta constă obstacolul. Habar nu avem! Inspectorul şef Denizli şi Larisa Elmuzaieva au dispărut. Poliţistul nu s-a întors la birou şi este de negăsit de când a luat-o pe cecenă.

— A fost singur?

— Din păcate, da. Poate vi se pare imposibil, dar din nefericire în Turcia, anumite servicii ale poliţiei au căpătat obiceiuri rele de pe vremea luptei împotriva PKK. Suspecţii erau duşi în localuri clandestine, când nu existau destule probe împotriva lor.

John Burke era pe cale să plesnească.

— Vreţi să spuneţi că cecena a fost arestată ilegal şi dusă într-un loc necunoscut, şi nu la sediul poliţiei?

— Mi-e teamă că da, mărturisi turcul.

— Bine, să admitem că este aşa, acest inspector răspunde în faţa superiorilor săi?

— Cu siguranţă. Dar a dispărut. Nu s-a întors nici acasă şi nici nu răspunde la telefon.

Era curată nebunie.

— Chiar dacă a dispărut, şefii trebuie să ştie unde a dus persoana arestată, nu-i aşa?

Zeynel Sokik oftă din adâncul sufletului.

— Poate că vi se pare incredibil, dar nu ştiu. Denizli a făcut parte mult timp dintr-o unitate specială din cadrul brigăzii antitero. Au locurile lor. Unitatea lor a fost desfiinţată, dar se pare că în acest caz a folosit unul dintre fostele centre de interogatoriu. Lista lor s-a pierdut, dar o căutăm în arhivă. E chestiune de ore. După aceea, va trebui să le verificăm pe rând.

Acest lucru nu-l prea surprindea pe John Burke. Serviciile turce porneau în toate sensurile. Arestările secrete au fost mult timp metoda curentă. În urmă cu câteva săptămâni, un grup din MIT l-a asasinat pe şeful kurzilor la Kirkuk, în Kurdistanul irakian, fără să aibă

autorizarea superiorilor. Totuşi, în cazul acesta, ceva era putred.

— Cum vă explicaţi dispariţia poliţistului? îl întrebă Malko.

— Nu o explic, mărturisi Zeynel Sokik. În asta constă misterul. *Nimeni* nu are nicio explicaţie.

După ce declară acest lucru, făcu o pauză. Malko întrebă din nou:

— Ce intenţionaţi să faceţi?

— V-am spus, o să verificăm toate centrele de interogatoriu, răspunse generalul. Dacă n-o găsim nici acolo, înseamnă că…

John Burke se scutură şi se ridică în picioare.

— Contăm pe dumneavoastră, spuse. Aştept să aflu ce s-a întâmplat de fapt, ca să-l informez şi pe prietenul meu din FSB. Sper să nu avem vreo surpriză neplăcută.

— Şi eu la fel, spuse Zeynel Sokik ridicându-se ca să-i conducă.

După ce se urcară în lift, John Burke zise:

— E o nebunie.

— Asta e Turcia, oftă Malko. În plus, sunt sigur că ne-a spus adevărul. Dar este totuşi ceva de neînţeles în această afacere.

— În orice caz, am început rău…

*

*   *

Pe Larisa o durea în gât de cât urlase. Acum nici nu mai încerca, fiind sigură că nu va veni nimeni să o ajute. Locul era pustiu, iar glasul ei nu se auzea decât la subsol. O dureau îngrozitor şi încheieturile. Tremura de frig. Gâtul i se uscase şi o ustura. Se chinuise să-şi scoată o mână din cătuşe, dar nu reuşi decât să se rănească. Mirosul fad al sângelui se amesteca cu cel acru al cadavrului poliţistului.

Se gândi că va muri aici de sete, de foame şi de epuizare, cu cadavrul bărbatului care a vrut să o violeze în faţă. Se gândea şi la Fulya care ştia că este în mâinile poliţiei. Dar ce trăia acum era şi mai rău. Mobilul ei sunase de trei ori. Putea fi Fulya, spionul american sau Habip Aktas. Închise ochii, sleită de puteri.

*

*   *

Fulya se retrăsese într-o cămăruţă vecină cu hangarul în care staţionau cele cinci furgonete cumpărate cu banii de la Larisa. Fiecare dintre ele conţinea câte cinci sute de kilograme de explozibil, pregătite să explodeze. Nu era perfect, însă tinerii din Bingöl s-au străduit să facă tot ce au putut.

În absenţa Larisei, Ylias va hotărî când vor avea loc atacurile. De ieri, se ruga întruna. Mai întâi pentru Larisa şi pe urmă pentru ea. Treptat, tristeţea se transformase într-o aprigă dorinţă de răzbunare. Trebuia să-i facă să plătească pe cei răspunzători de arestarea cecenei. Fireşte că nu putea să atace poliţia turcă. Aşadar, îi rămânea o singură soluţie.

*

*   *

Malko murea de plictiseală. Mai şi ploua pe deasupra. Ceva îi spunea că n-o s-o mai vadă pe Larisa. Ar trebui să se producă un miracol, ceva neaşteptat. Din partea turcilor, nu va afla niciodată adevărul. Dacă nu mai era Larisa, toată afacerea se ducea pe apa sâmbetei. Şi nu avea destule date ca să prevină atentatele ce urmau!

Mobilul sună, apoi se opri imediat. După două minute sună din nou. De data asta auzi o voce de femeie necunoscută care rostea vorbe de neînţeles, din care distinse doar numele Larisei. Pulsul crescu vertiginos.

— Larisa, dumneata eşti?

Vocea de femeie bâigui:

— *No Larisa. Larisa sick. You come to see. Tomorrow. Nine. Post oftice Taksim meydan. [Nu Larisa. Larisa bolnavă. Veniţi s-o vedeţi. Mâine la nouă, la poşta din Taksim.]*

Convorbirea se întrerupse brusc. Se linişti abia după câteva secunde. Oare cine îi trimitea acest mesaj? În orice caz, cineva apropiat de Larisa, pentru că îl sunase de pe mobilul ei. Cum habar nu avea unde se afla cecena, totul era posibil. Străbătu apartamentul şi intră în camera lui Elko Krisantem.

— Elko, e vreo poştă în piaţa Taksim?

— Da, răspunse turcul, chiar în capul străzii Cumhuriyet, în partea cealaltă a pieţei. E un birou foarte mic.

— Cineva mi-a dat întâlnire acolo mâine la ora nouă, îi spuse Malko. Ca să-mi dea veşti despre Larisa.

Trebuia neapărat să-l anunţe pe John Burke.

*
*   *

Americanul primi vestea întâlnirii cu neîncredere. Malko îl prinsese la consulat şi de o oră, îşi băteau capul amândoi ca să găsească o explicaţie. Erau de acord cu privire la un singur aspect: să nu-i spună lui Zeynel Sokik.

— Nu risc nimic dacă îl iau pe Elko cu mine, pledă Malko. Este un loc public, la doi paşi de hotel. Dacă într-adevăr a sunat Larisa după ajutor, nu putem s-o lăsăm baltă.

— Da… făcu americanul. Dar mi se pare suspect. Duceţi-vă, dar să fiţi foarte atent. Luaţi asta.

Trase un sertar şi scoase un Sig Sauer automat pe care i-l dădu lui Malko ţinându-l de ţeavă.

— Nu ezitaţi să-l folosiţi. Sunaţi-mă imediat după aceea. Doriţi să vă dau nişte „doici” de la consulat? Am ce vă trebuie.

— Cred că Elko e de ajuns, zise Malko. Mai ales dacă îi daţi şi lui o armă.

John Burke scoase din acelaşi sertar un Beretta 92 pe care Elko îl strecură în centură.

— Aveţi grijă, spuse americanul. Sper să o aduceţi pe cecenă, că altfel vă întoarceţi la zăpezile din Austria.

*
*   *

O pisică galben-aurie, instalată pe bancheta din adăpostul aflat în piaţa Taksim, aştepta autobuzul împreună cu vreo douăsprezece persoane. Imagine foarte familiară pentru Istanbul, oraşul pisicilor, unde se înmulţeau în voie, hrănite şi protejate de populaţie. Malko trecu pe acolo ca să ajungă pe trotuarul de pe Cumhuriyet Caddesi, la douăzeci de metri mai departe… Pe o tăbliţă galbenă scria:

PTT TAKSIM. MÜRÜRLÜGÜ. [PTT TAKSIM. ADMINISTRAŢIA.]

Geamurile acestei modeste poşte aveau bare groase din fier. În faţă, îşi aşteptau clienţii doi lustragii cu căciulile înfundate pe cap. Din patriotism sau din spirit comercial, unul dintre ei îşi înfipsese steagul Turciei în lădiţa lui cu perii. Era nouă fără zece.

Malko intră în micul oficiu poştal, cercetă rapid ghişeele repartizate în ambele părţi ale sălii, dar nu văzu pe nimeni. Ieşi şi se opri între cei doi lustragii. Sig-ul era în centură, cu un glonţ pe ţeavă. Elko Krisantem adulmeca aerul, de parcă ar fi simţit o primejdie. Totul părea absolut normal. Lumea telefona din zecile de cabine de lângă poştă, instalate pe trotuar. Malko se uită la ceas. Era nouă fără un minut. Zări brusc o femeie venind de după colţ, dinspre cabinele telefonice. Purta vălul negru al islamistelor şi era îmbrăcată până la glezne. Malko fu izbit de puritatea chipului încadrat de basmaua neagră. Avea sprâncene bine conturate, ochi mari şi o gură cărnoasă foarte roşie, ce contrasta cu ţinuta austeră. Venea cu paşi lenţi înspre el. Elko Krisantem tresări.

— O cunosc! Ea a venit să o ia pe Larisa din Harem.

Malko o privi pe necunoscută. Mergea încet, cu trăsăturile împietrite într-o expresie bizară, privind în gol. O cântări din priviri şi îi observă grosimea taliei. Parcă era însărcinată. Deodată un val de adrenalină îi invadă arterele. Avea în faţă o femeie-kamikaze.

Duse mâna sub veşminte. Se va arunca în aer dintr-o clipă în alta: îi depărtau încă vreo zece metri, dar în momentul în care va declanşa explozia, orice fiinţă vie va fi spulberată pe o rază de câţiva metri. Cu mintea îngheţată, nu putea să-şi ia privirea de la Moartea care venea spre el.

Capitolul XII

Malko trebui să facă un efort supraomenesc ca să-şi desprindă tălpile de sol. Instinctul de conservare îl îndemna să fugă, dar raţiunea îi dicta taman pe dos: în clipa în care femeia-kamikaze îl va vedea fugind, va declanşa explozia, şi era totuşi prea aproape ca să scape cu viaţă. Lângă el, Elko Krisantem se transformase la rândul lui în stană de piatră. Malko întoarse capul spre el şi reuşi să spună cu o voce

aproape normală:

— Să intrăm în poştă.

Se îndreptă cu paşi lenţi spre oficiul poştal, fără să o privească pe femeia-kamikaze care se apropia. Nu se putea alarma dacă îl vedea intrând în clădire, ba dimpotrivă credea că se arunca în capcana mortală. Femeia în negru se îndrepta spre el. Capcana funcţionase, dar lucrul cel mai greu abia acum începea. Femeia-kamikaze venea spre el şi avea mâna dreaptă băgată sub haine în dreptul taliei, iar cu stânga îşi ţinea basmaua. Se afla la aproximativ zece metri de uşa oficiului poştal. Malko trase adânc aer în piept şi îi spuse lui Krisantem:

— Culcă-te pe o parte! Repede!

În acelaşi timp îşi smulse Sig-ul din centură, trase piedica şi întinse mâna urlând:

— *Dur! [Stai pe loc!]*

Soarta se va juca într-o fracţiune de secundă. Femeia schiţă gestul că vrea să se oprească, dar îşi văzu în continuare de drum, cu trăsăturile la fel de împietrite. A fost ultima imagine a lui Malko cu ea. În clipa în care apăsa pe trăgaci, se aruncă în partea stângă a biroului, la adăpostul soclului de beton care susţinea ghişeul din sticlă. Explozia asurzitoare îi sparse timpanele înainte de a atinge podeaua. O tornadă fierbinte pulveriză uşa şi geamurile. Din fericire, acestea erau protejate de bare groase de fier, ceea ce opri împrăştierea cioburilor. Suflul exploziei mătură ghişeele şi distruse absolut totul în jur. Plafonul se prăbuşi pe jumătate rănindu-i pe funcţionari.

Se făcu linişte. Lui Malko îi trebui aproape un minut până să se ridice, plin de praf, năucit, ţinându-i urechile. Şi Elko reuşi să se pună pe picioare. Malko îşi dădu seama că strângea în mână arma. Puse siguranţa şi o băgă la loc în centură, apoi ieşi la aer. Descoperi un spectacol dezolant. La marginea trotuarului ardea o maşină, toate vitrinele din jur fuseseră sparte şi erau trupuri răspândite peste tot. Lustragiul cu steagurile turceşti fusese rupt în două. Dar nici vecinul său nu arăta mai bine. Un copil zăcea pe trotuar cu faţa în sus, lângă o bătrânică pe jumătate dezbrăcată de suflul exploziei. În locul în care femeia-kamikaze se aruncase în aer, rămăsese o gaură neagră în trotuar şi bucăţi de carne împrăştiate peste tot. Privirea lui Malko se opri puţin mai jos şi îi veni să vomite.

Capul femeii, tăiat practic ca la ghilotină, se rostogolise pe caldarâm, iar ochii rămaşi deschişi păreau că îl privesc. Mirosul acru al explozibilului îl făcu să tuşească. Oamenii fugeau ca potârnichile în toate părţile. Se adunară câţiva poliţişti şi câţiva curioşi. Ca un automat, Malko se îndepărtă de masacru însoţit de Elko Krisantem. În spatele autobuzului zăceau cadavre împrăştiate, iar geamurile erau toate sparte. Pisica aurie zăcea şi ea într-o baltă de sânge.

Malko nu va şti niciodată dacă glonţul din Sig declanşase încărcătura explozivă, sau o declanşase femeia. Îl văzu pe Elko mişcându-şi buzele, dar nu auzea nimic. Explozia îl asurzise de tot. Se apropiau câteva ambulanţe cu sirenele pornite. Lângă trotuar se opriră câteva maşini albastre ale poliţiei care ajunseră la locul deflagraţiei. Malko străbătu piaţa Taksim mergând încet ca un bătrân.

*

* *

John Burke era negru la faţă de supărare. Vorbea, dar Malko nu auzea decât vag vorbele. Se uită la ceasul Breitling care rezistase şocului. Era unsprezece şi un sfert, deşi avea impresia că explozia abia se produsese. Americanul se aplecă spre el şi urlă:

— Vă simţiţi bine?

Malko dădu din cap în semn că da. Era adevărat că nu avea nicio rană, decât câteva julituri, dar era în stare de şoc. Se simţea ca sacul de box al unui pugilist de categorie grea. Capul îi vâjâia şi avea frisoane. Mai auzea încă în urechi zgomotul asurzitor al exploziei şi spectacolul capului separat de trup, ca o pictură suprarealistă. Oare ce o determinase pe această femeie tânără şi frumoasă să-şi sacrifice viaţa ca să-l omoare?

Se dezmetici. Trebuia să facă ceva. Se târî în baie, se dezbrăcă şi se băgă sub duş, sprijinindu-se de perete ca să nu cadă. Rămase astfel un timp care i se păru fără sfârşit. Încet, încet urechile începeau să se desfunde, iar starea de şoc să dispară. Apa caldă îl readucea la viaţă. Când ieşi înfăşurat în prosop, se simţea un pic mai bine. John Burke se apropie de el şi îi urlă în ureche:

— Au găsit-o pe Larisa!

Malko tresări. Americanul ţipase prea tare. Iar lui îi trebui un timp

ca să priceapă ce spusese John Burke.

— Unde? se auzi el întrebând.

— Vă spun după aceea, mai întâi mă duc să o iau.

— Nu, protestă Malko. Eu mă duc.

— Dar nu sunteţi în stare.

— Mai lăsaţi-mă o oră.

Americanul rămase pe gânduri.

— Şi ea a avut probleme. Nu o putem lăsa acolo în acest moment. O să moară.

— Unde este?

— La cartierul general al poliţiei din Vatan Caddesi. Un om de-al lor ne aşteaptă în hol ca să ne ducă acolo.

— Bine, oftă Malko. Mă îmbrac şi plecăm. Unde este Elko?

— Aici, zise turcul.

Nici el nu părea prea în formă. Era prăfuit, tras la faţă, cu privirea rătăcită. Făcând un efort supraomenesc, Malko se duse în camera lui. Îi trebui un sfert de oră ca să se îmbrace. Mai avea încă praf în cap. Când se întoarse în salon, luă sticla de votcă din bar şi bău un gât. Alcoolul rece îl reconforta.

— Să mergem, spuse el.

Îi întâmpină un bărbat când ieşiră din lift. Era un turc căruia Malko nu îi reţinuse numele. John Burke avu o scurtă discuţie cu el.

— Luaţi maşina mea. Vă aştept aici.

*

*   *

Condus de poliţistul turc, Malko trecu de toate controalele cartierului general al poliţiei şi ajunse în blocul C, unde era brigada antitero. Acolo, cineva îl conduse la biroul de la parter unde intră doar el.

Larisa Elmuzaieva era ghemuită pe o canapea veche. Părea că doarme, dar tresări când auzi uşa deschizându-se. Tenul era pământiu, părul lipit de cap de transpiraţie, avea urme roşiatice la încheieturi, iar privirea era ca unui animal hăituit. Se ridică şi veni spre Malko.

— Pot să plec?

Părea îngrozită.

— Bineînţeles, am venit să vă iau.

Ieşiră împreună, iar poliţistul care îl însoţise pe Malko îi conduse până la poartă. Îndată ce se urcă în Buick, Larisa începu să tremure de îi clănţăneau dinţii. Nici ea nu era mai bine decât Malko.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Ştiu că v-au arestat, dar eu nu am nicio legătură. A fost o greşeală a poliţiei turce.

— Nu vreau să vorbesc acum despre asta, bâigui ea. Sunt obosită, vreau să mă odihnesc.

— Să vă duc la hotel?

Ea se uită la Malko.

— Ştiţi unde stau?

— Da, dar…

— Nu, nu vreau să merg acolo, mi-e frică.

— Bine, vă duc la mine la hotel. Vă odihniţi şi mai vedem ce facem după aceea.

Larisa nu protestă, dar nici nu deschise gura până la *Marmara*. Malko îi luă rapid o cameră. Aştepta vlăguită într-un fotoliu din hol, apoi se lăsă condusă până la etajul cincisprezece. Se uită cu indiferenţă prin cameră, spuse un „mulţumesc” şi închise uşa. Malko era uşurat. Nici el nu se simţea în stare să poarte o discuţie serioasă.

*

* *

Habip Aktas stătea lipit de ecranul televizorului, chinuit de tristeţe. Nu se vorbea decât despre femeia-kamikaze care s-a aruncat în aer în piaţa Taksim. La fiecare zece minute, pe ecran apărea fotografia capului desprins de trup care zăcea pe caldarâm. A fost identificată uşor, căci avusese actele asupra ei. O chema Fulya Bakkal, era preparator într-o farmacie din Sultanbeyli. Nu s-a auzit de ea şi se deosebea de prietenele ei prin mila neţărmurită de care dădea dovadă. Făcuse pelerinajul la Mecca şi le scria frecvent familiilor martirilor palestinieni ca să le consoleze.

Nu se ştia nici de ce se aruncase în aer exact în acel loc, provocând moartea a opt persoane şi rănind alte douăzeci. Poliţia credea că a fost o explozie accidentală şi se întreba unde avusese de gând să o facă.

Fulya Bakkal… Numele nu-i spunea nimic lui Habip Aktas, în

schimb ştia că Sultanbeyli era epicentrul reţelei Istanbul… De când aflase vestea, încercase în zadar să dea de Larisa. Mobilul ei era tot timpul pe mesagerie. Acest lucru îl îngrijora şi mai tare. Fără ea, nu putea să le dea ordine executanţilor. La sfârşitul săptămânii, va fi obligat să acţioneze dacă britanicii nu dădeau un răspuns în timp util. Ca să se mai relaxeze, se hotărî să cineze în cel mai bun restaurant italian din Istanbul, *Papermoon,* acolo unde erau cele mai frumoase *call-girls* din oraş. Cu o seară în urmă mâncase un *kakorec [mâncare făcută din măruntaie]* într-un mic local. Habip Aktas era un bun musulman, devotat cauzei sale, nu fuma, nu bea decât foarte puţin, dar îi plăceau femeile. Ca şi Profetul, avusese şi el o groază. Ştia că putea să intre la închisoare pentru foarte mult timp, aşa că merita să profite de viaţă din plin.

*

* *

Malko tresări în somn şi se trezi. Acele luminoase ale ceasului Breitling arătau ora zece. Îi era foame şi urechile îi mai ţiuiau încă. Rămase câteva clipe să se gândească pe întuneric. De ce a vrut să-l omoare femeia aia? De unde ştia cum îl cheamă? Şi numărul de mobil? Nu putea să le ştie decât de la Larisa. Acum că o găsise, trebuia să-i dea o explicaţie.

Mobilul începu să vibreze şi răspunse.

— Ştiu că aţi scăpat cu viaţa dintr-un atentat, spuse o voce pe care o identifică abia după câteva secunde. Sper că vă simţiţi bine…

Era Laila. Sau mai degrabă doamna Sokik.

— E adevărat, spuse Malko, dar sunt încă în stare de şoc.

— Atunci vă las, zise Siran Sokik.

Parcă i-ar fi părut rău că îl sunase. Trezit de-a binelea, Malko sună în camera Larisei. De abia la al zecelea apel, auzi o voce slabă care bălmăji câteva cuvinte de neînţeles, apoi închise. Cecena nu îşi revenise complet. Dar şi mâine va fi o zi. Malko stinse lumina şi se culcă la loc.

*

* *

La Groznîi era un frig de crăpau pietrele, iar acest lucru avea să dureze patru luni. Oleg Kuzmin, recrut din regiunea Volga, care se afla în Cecenia de nouă luni, nu mai rezista. Şi încă el avusese noroc întrucât de o lună fusese mutat să păzească prizonierii ceceni închişi într-un colţ îndepărtat al bazei Khankala. Împreună cu alţi douăzeci de camarazi le cereau familiilor venite să afle câte ceva despre prizonieri votcă, ruble sau bijuterii. La nevoie, şi câte o femeie, dacă nu era prea nasoală. Pentru cei care plăteau destul, acceptau să le ducă pâine, o pătură sau medicamente deţinuţilor. Pe ceilalţi îi alungau cu rafale trase în aer, sau chiar în ei, dacă nu erau bine dispuşi. Oricum nu avea cine să se plângă.

Prizonierii erau împărţiţi în două categorii. Cei obişnuiţi, ridicaţi de razii la întâmplare. Aceştia, bărbaţi şi femei laolaltă, erau grupaţi în gropi mari săpate în pământul îngheţat şi acoperite cu scânduri. Mulţi dintre ei mureau de foame sau de boli. Sau când soldaţii beţi se distrau aruncând grenade în gropi ca să vadă dacă erau suficient de rapizi ca să le arunce înapoi… După aceea, erau prizonierii „de lux” care aveau dreptul să stea în barăci de lemn neîncălzite bineînţeles, dar era oricum mai bine decât în gropi. Printre ei se afla şi o familie alcătuită din şase persoane reţinută pentru un motiv necunoscut, dar de care răspundea personal colonelul Miciorin. Familia avea dreptul să iasă două ore pe zi, iar Oleg Kuzmin fusese izbit de frumuseţea celei mai tinere dintre femei. Judecând după părul blond, era cu siguranţă rusoaică.

Sorbi şi ultima picătură de votcă din sticlă şi o aruncă în fundul încăperii. Se lovi de sobă şi se sparse. Prietenul lui, Saşa Ermolov, se trezi tresărind.

— *Şto? [Ce-i?]*

— *Nicevo [Nimic]*, mormăi Oleg Kuzmin. Tu mai ai votcă?

— *Niet.*

Cu creierul îmbibat de litrul de alcool pe care îl băuse, Kuzmin se gândea întruna la fata blondă.

— Ce-ai zice să ţi-o pui cu o frumuşică cecenă? îi propuse el prietenului său.

— Nu cu alea din găuri, protestă Saşa, sunt pline de boli.

— Ba nu. Cu una din „Gastronom”.

Aşa le spuneau soldaţii barăcilor în care stăteau prizonierii „de lux”.

— De ce ai nevoie de mine?

Oleg Kuzmin spuse rânjind:

— Pentru că nu e singură. E cu toată familia. Trebuie s-o facem pe rând, ca familia să nu vocifereze. Are un funduleţ de toată frumuseţea, şi curat pe deasupra.

Saşa se ridică din culcuş. Şi el era îmbibat ca un burete de votcă şi îl încânta această escapadă nocturnă.

— *Haraşo*, spuse el. Să mergem.

Îşi luară mantalele şi Kalaşnikovurile, apoi ieşiră în frigul de afară. Ajunşi la baracă, Oleg Kuzmin bătu cu pumnul în uşă:

— Deschideţi! Aveţi scrisori!

După puţin timp, uşa se întredeschise şi apăru capul unei băbuţe pe care Oleg o îmbrânci înăuntru.

— Tu nu ai nicio scrisoare, spuse el. Este pentru fată. Unde este?

Ştia foarte bine ce făceau ruşii în Cecenia ca să se teamă.

— Doarme, suspină bătrâna.

Oleg Kuzmin o îmbrânci din nou.

— Foarte bine, scoal-o!

Îngrozită, bunica se duse la o saltea din fundul barăcii. Se auziră şuşoteli şi văzu o umbră ridicându-se. Oleg Kuzmin îi văzu părul blond şi simţi un foc în pântece. Zise pe un ton aproape blând:

— *Golubcika [Porumbiţo]*, vino cu mine, am o scrisoare pentru tine. Aici nu e destulă lumină.

*

*   *

Îngrozită, fata nu se clinti din loc. Oleg o apucă de braţ şi o târî spre uşă, dar imediat se trezi în faţa unui zid uman. Ceilalţi membri ai familiei îi înconjurară pe cei doi soldaţi şi îi ameninţară că se vor plânge colonelului. Oleg trecu printre ei, o apucă pe fată de braţ şi o târî până la uşă. Dar nu apucă să iasă, căci o nebună cu părul alb apăru brusc în faţa lui. Era bunica fetei. Fără să stea pe gânduri, bătrâna îşi înfipse ghearele în ochii soldatului.

Oleg urlă şi o scăpă pe blondă, care se refugie în fundul barăcii. Din

ochii rusului curgea sânge. Furios la culme, luă Kalaşnikovul de pe umăr, înfipse ţeava în burta femeii şi apăsă pe trăgaci. Împuşcăturile asurzitoare zguduiră pereţii. Când opri tirul, bătrâna era doar o grămăjoară pe podea. Ceilalţi începură să geamă şi să-l ameninţe…

— Dumnezeule! zise Saşa printre dinţi. Ne-am băgat în rahat.

Oleg Kuzmin avu atunci o idee sclipitoare. Îi şopti la ureche:

— O să zicem că au încercat să evadeze şi…

— Valea! strigă Saşa, deschizând uşa larg. Duceţi-vă şi faceţi plângere la colonelul Miciorin, adunătură de scorpii!

Cei cinci membri se grăbiră să iasă din baracă fără să bănuiască nimic. Oleg şi camaradul său aşteptară să iasă şi ultima persoană, apoi deschise focul. O adevărată vânătoare de iepuri. În două minute, pe solul îngheţat erau numai cadavre. Oleg şi Saşa intrară în baracă şi o târâră afară şi pe bătrâna masacrată. Terminară, când vreo doisprezece soldaţi se apropiară în fugă cu lanternele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă un adjutant.

— Au încercat să evadeze! răspunse cu sobrietate Oleg Kuzmin.

Era de la sine înţeles, dacă te gândeai la sârma ghimpată şi la câmpul minat.

— Au reuşit? întrebă adjutantul îngrijorat.

— *Niet*, spuse vesel Oleg, doar nu crezi că un „cec”* poate să alerge mai repede decât un glonţ din kalaşnikovul nostru!

[„cec” – poreclă dată de ruşi cecenilor.]*

Capitolul XIII

Un soare strălucitor scălda Istanbulul. Malko adormise dintr-odată şi se cufundase într-un somn adânc. Din nenorocirea de ieri, îi rămăsese doar ţiuitul din urechi şi imaginea atroce a capului rostogolit pe trotuar. Numai Larisa îl putea lămuri. Sună în camera ei şi, de data asta, fata răspunse imediat.

— Vreţi să luăm micul dejun jos? îi propuse Malko. Cred că vă e foame.

— Dacă doriţi, spuse ea cu glas stins, abătută.

Se întâlniră la lift. Era îmbrăcată cu acelaşi pulover şi aceiaşi

jeanşi, ciufulită, cu urme de oboseală pe chip. Malko aşteptă să se aşeze în faţa lui, cu o farfurie plină de brânzeturi, de fructe şi pâine, apoi îi puse întrebarea care îi ardea buzele:

— Ce s-a întâmplat? Unde aţi dispărut?

Avea versiunea lui Zeynel Sokik, dar prefera să verifice. Larisei îi veni greu să vorbească, fiindcă voia să uite acest episod. Apoi se dezgheţă treptat, povestindu-i cum a fost torturată, apoi despre moartea accidentală a poliţistului care a vrut să o violeze.

— Eu nu am nicio legătură cu arestarea, spuse Malko. Turcii au făcut exces de zel.

Larisa clătină din cap cu resemnare.

— S-a terminat şi nu vreau să mai vorbesc despre asta. Aş vrea să-mi cumpăr o alifie pentru încheieturi. Mă dor îngrozitor.

— Nicio problemă, o linişti Malko. Acum aş vrea să vă pun o întrebare. Ştiţi că ieri era să fiu victima unui atentat comis de o cunoştinţă de-a dumitale?

Ea înălţă capul mirată.

— O cunoştinţă de-a mea? Cine?

— O femeie pe care o chema Fulya Bakkal. S-a aruncat în aer în apropiere, în partea cealaltă a pieţei, vrând să mă omoare pe mine. Au murit opt oameni. Simpli trecători.

— Fulya a murit! spuse Larisa tulburată. N-am ştiut. Am dormit până dimineaţă. Eram frântă de oboseală.

— Aţi cunoscut-o, insistă Malko. Ea a venit să vă ia la Harem.

— De unde ştiţi?

— Poliţistul care v-a arestat v-a urmărit de la început. A descris-o superiorilor lui. De ce a vrut să mă omoare?

— Nu ştiu, susţinu cecena. Abia am cunoscut-o.

Se vedea că minţea.

— Avea numărul meu de mobil..

Larisa nu răspunse, uitându-se cu privirea pierdută în piaţa Taksim. Malko simţi că nu vrea să spună nimic, dar că fusese surprinsă de actul disperat al femeii kamikaze. Oare îi spusese de trădare? Oricum nu mai avea importanţă. Trăia şi trebuia să-şi îndeplinească misiunea, dacă se mai putea. O lăsă pe cecenă să-şi termine ceaiul, apoi o întrebă:

— Ce intenţionaţi să faceţi acum?

Ea înălţă capul şi spuse în şoaptă:

— Nu ştiu.

— Rudele dumitale sunt încă reţinute în Cecenia, continuă el. Avem un acord cu ruşii. Sinuciderea Fulyei dovedeşte că avem de-a face cu oameni foarte periculoşi, care pregătesc atentate. Dumneata mi-ai confirmat-o. Aşadar, trebuie să vă reluaţi contactele.

Larisa clătină din cap.

— Este imposibil.

— De ce?

— Ştiu că am fost arestată. Când a intrat poliţia în cameră, eu vorbeam cu Fulya. Mă vor alunga.

— Deci a crezut că sunt vinovat de arestarea dumitale…

— Nu ştiu.

— Dar acum?

— E moartă, zise cu tristeţe Larisa. Prietenii ei nu vor mai lua legătura cu mine. Mă cred în mâinile poliţiei turce. Dacă voi încerca să-i contactez, vor crede că e şi poliţia cu mine. Acum nu mai au nevoie de mine: le-am dat banii.

Spusese un lucru de bun simţ, iar Malko nu putea să o contrazică. Arestarea ei le stricase treburile. De acum înainte, cecena era suspectă. Se găseau într-un impas.

— Vreţi să vă întoarceţi la hotel? o întrebă Malko.

— Nu ştiu. Aş vrea să mă schimb. Mă simt murdară în hainele astea în care am suferit. Mă înspăimântă.

Malko nu pierdu ocazia. Scoase un teanc de bancnote de douăzeci de milioane de lire şi îl împinse spre fată.

— Larisa, du-te la cumpărături, o sfătui el. E o compensaţie cam săracă pentru ce aţi îndurat. Pe Istiklâl Caddesi sunt o mulţime de magazine. După a aceea, o să vă simţiţi mai bine.

Ca să nu-i dea prilejul să-l refuze, se ridică imediat de la masă şi se îndreptă spre lifturi.

*

* *

Larisa Elmuzaieva merse încet pe Istiklâl Caddesi, uitându-se prin

vitrine. Voise să refuze banii, apoi instinctul de conservare fusese mai tare decât ea. Era adevărat că nu prea avea haine, iar jeanşii smulşi de violator îi făceau greaţă. Şi apoi, viaţa în Cecenia era foarte grea… Demult nu mai văzuse asemenea magazine. Intră într-un magazin fără să stea pe gânduri, iar vânzătoarea o luă imediat în primire.

Când ieşi după o jumătate de oră, îşi cumpărase trei pulovere, două fuste lungi, dresuri şi nişte jeanşi noi. Puţin mai departe, intră într-un magazin de încălţăminte şi îşi cumpără două perechi de ghetuţe. Nu văzuse în viaţa ei unele aşa de frumoase. Era prima oară când avea atâţia bani, doar pentru plăcerea ei. Era o senzaţie extraordinară, chiar dacă se simţea puţin vinovată. Acest lucru o făcu să se gândească la familia ei, care nu era la fel de norocoasă ca ea.

Trebuia cu orice preţ să-i salveze, dar era foarte greu. Ylias, şeful Fulyei, nu o va contacta, din prudenţă. Putea s-o facă ea, căci ştia adresa depozitului de construcţii, dar trebuia să fie foarte precaută, mai ales acum.

Mai era şi Habip Aktas căruia nu-i suflase o vorbă despre spionul american. Era sigură că va lua legătura cu ea. Mobilul ei era în cameră la încărcat şi în curând putea să primească mesaje. Mergea pe stradă şi căuta o soluţie. Deodată, zări drapelul rus după un gard cu grilaj impunător: era Consulatul Rusiei. Acest lucru o umplu şi mai tare de ură. Brusc îi veni o idee: să-i ofere totuşi ceva spionului american care nu o va costa nimic, ci îi va permite să îmbunătăţească soarta rudelor sale. Să le permită într-un fel americanilor şi turcilor să aibă impresia că au anihilat o reţea teroristă. Între timp, familia ei va scăpa din ghearele FSB-ului. După aceea, îşi va continua *adevărata* misiune.

Acest gând o înveseli atât de tare, încât intră într-un magazin de lenjerie intimă. De foarte mult timp nu se mai simţise femeie.

*

* *

Telefonul sună în camera lui Malko.

— M-am întors, spuse Larisa. Beau un ceai jos.

Malko coborî şi el. Cecena stătea lângă acvariu, singură la o masă. Era de nerecunoscut. Era machiată discret, avea un pulover maro care

o prindea foarte bine, o fustă lungă neagră cu o curea lată şi ghetuţe asortate.

— Sunteţi minunată, observă Malko, neputându-se abţine.

Ea întoarse privirea în altă parte.

— Mulţumesc, v-am cheltuit aproape toţi banii, îmi pare rău.

— Eu sunt încântat, spuse el.

Îi aruncă o privire intensă.

— M-am gândit, spuse fata. Vreau să vă fac o propunere.

— Vă ascult.

— Vreau să vă duc în locul în care oamenii aceia îşi prepară explozibilii. Dar după aceea, nu-mi mai cereţi nimic.

— Mi se pare corect, răspunse Malko.

— Dar eu vreau ceva în schimb, spuse cecena imediat, înainte ca ruşii să-mi elibereze sora şi bunica.

Malko rămase tăcut, cântărind termenii acestui ultimatum, potrivit cu mentalitatea cecenei. Era tentant şi nesperat, după eşecul cu arestarea Larisei.

— Mi se pare interesant, dar nu pot să hotărăsc de capul meu. Trebuie să obţin undă verde de la FSB.

— Faceţi-o. Eu mă duc să mă odihnesc.

*

*   *

Igor Verşinin îi primi într-un somptuos birou cu lemnărie aurită, cu vedere spre parcul Consulatului rus şi biserica din vecinătate, Sfântul Anton de Padova. La cererea lui Malko, John Burke părăsise buncărul din Istinye ca să-l asalteze pe reprezentantul FSB.

Acesta îi primise totuşi cu o cutie de cinci sute de grame de caviar şi o sticlă de Stalicinaia „Cristal”. Propunerea lui Malko îl interesa, dar era şi puţin neîncrezător. John Burke încerca să-l convingă, că se va bucura şi FSB-ul de succes, dar, dacă operaţiunea se va termina cu o înfrângere, putea fi tras la răspundere de Moscova. Iar metodele KGB-ului mai erau încă în vigoare. Când un agent dădea greş, se pomenea la Irkuţk, în fundul Siberiei, sau într-un obscur orăşel din Urali pentru câţiva ani buni. Or, lui Igor Verşinin îi plăcea prea mult Istanbulul, unde avea două amante turcoaice.

— O să transmit propunerea dumneavoastră la Moscova, promise el. Cu un aviz favorabil. Dacă totul merge strună, poate voi primi răspunsul mâine. După aceea, va dura ceva mai mult ca să concretizăm lucrurile la Groznîi.

— Să nu întârziaţi prea mult, spuse Malko. Dacă va avea loc un atentat în timp ce noi stăm pe gânduri, se va produce dezordine.

Rusul trânti o grămăjoară de caviar pe o felie de pâine şi o înghiţi dintr-odată. Nervos, americanul îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo ce comemora Debarcarea.

— O să fac tot ce pot, promise rusul. Sper ca şefii să citească repede mesajul.

Fiindcă era iarnă, votca făcea ravagii printre ruşi.

*

* *

— Am transmis propunerea, o anunţă Malko pe Larisa. Cred că o să primim răspunsul mâine. Cel puţin în principiu, FSB-ul nu se opune. Sunteţi mulţumită?

— Voi fi atunci când vor fi liberi, răspunse cu tristeţe cecena. Mi-este ruşine să mă aflu aici, la căldură, să mănânc bine, în timp ce ei stau în barăci neîncălzite şi primesc te miri ce ca hrană. Dacă nu cumva i-au băgat în vreo groapă.

Fata îi explică mai pe îndelete ce însemna acest lucru. Împietrit de groază, lui Malko nu-i venea să creadă. Sfârşitul Uniunii Sovietice nu adusese mare lucru. Luară ceaiul în hol, iar atmosfera de aici contrasta enorm cu ceea ce îi povestea lui Malko. Se simţea din ce în ce mai stânjenit. Larisa devenise mai caldă, ca şi cum hainele noi ar face-o altă persoană. Malko vru să profite de această situaţie mai puţin tensionată.

— Trebuie să vă schimbaţi mentalitatea, o sfătui el. Vreţi să cinăm la restaurantul de la ultimul etaj? Este excelent şi se vede toată panorama oraşului.

Larisa tăcu o vreme, apoi spuse un „da” în vârful buzelor. Se uita pe furiş la Malko, iar el simţi că se lupta din răsputeri să rămână distantă. Dar se adună şi spuse de parcă i-ar fi părut rău că acceptase.

— Până atunci, mă duc să mă odihnesc.

— Nu aţi primit nicio veste? întrebă Malko.

— Nu.

O privi ducându-se la lifturi. Era superbă în fusta lungă şi neagră care îi ajungea până la ghetuţe. În fine, se debarasase de carapacea de ură, cel puţin în parte, iar faptul că discutase cu Malko în ruseşte părea că o mai calmează. Ar fi bine ca FSB-ul să dea undă verde, ca să salveze misiunea pe cale să eşueze.

*

* *

Larisa plângea lângă fereastra camerei cu vedere spre Cornul de Aur şi marea Marmara. De aceea îl părăsise brusc pe Malko. Când se gândea la Fulya, sfârtecată şi prefăcută în praf şi pulbere, i se rupea inima. Mai cu seamă că era şi ea puţin de vină. Reconstituise judecata tinerei turcoaice. Ştiind că este arestată, l-a învinuit imediat pe spionul american şi o răzbunase în felul ei.

Dacă ar fi putut s-o anunţe că era liberă, nu s-ar fi întâmplat toate astea. Se întoarse de la fereastră şi se lungi în pat. Încheieturile o mai usturau încă, dar totul revenea la normal. Primise în sfârşit un apel de la Habip Aktas pe care îl liniştise spunându-i că nu i-a mers mobilul. Nu avea niciun rost să-l alarmeze. Era disponibilă din nou să asigure interfaţa între el şi „reţeaua Istanbul”. Cum prietenii Fulyei nu îndrăzneau să o contacteze, se va duce la ei, ca să verifice dacă totul era în regulă.

Raţionamentul ei era următorul: din cauza dispariţiei, Fulya şi prietenii ei grăbiseră prepararea explozibililor şi îi duseseră la adăpost în alt depozit. Dacă îl sacrificau pe cel din zona industrială, nu existau consecinţe nefaste, în schimb, obţinea eliberarea celor doi membri ai familiei. Apoi, putea să spună că şi-a terminat misiunea de cârtiţă şi să plece în Cecenia cu conştiinţa împăcată. Fireşte că existau mulţi „dacă”… Dar nu avea de ales. De acum înainte, turcii o vor lăsa în pace. Pentru prima oară, greutatea care îi apăsa sufletul i se părea mai uşoară.

*

* *

Panorama, restaurantul de la ultimul etaj al hotelului *Marmara*, îşi merita cu prisosinţă numele. Vederea îţi tăia respiraţia. Masa pe care o alesese Malko avea vedere direct înspre partea sudică a Bosforului, pe care pluteau nenumărate ambarcaţiuni. Era o feerie.

— Beţi alcool? o întrebă Malko.

Larisa se uită la el mirată.

— Da, uneori. De ce?

— Pot să vă ofer o şampanie?

— Dacă doriţi. Seamănă cu vinurile spumoase din Crimeea? Am băut câteodată numai la nunţi.

— Este mult mai bună decât vinurile spumoase din Crimeea, o asigură Malko zâmbind.

Comandă imediat şefului de sală o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs din 1995. Dacă nici cu asta Larisa nu se încălzea, îl apuca disperarea. Îi recomandă apoi ce să-şi aleagă de mâncare. Creveţi – de care nu auzise în viaţa ei –, apoi un biban prăjit. Larisa părea cu gândul în altă parte şi era încă tensionată. Când li se turnă şampania în pahare, îl ridică pe al lui şi spuse:

— Pentru eliberarea familiei.

Ea ridică paharul cu lacrimi în ochi şi îl goli dintr-odată. Şeful de sală se grăbi atunci să-l umple, iar Larisa îl goli din nou.

— E bună, zise ea, pişcă.

Privirile se întâlniră, dar ea se uită imediat în altă parte, de parcă i-ar fi fost teamă să se îmblânzească.

— De ce aţi ales stilul ăsta de viaţă? o întrebă Malko cu blândeţe. Sunteţi tânără, foarte frumoasă, vă puteţi căsători şi să fiţi fericită.

Larisa îl privi năucită, apoi se înfurie.

— Eu n-am ales *nimic!* Ruşii au ales să ne extermine, să ne dea foc la case, să ne distrugă ţara. Copiii noştri mor de foame, fetele sunt violate, chiar şi la şcoală. De opt ani încoace, nu mai există viaţă în Cecenia. Am uitat că mai există locuri ca ăsta sub soare. La noi sunt numai ruine.

Malko îi umplu paharul, iar ea îl goli dintr-o suflare, de parcă evocarea acestor orori i-ar fi uscat gâtul. O lăsă să se liniştească, apoi reluă:

— Înţeleg că luptaţi împotriva ruşilor, dar de ce aţi venit în Turcia

să participaţi la atentate? Turcii nu vă sunt duşmani.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Wahhabiţii au venit să ne ajute. Oameni ca Hattab*. Cei mai mulţi au murit ca să ne ajute să ne eliberăm pământurile. Unii dintre ai noştri s-au dus în Afganistan ca să se antreneze pentru ca pe urmă să se bată cu ruşii. Atunci când ne cer ajutorul, noi îl acordăm. Şi-apoi, eu sunt musulmană, iar Islamul este oprimat peste tot. Mă simt solidară cu ei. Americanii sunt duşmanii Islamului.

[Hattab – arab venit în Cecenia ca să lupte.]*

Malko schiţă un surâs.

— Eu nu sunt duşmanul Islamului, ci doar al fundamentalismului care încearcă să terorizeze o lume întreagă. Nu este acelaşi lucru.

— Lucraţi pentru duşmanii Islamului, zise ea. În Cecenia încercăm să omorâm cât mai mulţi ruşi posibil ca să-i facem să plătească pentru jaful din ţara noastră. Dacă vă întâlneam acolo, împreună cu ei, vă omoram şi pe dumneavoastră.

Mai bău un pahar de şampanie. Larisa bea întruna, întristată de propriile ei vorbe. Obrajii se înroşeau încet, iar după privirea puţin cam tulbure, Malko îşi dădu seama că se cherchelea fără să fie conştientă de acest lucru. Ca ruşii care începeau cu votca şi nu se mai opreau. Mai comandă cu discreţie încă o sticlă de Taittinger.

*

*   *

Erau ultimii clienţi din restaurantul *Panorama*. Şi a treia sticlă de şampanie era goală, iar Larisa vorbea întruna. Malko o întrerupea doar ca să o ghideze. Puţin câte puţin, fata îi povestea viaţa, prima şi unica pasiune, un bărbat puternic cu care făcea dragoste până în zori. Dar că fusese virgină până la douăzeci şi cinci de ani.

Şampania îi alunga toate inhibiţiile. Ochii aruncau fulgere, pieptul îi palpita şi nu îşi dădea seama cât era de sexy. Golise singură două sticle de şampanie. Malko se temea că nu se va mai putea ţine pe picioare. Brusc fata îşi dădu seama că rămăseseră ultimii şi tăcu.

— Trebuie să plecăm, zise ea.

Se ridicase deja în picioare, cu o flacără în priviri şi cu mersul ferm.

Malko semnă nota de plată la repezeală şi o ajunse la lift. Se duseră direct la etajul al cincisprezecelea. Cum nu reuşea să introducă în fantă cartela magnetică, el o ajută şi se dădu la o parte ca s-o lase să intre. Se atinseră în trecere, iar greutatea călduţă a sânilor îl făcu să se înfioare. Fata se opri în mijlocul camerei, legănându-se încetişor, gata să-şi piardă echilibrul.

— Larisa, fii atentă, zise el.

Se întoarse spre el cu o expresie ciudată şi îi răspunse:

— La ce să fiu atentă? Mă duc la culcare.

Ca şi cum ar fi fost singură în cameră, îşi scoase încetişor puloverul, dezvăluind sutienul roşu şi bine umplut. Lui Malko nu-i venea să creadă ce vedea. Se clătină din nou, iar el se grăbi să o sprijine ca să nu cadă. Trupurile se atinseră, dar Larisa făcu un pas înapoi.

— Lăsaţi-mă să dorm, zise ea împingându-l.

— Noapte bună! răspunse Malko simţindu-se puţin frustrat.

Aproape că ajunsese la uşă, când auzi o voce cântată şi păstoasă, dar hotărâtă:

— Am chef să fac dragoste.

Era atât de neaşteptat, încât crezu că nu auzise bine. Proţăpită în faţa televizorului, Larisa îl fixa cu altă expresie pe faţă. Pieptul se ridica repede. Malko se apropie încet, temător din cauza schimbării atitudinii fetei. Văzând lucirea din ochii ei, îşi dădu seama că tânăra cecenă se răzgândise: Două sticle de şampanie pentru cineva neobişnuit cu alcoolul, venind după atâta suferinţă, făcuseră din ea altă femeie. Sau mai degrabă cea care fusese altădată. Când se apropiară, sfârcurile tinerei atinseră costumul, iar el o apucă de şolduri. Larisa se înclină încetişor spre el şi îl sărută, lipindu-şi bazinul de el. Era un sărut imperios, profund, violent, fără să mai respire. El îi mângâie şoldurile, apoi urcă şi îi prinse sânii grei în palme, fără ca ea să-şi întrerupă sărutul sălbatic.

Aproape fără să-şi dea seama, se pomeniră pe pat, înlănţuiţi. Îi scoase sutienul, eliberând sânii magnifici cu sfârcuri groase şi maronii. Când le apucă între degete, Larisa se lipi şi mai tare de el, scoţând un sunet extrem de senzual. Malko îi mângâie sexul prin fusta lungă, iar ea se apropie şi mai mult. De când făcuse „declaraţia incendiară”, nu mai scoase o vorbă. Cu un gest brusc puse mâna pe curea şi mârâi

când nu reuşi să-i desfacă catarama. El o ajută şi, îndată ce se descheie la pantaloni, ea îşi strecură mâna şi strânse sexul deja întărit.

Nici măcar nu apucase să-şi scoată cămaşa. Îşi smulse şi ea cureaua lată, apoi îşi desfăcu atât de brutal fermoarul încât acesta se înţepeni. Dar acest lucru nu o împiedică să se debaraseze de ea ţopăind, dând la iveală un slip din dantelă roşie de care scăpă repede împingându-i apoi cu piciorul. Acum nu mai avea decât ghetuţele în picioare, dar nu păreau s-o deranjeze. Îl trase pe Malko spre ea cu un gest posesiv, apucându-l cu o mână de mijloc. Desfăcu picioarele, îşi arcui bazinul şi, fără niciun efort, el o pătrunse până la rădăcină. Fata era umedă, fierbinte, deschisă.

Îndată ce îl simţi înăuntru, mişcările bruşte se liniştiră. Îl îmbrăţişă pe Malko. Nu-l mai sărută, ci murmura cu ochii închişi câteva cuvinte în limba ei, pe care nu le înţelegea. Bazinul începu atunci să se onduleze ca şi cum ar fi vrut să profite din plin de senzaţia pe care i-o dădea sexul lui în ea. Malko începu la rândul lui să o ia încet, ieşind aproape în întregime, apoi revenind până în străfunduri. Simţea clitorisul fetei umflat de sânge, frecându-se de el şi, după gemetele ritmice, înţelese că va avea un orgasm. Îşi încetini ritmul. Ceva îi spunea că era vorba de o experienţă unică şi că Larisa nu i se va mai dărui şi altă dată. Era un moment magic de care va profita cât mai mult posibil. Imediat, trupul fetei fu zguduit de un spasm arzător şi ţipă, menţinându-l pe Malko înăuntru, cu un braţ posesiv în jurul taliei.

Aproape că se opri să se mişte sub el. Apoi reluă progresiv ondularea senzuală. Acum se mişcau amândoi la unison. De data asta, el simţi momentul în care tânăra va avea orgasmul şi îl însoţi cu o mişcare mai profundă. Ea ţipă din nou. Era atât de deschisă, încât abia se mai putea abţine. Un timp, rămase aproape nemişcat, împlântat în străfundul pântecelui, dar nu păru să-i displacă. Simţea cum palpită în jurul lui, ca o vietate.

Apoi începu să se mişte într-un ritm mai susţinut. De data asta, Malko înţelese că nu se mai putea abţine. Când simţi seva urcând din rărunchi, începu să o pistoneze pe Larisa din ce în ce mai puternic, până când urlară amândoi odată.

Fata relaxă picioarele, dar tot îl ţinea de mijloc pe Malko, care se

lăsa peste ea cu greutate şi începea să respire mai normal. Era afundat încă în ea, însă cecena nu mai reacţiona. O strigă încetişor:

— Larisa.

Dar nu primi niciun răspuns. Adormise, răpusă de oboseală. Se smulse din ea cu blândeţe, dar tot nu se mişcă, doborâtă de plăcere şi de şampanie. Se îmbrăcă, stinse lumina şi închise încet uşa. Avea senzaţia că trăise o experienţă minunată şi unică în felul ei.

*
* *

Epuizat de tensiunea nervoasă din ultimele ore, Malko se cufundă într-un somn adânc. Ceasul arăta ora unsprezece fără zece. Nu primise niciun mesaj. Se simţea bine. Dar cum se va comporta Larisa după ce se va trezi? Se hotărî să se supună atitudinii tinerei femei. Tocmai ieşea din duş, când celularul sună. Era John Burke.

— Unde sunteţi? îl întrebă americanul.

— La *Marmara*.

— Larisa e cu dumneavoastră?

— Nu.

— Bine. Veniţi la consulat.

— Aţi primit veşti din Rusia?

— Da, dar sunt foarte proaste.

Capitolul XIV

— Am încurcat-o rău de tot!

Figura jovială de obicei a lui John Burke era acum parcă şifonată, avea privirea stinsă şi umerii lăsaţi… Rămăsese doar umbra lui. Chiar şi mustaţa părea că se pleoştise. Malko regreta că se grăbise să ajungă cât mai repede la Consulatul american. Igor Verşinin îl sunase pe John Burke în urmă cu o oră şi îl anunţă că familia Larisei Elmuzaieva fusese împuşcată în urma unei tentative de evadare. Trebuiau să lase totul baltă, iar sfatul lui era să lase poliţia turcă să o aresteze, înainte să afle şi să dispară.

— Povestea cu evadarea nu stă în picioare, observă Malko. Pur şi

simplu au fost asasinaţi.

— Dar ruşii o şantajau pe Larisa în acest fel. Nu ar fi făcut o asemenea prostie.

Malko dădu din cap cu tristeţe.

— John, dumneavoastră nu-i cunoaşteţi pe ruşi. Când se îmbată, sunt în stare de orice. Or, sunt sigur că acest gest nu a fost rodul unei decizii luate „la rece”. Cred că s-a întâmplat ceva. A fost un incident. În orice caz, asta pune definitiv sfârşit acţiunii mele.

John Burke se uită la el cu coada ochiului.

— Nu neapărat. Larisa nu a aflat încă. Avem totuşi un mic răgaz. Dacă o puteţi convinge să ne ducă *acum* la ascunzătoarea explozibililor…

Malko îi aruncă o privire de gheaţă.

— Îmi cereţi să nu-i spun ce aţi aflat? Să o oblig să trădeze în timp ce eu îi ascund că familia ei a fost omorâtă? Este monstruos. Dar este primul lucru pe care o să i-l spun când mă întorc la hotel. Şi credeţi-mă că nu-mi va fi uşor.

Nici nu-i mai spuse americanului ce se petrecuse seara trecută, căci nu-i privea decât pe ei doi. Îşi închipuia ce reacţie va avea Larisa. O să fie îngrozitor.

— Susţineţi că nu aţi primit încă niciun răspuns de la FSB, îi sugeră John Burke. Sau că, în principiu, sunt de acord, dar că mai durează ceva timp.

Malko dădu din cap împietrit.

— Niciodată, spuse el. În decursul misiunilor mele pentru dumneavoastră, am ocolit adesea principiile care mi se par esenţiale. Am ucis ca să nu fiu ucis. Dar există şi limite.

Alb ca varul la faţă, John Burke se duse la bar. Luă o sticlă de Defender şi îşi turnă o porţie zdravănă pe care o bău dintr-o suflare. Apoi se întoarse către Malko.

— Vă amintiţi ce s-a întâmplat acum două zile? Aţi văzut ce masacru: opt morţi, douăzeci şi doi de răniţi, printre care şi copii. Iar dumneavoastră aţi scăpat ca prin urechile acului. Aveţi chef să vedeţi aşa ceva, dar de zece ori mai puternic?

Prins pe picior greşit, Malko nu spuse nimic. Era eterna dilemă a *Mâinilor murdare*. John Burke îndreptă arătătorul spre el.

— Sentimentele frumoase li se potrivesc diplomaţilor. Noi avem mâinile murdare. Plus alte responsabilităţi. Ştiţi foarte bine că nu urmărim îngeraşi. La Istanbul se pregătesc nişte atentate, dar nu ştim nici când, nici unde. Această cecenă ne poate ajuta să le evităm şi să salvăm zeci de vieţi nevinovate. Dacă vreţi să o minţiţi, n-aveţi decât. Ăsta-i războiul. Dacă refuzaţi, o să explodeze, dar o să vă oblig să vă duceţi să vedeţi morţii şi răniţii. Şi-atunci să ştiţi că va fi şi din vina dumneavoastră.

John Burke striga atât de tare, încât secretara întredeschise uşa, dar o închise imediat. Malko era palid la faţă. Fiecare cuvânt al americanului îl străpungea ca un cui. Ştia că pe undeva, el avea dreptate, dar informaţiile n-au fost niciodată o meserie pentru domni. Tăcerea se prelungi un timp, apoi John Burke se lăsă într-un fotoliu şi bălmăji:

— La dracu! Faceţi ce vreţi. Eu n-o să vă pârăsc Agenţiei. Ştiu că nu este uşor. Dar voi europenii aveţi prea multe fumuri în cap.

Malko se simţea gol pe dinăuntru. Se aşeză şi el cu mintea fierbându-i. Căuta cu disperare o soluţie, dar ştia că nu exista. Dacă Larisa a aflat, toată discuţia de acum nu avea niciun sens…

— John, începu el, vă înţeleg. Dar este decizia cea mai grea pe care a trebuit să o iau vreodată. Este adevărat că abia am cunoscut-o pe cecenă, nu face parte din tabăra noastră, dar are dreptul la un minimum de respect. Să o facem să creadă că îşi salvează familia în timp ce noi ştim că este moartă este un lucru abject.

— Şi atentatele oarbe sunt abjecte, răspunse prompt americanul. Iar treaba noastră este să le împiedicăm. Aşa cum este cazul nostru.

— Ar fi trebuit să mă minţiţi, spuse Malko cu tristeţe.

John Burke clătină din cap.

— Eu nu îmi mint partenerul.

Se aşternu din nou tăcerea insuportabilă. Malko o rupse zicând pe un ton vag:

— Voi încerca să o conving pe Larisa. Dar nu garantez că voi reuşi. O fac doar ca să salvez alte vieţi omeneşti. Vă ţin la curent.

Ieşi din birou fără să dea mâna cu John Burke, furios pe el, furios pe american, dar mai ales supărat pe viaţă. I-a fost milă de Larisa că se afla într-o dilemă îngrozitoare şi iată că acum a venit şi rândul lui.

*

* *

Larisa Elmuzaieva asculta, întunecată la faţă. Îşi pusese jeanşii noi, alt pulover şi, când se întâlni cu Malko în hol, nu păru prea emoţionată. Parcă fusese doar un vis. Sau poate că nu îşi mai amintea nimic… El îi prezentase oferta cât mai bine cu putinţă, dar o voce din interior îi spunea să tacă. Dar se părea că Larisa îl credea.

— Cine îmi garantează că FSB-ul se va ţine de cuvânt după aceea? îl întrebă ea. Eu îi cunosc. Pentru ei, un cecen este doar un animal.

— Nu se poartă la fel şi cu noi, zise Malko. Dacă insist, înseamnă că este o urgenţă. Nu uitaţi că, dacă vă hotărâţi prea târziu, n-o să mai aveţi monedă de schimb. Când va avea loc primul atentat, turcii vă vor aresta, iar noi nu vom putea face nimic.

Acesta era singurul lucru adevărat din tot ce îi spusese până acum. Ea rămase tăcută, apoi ridică privirea şi zise pe un ton absent:

— Bine, vă conduc acolo, dar sper să vă ţineţi promisiunea.

— O să fac tot ce pot, zise Malko.

Dar în sinea lui murea de ruşine. A promis că eliberează nişte morţi… Larisa se ridică.

— Foarte bine, îmi iau haina şi vin.

*

* *

Larisa formă cu grijă numărul pe care îl ştia pe dinafară. Era tot acela pe care îl formase când a sosit la Istanbul. Dar în acea zi, îi răspunse Fulya. De data asta, îi răspunse o voce de bărbat.

— Ylias? întrebă ea imediat.

Urmă un lung moment de tăcere, apoi Ylias întrebă:

— Larisa, tu eşti? Ce s-a…

— Nu-mi pune întrebări, zise ea, nu am timp. O să-ţi explic. Acum vreau să ştiu un lucru. Aţi terminat de preparat?

— Da, dar… De două zile.

— Nu mai este nimic acolo?

— Nu.

— Bine. Te mai sun eu.

Ea închise. Chiar dacă această discuţie era ascultată, fie de americani, fie de turci, nu îi conducea nicăieri. Telefonul pe care sunase era pe numele unui bărbat care plecase demult din Turcia şi murise în Afganistan.

Îşi puse paltonul, cu sufletul uşurat. Acum putea să-l ducă pe spionul american, aşa cum îi spunea ea, acolo unde prietenii lui Ylias fabricaseră explozibilul. Acest lucru nu va împiedica desfăşurarea operaţiunilor. Se duse la lift, luptându-se cu o durere de cap îngrozitoare. Băuse prea multă şampanie. Îşi amintea vag ce se întâmplase cu o seară înainte, dar prefera să-şi spună că a visat.

*

* *

Mergeau pe marele bulevard Atatürk, pierduţi într-un şir lung de camioane, şerpuind printre colinele golaşe presărate cu zone industriale, cu şantiere şi cu depozite de materiale. Malko se urcase la volanul bătrânului Mercedes folosit de Elko Krisantem.

— La stânga, spuse Larisa.

Tânăra cecenă era extrem de calmă. Malko îşi adusese totuşi arma Sig Sauer cu el, pe care o strecurase cu discreţie în buzunarul hainei de blană. Viră pe un bulevard larg ce suia o colină, care se numea Beduttin Balan. În dreapta, apăru o poartă mare cu o inscripţie deasupra: IKITELLI ORGANISE SAWAY BULGESI.

— Aici este, spuse Larisa.

Era un imens parc industrial compus din blocuri, clădiri lungi de mai mult de o sută de metri, ce semănau cu nişte hangare, fiecare având câte un număr.

— Ne ducem la depozitul numărul zece, îl anunţă Larisa.

Traversară tot parcul. Depozitul se găsea în partea cealaltă, în apropiere de cea de-a doua intrare. Clădirile zece şi doisprezece erau faţă în faţă, fiind despărţite de o alee plină cu maşini. Fiecare depozit era împărţit în compartimente mai mici, cu deschidere afară. În primele, muncitorii sudau o cuvă imensă din care ieşeau scântei.

— Şi acum? întrebă Malko.

— Atelierul numărul 32, răspunse Larisa.

Era puţin mai departe, pe partea stângă. Malko se opri în faţă.

Atelierul părea pustiu. Nu era nicio activitate şi nicio lumină aprinsă.

— Nu este nimeni, observă el.

— Nu lucrează tot timpul.

— Aici este explozibilul destinat atentatelor?

— Da.

— Este mult?

— Câteva tone.

Înaintă puţin, trecând prin faţa intrării. Uşa culisantă era încuiată cu lacătul. Era clar că atelierul nu era ocupat. Malko se dădu jos din maşină şi se apropie de uşa cu geam. Zări câteva cutii stivuite, un mic Fenwick şi o scară în spate.

— Unde este explozibilul? o întrebă când se întoarse la maşină.

— La etaj, este mai discret. La parter, vând detergent industrial. Aţi văzut destul?

— Cred că da.

— Atunci, să plecăm. Nu trebuie să mă vadă cu dumneavoastră. Se pot întoarce în orice moment.

Ieşiră din zona industrială din Ikitelli şi o luară spre centru.

Fata nu părea afectată de trădarea ei. Se mai înveseli puţin când se apropiară de hotelul *Marmara*.

— Când o să am veşti despre familia mea? îl întrebă ea. Acum fac tot ce îmi cereţi.

— Mă ocup imediat, îi promise Malko.

Coborî în faţa hotelului, iar Malko se duse la Istinye ca să-l informeze pe John Burke.

*

*   *

Responsabilul CIA la Istanbul nu îşi găsea locul.

— Trebuie să-i anunţăm imediat pe turci, zise el. Acum avem ceva concret pentru ei. Îl sun pe Zeynel Sokik. O să ne fie pe veci recunoscător…

— Să nu vindem pielea ursului din pădure, îl sfătui Malko.

Dar John Burke vorbea deja la telefon cu cei din MIT.

Discuţia nu dură mult, apoi americanul îi spuse lui Malko:

— Plecăm acum. Ne întâlnim cu ei acolo. Zeynel este nebun de

bucurie.

După cinci minute, erau în Buickul blindat al lui John Burke. Se îndreptau spre Ikitelli, la nord de autostrada spre Edirne care ocolea Istanbulul până la cel de-al doilea pod. Când ajunseră pe bulevardul Atatürk, au fost depăşiţi de un convoi compus din două autocare cu poliţişti şi câteva vehicule obişnuite. Cei din MIT s-au mişcat repede.

Zeynel Sokik îi aştepta lângă maşina lui, un Mercedes 560 de culoare neagră, când ajunseră la depozitul zece. Cele două capete ale aleii erau blocate de poliţişti în uniformă. Alţii erau grupaţi în faţa depozitului treizeci şi doi.

— Spargeţi lacătul! ordonă Zeynel Sokik.

Într-o clipă, lacătul fu smuls, iar un grup de poliţişti cu armele în mâini pătrunseră în depozit. Dar constatară numaidecât că aici nu era nimeni. Urcară la etaj, unde mirosea puternic a amoniac. Aici erau doar câţiva saci goi de îngrăşăminte împrăştiaţi pe lângă o betonieră nou-nouţă. O canistră de benzină era plină. Un specialist în explozibili adus de cei din MIT cercetă peste tot, apoi veni să-i spună concluziile generalului Sokik.

— Sunt sigur că au fabricat o cantitate mare de explozibil. Cel puţin două tone, după numărul sacilor goi. Nitrat de amoniu cu benzină. Dar totul a fost mutat în altă parte.

Malko şi John Burke nu-şi ascunseră dezamăgirea. Oare Larisa ştia de mutare? Un poliţist sosi în goană.

— Cei din restaurantul de alături au informaţii, spuse Zeynel Sokik.

Se duseră cu toţii acolo. Patronul localului *Duku*, povesti cu timiditate tot ce ştia. Depozitul fusese închiriat de un negustor de detergent industrial în urmă cu trei luni. Totul părea perfect normal. Acolo lucrau vreo trei tineri, chiar şi în timpul nopţii, dar mai ales în timpul ramadanului. Veneau să mănânce la el. Dar de vreo patruzeci şi opt de ore, nu mai vedea pe nimeni. Recent au venit câteva vehicule, furgonete japoneze Hino.

— Asta e tot? întrebă Zeynel Sokik.

— Nu. O femeie le aducea uneori de mâncare muncitorilor. Avea basma, dar era foarte frumoasă. Am văzut-o o dată cu o altă femeie mai înaltă decât ea. Cealaltă nu purta nimic pe cap.

Adjunctul lui Zeynel Sokik scoase din servietă fotografia Fulyei

Bakkal şi i-o arătă patronului.

— Ea este, zise acesta imediat.

Cealaltă femeie corespundea semnalmentelor Larisei Elmuzaieva. Totul începea să se lege. Asta însemna că undeva erau două tone de explozibil gata să fie folosite, iar ei nu aveau nici cea mai vagă idee unde să caute. Zeynel Sokik îl luă deoparte pe John Burke.

— Trebuie să găsim explozibilul fie ce-o fi, spuse el. Încep o anchetă ca să-i identificăm pe cei care au închiriat depozitul, dar poate să dureze. O să-l anunţ numaidecât pe Genkal Atasagun *[director de departament din MIT]* la Ankara, ca să-i spun despre rolul crucial pe care l-aţi jucat în această descoperire. Dar trebuie să o interoghez pe cecenă de urgenţă. Sunt sigur că mai are şi alte informaţii.

— Lăsaţi-ne mai întâi pe noi să discutăm cu ea, spuse John Burke cu multă diplomaţie. Nu are o amintire prea plăcută a ultimei întâlniri cu poliţia turcă…

Aceasta nu era şi soluţia preferată a generalului, dar se resemnă cu o singură obiecţie:

— Sunt de acord, dar trebuie să mă informaţi foarte repede, altminteri voi fi obligat să iau măsuri.

*

* *

John Burke îi aruncă o privire tristă lui Malko, în timp ce mergeau pe bulevardul Atatürk.

— Credeţi că puteţi să scoateţi ceva mai mult de la cecenă? Îl înţeleg şi pe Zeynel. Este obligat să acţioneze. Considerentele amicale şi diplomatice nu prea atârnă în acest caz.

— Cunoaşteţi foarte bine situaţia, spuse Malko. Larisa nu ne va spune nimic în plus atâta timp cât nu va fi mulţumită. Şi este cu neputinţă să o mulţumim.

Stăteau pe dinamită. Un gând neplăcut începu să se cuibărească în mintea lui Malko: atitudinea Larisei atunci când l-a dus în zona industrială din Ikitelli. Era ciudat de liniştită, ca şi cum acest lucru nu ar fi avut nicio importanţă. Oare îl aburise? Dintr-odată nu se mai simţi chiar atât de vinovat că o minţise. Avea un singur argument să o determine să-i spună mai mult: să-i reproşeze că i-a dat o informaţie

lipsită de importanţă şi să o ameninţe că nu va obţine ce îşi doreşte pentru familia ei, decât după ce va furniza alte date într-adevăr folositoare.

Dar va fi ca o adevărată partidă de pocher în care se trişează, pentru că Malko stătea pe o bombă cu efect întârziat care putea să explodeze în fiecare clipă. Dacă cecena afla de soarta familiei sale, va deveni dintr-odată un duşman feroce.

— Lăsaţi-mă la *Marmara,* spuse Malko. O să trec la asalt. Să vă rugaţi pentru mine.

Capitolul XV

Camera Larisei Elmuzaieva era goală cu excepţia unei femei de serviciu care făcea curăţenie. Singura urmă a trecerii cecenei pe acolo era un încărcător de mobil încă băgat în priză şi câteva lucruri personale în baie. Malko ieşi din cameră dezamăgit la culme. Larisa va trebui neapărat să apară ca să afle veşti despre familia ei. Era suficient să aştepte. Brusc se gândi la Elko. Şi el dispăruse. Formă cu nerăbdare numărul mobilului său. Turcul răspunse imediat.

— Eu sunt, zise Malko. Unde sunteţi?

— O urmăresc, spuse turcul liniştit. A luat un taxi de la hotel şi pare foarte grăbită. Acum se îndreaptă spre Fathi.

— N-o slăbi din ochi, spuse Malko. Eu sunt la hotel.

*

*   *

Larisa urca câte patru trepte odată pe scara abruptă ce ducea la postul de pază al asociaţiei cecenilor. Pulsul i se accelerase vertiginos. O jumătate de oră mai devreme, unul dintre cei doi militari care făceau de gardă o sunase pe mobil şi o anunţase că au primit un mesaj pentru ea, de la Groznîi. Dar nu au vrut să i-l transmită la telefon. În timp ce urca treptele, Larisa se ruga în gând, împărţită între bucurie şi tristeţe. Poate că va afla de eliberarea mamei şi a bunicii ei! Intră ca o vijelie în micul birou, iar cei doi tineri ceceni se ridicară imediat în picioare când o văzură. Ea i se adresă celui mai mare dintre ei:

— Tu ai preluat mesajul pentru mine?

— Da, răspunse tânărul, vizibil stânjenit.

Larisa îşi simţea inima cât un purice. Deodată îi păru rău că urcase atât de repede.

— Despre ce este vorba?

— Unul dintre prietenii tăi, Alikhan, bâigui soldatul. Mi-a spus să te informez că s-a întâmplat o nenorocire.

— Poftim?

— Părinţii tăi. Ruşii i-au omorât, spuse el fără menajamente.

— Nu se poate! Nu e adevărat! urlă ea, prăbuşindu-se pe un scaun.

Larisa avu senzaţia că o loveşte cineva cu leuca în cap. Câteva clipe rămase mută, apoi din gât ieşi un ţipăt sălbatic. Trebuie să fie o greşeală. Spionul american aştepta veşti *bune*.

— Uite numărul la care poţi să suni, spuse tânărul, extrem de stânjenit.

Fata îl luă. Era numărul lui Alikhan, prietenul care îi ducea scrisorile mamei ei. Ea îl formă cu febrilitate. Mâna îi tremura atât de tare, încât îl formă de trei ori până reuşi. Nu răspundea nimeni. În sfârşit, după a cincea încercare, după ce auzi vocea care răspunse, ea urlă îi receptor:

— Alikhan! Ce s-a întâmplat? Ai spus că…

Se opri sufocată de un hohot de plâns, apoi auzi ca prin vis vocea prietenului său cum îi povestea oroarea.

— Când m-am dus să iau răspunsul la scrisoare, am primit-o înapoi pe a mea. Soldaţii mi-au spus că ai tăi au încercat să evadeze şi că santinelele i-au împuşcat. Nici măcar nu mi-au arătat cadavrele. Le-au aruncat în groapa comună din spatele taberei.

El povestea în continuare, dar Larisa nu mai asculta. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Simţea durere, furie, nebunie şi ură, toate laolaltă. Făcuse imprudenţa să creadă că spionul american, prietenul FSB, îi va salva familia. Se agăţă de o ultimă speranţă.

— Te-au minţit, spuse ea. Pentru că nu au putut să le dea scrisoarea de la tine. Ruşii sunt nişte mincinoşi.

— Nu ştiu, poate, se bâlbâi Alikhan, tulburat de durerea fetei. Mă întorc în tabără ca să încerc să mai aflu câte ceva.

Dar Larisa închisese deja. Înşfăcă geanta, le mulţumi celor doi

ceceni şi coborî scările la repezeală, apoi fugi până în Favezi-Paşa Caddesi, unde ştia că găseşte un taxi. Într-adevăr, nu aşteptă niciun minut.

— *Taksim meydan [Piaţa Taksim]*, spuse ea. Hotel *Marmara*. Mai repede.

Îşi apăsă pieptul cu mâna, căci avea impresia că inima îi va sări din piept. Spionul american o va linişti cu siguranţă. Cât dură drumul, aşteptă nerăbdătoare la fiecare stop şi, odată ajunsă la *Marmara*, sări imediat din taxi. Alergă până la etajul al cincisprezecelea, şi ciocăni la uşa lui Malko. Văzând-o în prag, simţi o uşurare, iar cecena avu senzaţia că i se înmoaie picioarele. El îi zâmbea. Vocea ajunse până la ea ca de undeva departe.

— Mă întrebam unde aţi fost! spuse el.

Ea intră înăuntru şi spuse:

— Aveţi veşti despre familia mea?

Aşteptă câteva secunde, apoi Malko răspunse:

— Nu încă. De ce?

Larisa îi spuse dintr-o suflare:

— Mi-a telefonat un prieten din Groznîi şi mi-a spus că i-au ucis ruşii.

Fata observă scurta văpaie care străbătu ochii aurii şi avu senzaţia că cineva îi înfige un pumnal în inimă.

— Mi se pare puţin probabil, răspunse el. Dar şi eu vreau să vă spun ceva. După ce am fost noi la Ikitelli, poliţia a percheziţionat depozitul. Acolo au fost mulţi saci de îngrăşăminte, dar goi, şi o betonieră. În schimb, nu au găsit nici urmă de explozibili, l-au dus în altă parte. Turcii vor să ştie unde se află acum. Ei cred că dumneata ştii.

Larisa Elmuzaieva nu făcu niciun gest, gândindu-se în altă parte. Apoi se strădui să zâmbească şi se răsuci pe călcâie.

— Mă duc să mă odihnesc puţin. Sunaţi-mă când veţi afla. Numai după aceea voi discuta cealaltă problemă.

Ieşi fără să închidă uşa în urma ei. Malko străbătu holul şi se duse la Elko Krisantem care tocmai intra.

— Unde a fost? întrebă Malko.

— Într-o clădire în apropiere de moscheea Fathi. Dar n-a stat decât

câteva minute. Când a plecat, părea foarte tulburată.

*
* *

Larisa împături cu o grijă exagerată firul electric al încărcătorului şi îl băgă în geantă. Îndesă în punga în care cumpărase ghetuţele tot ce mai avea prin cameră şi se duse la lift. Dar, în loc să coboare în hol, se opri la nivelul pieţei, la cafeneaua *Marmara*. O străbătu în viteza şi ieşi direct în piaţa Taksim. După aceea, se duse la metrou şi coborî cu scara rulantă.

Se abţinea să nu urle de durere. Capul îi vâjâia. Fireşte că se străduise să se calmeze, dar în sinea ei, ştia că Alikhan îi spusese adevărul, iar răspunsul evaziv al spionului american îi confirmase temerile. Dar nu înţelegea de ce ruşii îi omorâseră familia.

Când metroul opri în staţia Levent, făcu un efort supraomenesc să se ridice de pe scaun şi să urce la suprafaţă. Nu avea curaj să ia autobuzul, aşa că luă un taxi şi se întoarse în centru. Coborî imediat ce trecu de podul Galata şi se duse la feribotul din Harem. De abia de aici îl sună pe Ylias pe mobil şi îi ceru să vină să o ia de pe malul asiatic. Se liniştise: făcuse tot putea ca să scape de eventualii urmăritori, iar pe vapoare nu erau niciodată controale. Timpul trecea. Poliţia turcă era probabil pe urmele ei. Ca să nu se gândească la neprevăzut, trebuia să acţioneze, să se răzbune, să-i răzbune pe toţi aceia care, ca şi ea, sufereau de pe urma miilor de morţi. Stând într-un colţ al sălii rotunde, în care aştepta feribotul, începu să plângă încetişor, strângând pumnii în buzunarele hainei.

Îndată ce observă că încărcătorul telefonului mobil dispăruse, Malko ştiu că Larisa plecase definitiv. De la garda cecenă nu aflase decât că ea trecuse pe acolo să ia un mesaj de la un prieten din Groznîi. Diplomaţia lui Elko Krisantem nu rezolvase nimic. Cei doi tineri ceceni rămaseră muţi ca peştii. Din păcate, din ceea ce ştia Malko, nu era greu de ghicit ce fel de mesaj primise Larisa…

Începuse războiul: pe undeva, nu se ştia pe unde, erau două tone de explozibil, iar o femeie însetată de răzbunare, sprijinită de o reţea teroristă despre care nu ştia nimic, pregătea o lovitură. Se duse în apartament, unde îl aştepta Elko.

— Mergem la consulat! spuse Malko.

Pe drum, îl sună pe John Burke şi îi spuse că Larisa dispăruse.

— Este îngrozitor! izbucni americanul. Turcii vor fi nebuni de furie.

— Dacă n-ar fi arestat-o şi torturat-o şi dacă ruşii nu i-ar fi masacrat familia, nu am fi ajuns aici, observă Malko. Şi chiar dacă nu ar fi fugit, tot nu ne-ar fi spus nimic. Aţi mai primit informaţii despre ce s-a petrecut la Khankala?

— Da. Igor a reuşit să-i prindă pe agenţii FSB la Moscova. A fost un exces de zel. Un soldat beat a vrut să-i violeze sora Larisei, dar s-a terminat prost. Probabil că o să primească sancţiuni pe linie de disciplină, dar răul a fost făcut.

Măcar o dată totul mersese bine şi ajunse în Istinye în douăzeci de minute, dar în acest răstimp, americanul îmbătrânise cu douăzeci de ani. Tolănit în fotoliu, cu un pahar de Defender lângă el, se juca distrat cu bricheta Zippo.

— Ce elemente avem ca s-o găsim pe Larisa şi mai ales pe complicii ei?

— Aproape nimic, recunoscu Malko. Mi-a pomenit de Ümraniye, un cartier nou de pe malul asiatic, dar este imens. Singura persoană pe care o cunoaştem, după figură, a fost Fulya Bakkal. Poliţia turcă nu a descoperit nimic în legătură cu relaţiile ei cu islamiştii, dar mai caută. Îi cercetează şi pe deţinătorii depozitului numărul treizeci şi doi din zona industrială din Ikitelli. Am vorbit cu Zeynel Sokik. Şi el este terminat. Oamenii din MIT au aflat doar de camionetele japoneze, câteva Hino şi Isuzu care au venit de mai multe ori să încarce sacii. Erau vopsite în roşu cu alb, dar nu ştim numerele de înmatriculare.

La Istanbul erau mii de furgonete japoneze.

— Staţi puţin! Avem totuşi ceva. Numărul maşinii roşii care a luat-o pe Larisa când a coborât de pe feribot în Harem. L-a notat Elko.

Îl sună imediat pe Krisantem care rămăsese în Mercedes, în parcare. Îl întrebă pe turc, iar acesta i-l spuse: 34-HFG-65.

— Trebuie să i-l dau lui Zeynel, spuse John Burke.

Sună la sediul MIT şi îi dictă numărul generalului turc.

— Verific şi după aceea vă sun, îi promise acesta.

Americanul îşi turnă o porţie mare de Defender cu multă gheaţă. Malko era prea încordat ca să bea. Zeynel Sokik îi sună după o

jumătate de oră.

— Proprietarul acelei maşini a murit acum doi ani, spuse el. Poliţia l-a găsit pe cel care a revândut-o unui străin care i-a plătit cu banii jos şi care i-a dat un nume fals. Bineînţeles că nu a schimbat numărul de înmatriculare.

Încă o pistă care nu ducea nicăieri.

— Mâine dimineaţă mă duc cu Elko să răscolim prin Ümraniye, zise Malko. Căutăm un depozit de materiale de construcţie. Nu cred că sunt prea multe.

— Este ca şi cum am căuta acul în carul cu fân, oftă americanul. Haideţi să mâncăm ceva. Vă duc la *Urcan*, nu este departe.

*

* *

Habip Aktas lua cina la *Papermoon*. Era singur. Salonul elegantului restaurant era plin, că nu mai aveai loc să arunci un ac. Era unul dintre localurile cele mai elegante din Istanbul, cu multe femei frumoase, care locuiau în luxoasa clădire rezidenţială Akmerkez, unde se afla şi restaurantul. Comandase un cocteil de crevete şi un escalop milanez, dar de la o vreme, îl interesa mai mult masa de alături la care stăteau trei femei şi discutau aprins. Două erau foarte tinere, iar a treia le putea fi mamă, una brunetă, alta blondă. Aceasta din urmă purta pe cap o şapcă roz şi o cămaşă asortată peste un tricou mulat şi nu purta sutien. Îl fascina pe turc cu picioarele ei de doi metri, cu faţa ascuţită şi aerul ferm. Parcă era dintr-o revistă de modă. Era cu siguranţă unul dintre sutele de manechine din ţările răsăritene care s-au stabilit la Istanbul şi trăiau mai mult sau mai puţin din farmecele lor. *Papermoon* era cartierul lor general.

Habip Aktas îşi prelungi masa ca să profite cât mai mult de această vecinătate extravagantă. Femeia mai în vârstă păru că îi observase interesul şi îi adresa din când câte un zâmbet complice.

Ele terminară de mâncat înaintea lui şi se duseră la bar, care era în prelungirea restaurantului. Mai erau acolo, când turcul ceru nota de plată. După ce plăti, vru să comande un taxi, dar ceva îl reţinea. A două zi era o zi mare. Se întâlnea a doua oară cu consulul Marii Britanii, care trebuia să-i spună dacă ţara lui era pregătită să-l

elibereze pe Abu Quttada. Îşi dădu seama că avea şi el dreptul la puţină relaxare înaintea acestei dificile întâlniri şi se duse la bar, unde cele trei femei se cocoţaseră pe taburete. El se aşeză la o masă chiar în faţa lor şi comandă un Defender de „cinci ani”, cu gheaţă şi măsline. Ca toţi oamenii din Orientul Mijlociu, erau înnebunite după scotch.

Blonda interminabilă cu şapcă roz se vedea din profil şi discuta cu prietena ei. Îşi punea întruna un picior peste celălalt, iar turcul îi zări fugitiv chilotul negru. Ori o făcea înadins, ori era o uşuratică înrăită, ori o curviştină din naştere. Femeia mai în vârstă coborî de pe taburet şi se apropie de masa lui.

— Mi se pare că ne-am mai întâlnit, spuse ea zâmbind.

Surprins, turcul bâigui:

— Da, se poate, vin destul de des aici.

— Şi mereu singur?

Se uita la el cu o figură plină de subînţeles.

— Nu locuiesc în Istanbul, spuse el imediat. Sunt doar în trecere.

— Dar cunoaşteţi localurile bune…

Habip Aktas se înroşi de plăcere şi spuse imediat:

— Pot să vă ofer ceva de băut?

— Dacă şi prietenele mele vor, cu plăcere.

Se duse la bar şi după o scurtă discuţie, cele trei femei veniră la masa lui. Cea mai în vârstă făcu prezentările.

— Eu sunt Huneyda şi am o agenţie de manechine. Fedora şi Tatiana se împart între Moscova şi Istanbul şi lucrează în agenţia mea. Adoră şampania franţuzească! adăugă ea râzând gros.

Fedora bruneta, avea nasul acvilin, un aer de destrăbălată, cu sâni superbi şi picioare plinuţe. Însă Tatiana, cu alura ei de prinţesă, îl fascina pe Habip Aktas. Acesta îl strigă pe chelner şi comandă cu eroism o sticlă de şampanie franţuzească. Acesta se întoarse purtând cu solemnitate o frapieră cu gheaţă în care trona o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne din 1995. Dopul sări cu zgomot, iar ei ciocniră. Habip nu îşi lua privirea de la tricoul bine umplut al Tatianei. Sângele i se înfierbântă pe dată. Raţiunea îi spunea că femeile cinstite nu se comportau astfel, dar acum nu mai gândea limpede. În Pakistan, nu erau asemenea exemplare. Începură să discute despre vreme, despre restaurante, despre Istanbul. Cu capul puţin aplecat într-o parte,

Tatiana părea să-i soarbă cuvintele, trimiţându-i uneori priviri directe, dominatoare, ce contrastau cu alura ei princiară. În timp ce Fedora vorbea în ruseşte cu Huneyda, aceasta se uită brusc la ceas, îşi termină şampania din pahar şi se ridică.

— Trebuie să vă las, spuse ea. Am de dat nişte telefoane. Aţi putea să le conduceţi pe prietenele mele?

— Nu am maşină, spuse Aktas.

Huneyda îi zâmbi.

— Nici nu aveţi nevoie de maşină! Locuiesc la douăzeci de metri, în reşedinţă.

Încurajat de această perspectivă, Habip mai comandă o sticlă de şampanie. Nu se aşteptase la aşa ceva. Cele două rusoaice îl omorau. Apoi conversaţia mai lâncezi puţin. Aktas se gândea la un singur lucru: să-şi înfigă mădularul în superba floricică blondă care părea când inaccesibilă, când la îndemâna oricui. După ultima picătură de şampanie, Tatiana îi aruncă o privire supusă şi plină de regret.

— Habip, mâine mă scol foarte devreme. Am o prezentare la *Hilton*. Trebuie să plec.

Habip Aktas scoase de pe cardul Organizaţiei o sumă pe care o justifica cu greu, dar era mult prea fericit ca să-şi facă griji acum. Când se ridică, observă că Tatiana avea nişte şolduri de vis. Intrarea luxoasă în reşedinţa Akmerkez se afla într-adevăr la douăzeci de metri de restaurant. Celor două rusoaice li se păru absolut normal ca Habip să urce împreună cu ele.

Locuiau la etajul al optulea. Când coborâră din lift, Fedora îşi luă rămas bun şi se duse spre capătul celălalt al coridorului. Tatiana se opri cu două uşi mai înainte. Habip intră în urma ei, cu inima bătându-i cu putere. Se pomeni într-un salon elegant, cu un alcov imens în care trona un pat mare, stil hollywoodian, acoperit cu mătase roz. Atunci, Tatiana se întoarse spre el cu un aer cât mai natural cu putinţă.

— Cred că o să te las, Habip. Trebuie să mă culc.

Ea îl privea pe sub gene, cu acelaşi zâmbet supus, puţin cam deocheat.

Cum el nu se clintea din loc, ea întinse faţa spre el şi îi propuse cu glas senzual.

— *Kiss me good night* şi du-te.

Când buzele se atinseră, Habip Aktas avu impresia că era curentat. După câteva secunde, o săruta pe rusoaică cu sălbăticie, strângând-o în braţe de-i trosneau oasele. Îi ridică tricoul şi îi prinse sânii la care se holbase toată seara, răsucindu-i sfârcurile între degete, apoi coborî şi îi cuprinse şoldurile, încercând să ajungă şi la chilotul negru. Dar Tatiana se desprinse râzând cu înţelegere.

— Ce puternic eşti! spuse ea. Era să mă sufoci. Dar trebuie să fii cuminţel.

Era ca şi cum i-ar spune unui leu să-şi ia gândul de la o gazelă grăsuţă. Trecu din nou la asalt, împingând-o pe Tatiana direct spre pat. Cum ea îi opunea rezistenţă, se gândi la un argument mai direct care uneori impresiona. Desfăcu repede fermoarul pantalonilor şi scoase sexul vârtos şi mare, ca un baston de mareşal. Din păcate, pe Tatiana n-o impresionă. Ba dimpotrivă, se dădu un pas înapoi, dar prinse vârful membrului între degete, spunând ceva ce îl transformă pe tânăr în fiară:

— Eşti foarte sexy, dar trebuie să mă culc.

— *I want you now [Te vreau acum]*, mormăi turcul.

De data asta, îşi înfipse mâna în pântecele rusoaicei hotărât să-i smulgă chilotul de pe ea. O femeie care accepta să-i atingă sexul era cu siguranţă pregătită să se culce cu el. Dar nu reuşi să-şi atingă scopul. Tatiana îi cuprinse mădularul în palmă şi începu să-l masturbeze cu viteză. Luat prin surprindere, Habip Aktas ejaculă pe parchet cu un geamăt parcă de agonie, făcând o pată albă pe care Tatiana nu o băgă în seamă.

— Acum chiar că mă duc la culcare! Nu eşti cuminte deloc.

Descumpănit, Habip îşi privea sexul care se blegea ca o trestie în bătaia vântului. Târfuliţa asta şmecheră îl fraierise.

— Aş vrea să te mai văd, bâigui el.

— Fireşte, spuse imediat Tatiana. Dă-mi un telefon, dar să nu fie prea de dimineaţă. Uite numărul: 535 672 4487.

În prag, îi strecură turcului o limbă ascuţită între buze cu o privire elocventă şi spuse:

— Sunt sigură că o să ne distrăm bine.

*
*   *

Malko nu reuşea să adoarmă. Ziua fusese obositoare. Cina cu John Burke nu-i adusese nimic nou. Situaţia nu era deloc roz. Cei din MIT vor începe să controleze periferia estică a Istambulului. Dar nu prea aveau speranţe. Nici anchetarea chiriaşilor depozitului douăzeci şi trei nu dusese la nimic: plata în numerar, nume false, la fel şi adresele, iar semnalmente peste tot. Soneria mobilului îl smulse din gândurile negre.

— Alo?

Urmară câteva clipe de linişte, apoi o voce cunoscută întrebă în ruseşte.

— Spionul american?

Era Larisa. Pulsul lui Malko urcă vertiginos.

— Unde sunteţi? o întrebă el.

— În iad! spuse ea cu voce spartă, dar plină de ură. Din cauza dumneavoastră. Dar veţi veni în curând după mine. Vreau să vă spun ceva. Nu am venit doar să le aduc bani prietenilor mei. Am venit să fac ce am învăţat în ţara mea: să fabric bombe.

Convorbirea se întrerupse imediat. Trebuia să-l sune pe John Burke, apoi îşi spuse că americanul va afla în curând. Larisa, cecena, se pregătea să treacă Istanbulul prin foc şi sânge. Iar ei nu aveau niciun mijloc să o împiedice.

Capitolul XVI

Consulul general al Marii Britanii aşteptă ca poarta cu gratii care apăra intrarea să coboare în pământ ca să intre cu Jaguarul albastru în curtea consulatului. Din cauza lucrărilor, se instalase împreună cu echipa în nişte clădiri provizorii, amplasate în dreapta intrării. Trecuse puţin de ora nouă. Se duse pe la secretariat şi, ca în fiecare zi, anunţa că ieşea la plimbare o jumătate de oră. Întotdeauna îşi dădea întâlnirile profesionale – adică cu agenţii din MI6 – în galeria din faţa consulatului, paralelă cu Istiklâl Caddesi.

În dimineaţa asta avea întâlnire cu un jurnalist de la *Cumhuriyet*,

destul de bine informat despre islamiştii terorişti şi destul de avid după dolari. Ajunsese mai devreme. În momentul în care se pregătea să se aşeze la o masă, pe terasa în aer liber din primul restaurant din Cicek Passage, auzi o voce în spatele lui:

— *Good morning!* M-am gândit să vă sun, dar întâmplarea a aranjat mai bine lucrurile…

George Milken se întoarse. Bărbatul pe care îl cunoştea sub numele de Mahmoud îi zâmbea cu amabilitate. Nu crezu nicio clipă că era o coincidenţă. Trimisul lui Bin Laden a vrut pur şi simplu să evite riscul unei întâlniri prestabilite. Astăzi trebuia să-l sune. Se strădui să zâmbească.

— Ce surpriză plăcută! Doriţi să bem un ceai sau o cafea?

— Cu plăcere.

Se aşezară la una dintre mesele de afară şi comandară amândoi câte un ceai. După ce fură serviţi, turcul îi adresă consulului un zâmbet larg.

— Aţi avut timp să vă gândiţi la mica mea problemă?

— Bineînţeles, îl asigură George Milken. Am trimis o telegramă la Londra chiar în ziua aceea.

— Bine.

Nu întrebă nimic, aşteptând răspunsul consulului. Acesta bău puţin ceai şi spuse pe un ton apăsat:

— Încă n-am primit niciun răspuns. Este o problemă puţin cam delicată, nu-i aşa? Dar cred că cei din departamentul meu vor face tot posibilul ca să o rezolve.

— Nu mă îndoiesc, spuse cu căldură interlocutorul său, dar amândoi am căzut de acord în privinţa datei. Adică astăzi.

George Milken în zâmbi cu politeţe.

— Nu am căzut chiar de acord. *Dumneavoastră* aţi propus această, dată. Dar eu nu sunt de capul meu…

— Înţeleg foarte bine, zise turcul. O să le transmit răspunsul celor care m-au trimis. Mă bucur că v-am revăzut.

Îşi bău ceaiul dintr-odată, se ridică şi se îndepărtă în galerie. Consulul nu mai avea chef să se ducă la întâlnirea obişnuită. Se îndreptă cu paşi mari spre consulat, blestemându-i în gând pe superiorii de la Londra, care nu luau în serios absolut nimic. Nu-i

putea spune adevărul emisarului lui Bin Laden. Nimeni nu îşi asuma responsabilitatea eliberării lui Abu Quttada, iar administraţiile implicate îşi aruncau mingea una în terenul celeilalte.

*

* *

John Burke şi Malko se priveau în tăcere. Telefonul primit de la Larisa nu prevestea nimic bun. Zeynel Sokik fusese avertizat, dar nu putea să facă nimic, doar să înmulţească patrulele de poliţie. Telefonul sună. Era chiar generalul din MIT.

— Am localizat zona de unde a sunat de pe mobil aseară, spuse el. Femeia se afla în partea de est a Istanbulului, într-un cartier islamist nou construit, opus presupusului loc unde s-a dus să-şi viziteze complicii.

*

* *

Nakyie Ergül Sokak era o arteră îngustă cu sens unic ce ducea în elegantul cartier Sisli. Nenumăratele magazine, trotuarele strâmte, casele vechi alternau cu clădirile moderne. Era unsprezece şi zece. Când o furgonetă Hino de culoare roşie intră cu viteză pe străduţă, trecătorii se dădură la o parte ca să nu fie călcaţi, înjurându-l pe şofer. Vehiculul mai merse puţin, apoi se opri brusc în mijlocul străzii, în faţa sinagogii Beth Israel. Intrarea principală dădea în străduţa paralelă, iar oamenii din jur nu-i dădură atenţie.

Văzând furgoneta oprită, un poliţist se apropie şi îi ceru şoferului, un tânăr cu barbă, să mute vehiculul care bloca circulaţia. Dar fusese ultima frază pe care o rostise. Furgoneta se transformă brusc într-o minge imensă de foc, iar o deflagraţie puternică distruse totul, într-o fracţiune de secundă, pe o rază de cincizeci de metri. Faţadele se prăbuşeau, sute de vitrine se făcură ţăndări, maşinile luară foc şi trecătorii fură învăluiţi de norul fierbinte. După ce fumul se risipi, erau trupuri împrăştiate peste tot, morţi şi răniţi. Faţada sinagogii fusese distrusă şi se vedeau corpurile întinse înăuntru. Un miros îngrozitor de amoniac plutea în aer, sufocându-i pe supravieţuitori. Din furgonetă rămăseseră doar fiarele îndoite, iar din şofer, bucăţi de

carne împrăştiate peste tot. Năuciţi, supravieţuitorii fugeau de colo-colo. Nimeni nu înţelegea ce se întâmplase. Când apărură primele salvări, o casă ardea, oamenii se zvârcoleau de durere pe jos, iar pe şosea zăceau vreo douăsprezece cadavre.

*
* *

— *My God!* exclamă consulul Marii Britanii, tulburat, apoi închise. Fă-mi legătura cu Londra imediat.

Se gândi că era singura persoană din tot Istanbulul care ştia de ce sărise în aer acea sinagogă. De la întâlnirea cu emisarul lui Bin Laden se scurseseră abia douăzeci şi patru de ore. Vorbea încă la telefon cu Londra, când secretara intră îngrozită în birou.

— Domnule, a mai avut loc o explozie la sinagoga Nove Shalom din Karaköy. O maşină-capcană a făcut mulţi morţi şi răniţi.

Consulul îşi luă capul în mâini. Aveau o semnătură. Evreii din Istanbul se integraseră perfect. Nu exista un cartier al lor, fiind repartizaţi cam peste tot, liberi să-şi păstreze tradiţiile şi cultura. Turcii au fost întotdeauna toleranţi de la califat încoace. Aceste două atentate comise cu maşini capcană aveau o singură explicaţie: Abu Quttada a inspirat odinioară gruparea Tawfik, specializată în distrugerea sinagogilor din Egipt.

George Milken revăzu zâmbetul pehlivan al interlocutorului său şi se blestemă că nu înţelesese atunci mesajul. Numai că îi era cu neputinţă să-l elibereze pe Abu Quttada. Presimţea ce s-a întâmplat: geloşi pe cei din MI6, agenţii din MI5 au făcut pe surzii când aceştia şi-au asumat toate prerogativele. Iar acum zeci de morţi zăceau pe străzile din Istanbul.

*
* *

Mirosul de amoniac făcea ca aerul să fie aproape de nerespirat. Morţii au fost acoperiţi cu pături, iar răniţii au fost transportaţi la spitale. Alţii primeau îngrijiri pe loc. Din zidurile prăbuşite mai cădea în continuare moloz. Zăpăciţi, locuitorii cartierului se străduiau să priceapă! Majoritatea morţilor era formată din trecători sau din

vânzători turci. Erau doar patru morţi evrei în sinagogă.

Însoţit de Elko Krisantem, Malko privea masacrul simţind un gust amar în gură. Larisa, cecena, se ţinuse de cuvânt. Dar de ce alesese o sinagogă? Când sosi şi John Burke, poliţiştii mişunau peste tot. Era însoţit de Zeynel Sokik, palid la faţă ca un cadavru. Strânseseră resturile din kamikaze care sărise în aer odată cu furgoneta Hino, a cărei placă de înmatriculare rămăsese intactă.

— Trebuie neapărat să o găsim pe fată! zise Zeynel Sokik. Cea de-a doua sinagogă a sărit la zece minute după prima. A fost un atentat sinucidere deopotrivă.

Se întrerupse din cauza unui acces de tuse de la amoniac. Era acelaşi explozibil ca acela semnalat de Larisa. Se pare că o parte care nu se amestecase bine nu a explodat, altminteri, toată strada ar fi fost distrusă. Slabă consolare, totuşi. Un poliţist aduse un portofel pătat cu sânge şi i-l dădu generalului din MIT. Era al tânărului kamikaze. Turcul îl deschise şi cercetă actele dinăuntru, apoi spuse:

— Era din Bingöl, Anatolia. Cred că sunt siguri pe ei, de poartă actele asupra lor. O să încercăm totuşi să urmărim această pistă. Dar eu nu cred prea mult în ea.

*

* *

În camera de la *Maison*, Habip Aktas se uita la televizor unde arătau întruna imagini ale celor două atentate şi interviuri cu supravieţuitorii şi cu autorităţile. Un poliţist arăta cartea de identitate a unuia dintre kamikaze, un oarecare Gokhman Elaltuntas, născut la Bingöl, în vârstă de douăzeci şi doi de ani. Habip Aktas nu-l întâlnise niciodată. Acel tânăr făcea parte dintre cei care nu au luptat în Afganistan şi ardeau de nerăbdare să fie selecţionaţi pentru acţiuni de acest gen. Binecuvântă talentele Larisei. Dacă nu ar fi fost ea, nu ar fi putut să transmită acest mesaj… Acum o să fie luat în serios. Nu simţea absolut nimic pentru trupurile răspândite pe caldarâm. Aşa era la război. Un război nemilos între două civilizaţii şi între două religii. Turcii erau nişte trădători şi nişte necredincioşi. Cât despre evrei, n-aveau decât să se ia după israelieni.

Îşi puse paltonul şi coborî, apoi se duse în Ciragan Caddesi. Luă un

taxi care îl lăsă în Beyoglu. Aici formă numărul consulului Marii Britanii în timp ce mergea pe jos. Acesta răspunse imediat. Aktas spuse doar atât:

— Eu sunt. Regret că am pus punctul pe „i", dar noi suntem oameni serioşi. Ceea ce s-a întâmplat astăzi este din vina dumneavoastră.

— Eşti un nemernic! strigă consulul, uitând pentru o clipă de educaţia de la Oxford.

— Nu vă foloseşte la nimic să vorbiţi astfel, spuse cu calm Aktas. Mai bine spuneţi-mi dacă i-aţi anunţat pe cei din Londra. Vă mai dau un ultim răgaz: cinci zile. Sper că de data asta mă veţi crede. Aşadar, pe săptămâna viitoare.

Închise şi formă numărul Larisei care răspunse imediat.

— Bravo, surioară! zise turcul. M-am gândit foarte mult la tine în dimineaţa asta.

— N-a mers prea bine, răspunse cecena. Sunt sigură că o parte din explozibil s-a pierdut degeaba. Pagubele ar fi fost mult mai mari. Ce trebuie să facem, frăţioare?

— Deocamdată nimic, dar, dacă nu te sun din nou peste cinci zile, acţionezi din nou. Aşa cum am stabilit. Pot să mă bazez pe tine!

— Bineînţeles, *Inch'Allah*.

Vru să o întrebe despre atacul kamikaze din piaţa Taksim, dar se lăsă păgubaş. Trebuia să fie prudent la telefon. După ce închise, se întrebă ce să mai facă în acest timp, adică până la ultimatumul impus britanicilor. De fapt nu prea avea ce face în Istanbul. Doar să profite de viaţă. Dacă reuşea să-l elibereze pe Abu Quttada, era cea mai mare victorie pentru Islam. Se simţea puţin mâhnit că numai două persoane cunoşteau cauza acestor atentate. Turcii erau în ceaţă.

Atinse în buzunar hârtia pe care era scris numărul Tatianei şi îl luă imediat cu călduri. Picioarele lungi ale rusoaicei îl făceau să viseze cu ochii deschişi. Putea să-şi spună foarte bine că era doar un manechin care îl făcuse să se simtă bine. Aşa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme. O cină urmată de câteva momente de răsfăţ îl costau doar cinci sute de dolari. Avea bani destui. La drept vorbind, şi merita. Dacă turcii îl prindeau, zăcea vreo câteva zeci de ani într-o închisoare de-a lor. Dacă supravieţuia. Scoase hârtia din buzunar şi formă numărul, dar dădu peste robot.

Nu lăsă niciun mesaj, dar se plimbă în continuare. Era răcoare, dar era frumos. Poate va ninge. Îşi cumpăra *Posta* de la un chioşc de ziare. Pagina întâi nu vorbea decât despre cele două atentate aproape simultane asupra sinagogilor. În total, erau douăzeci şi cinci de morţi şi trei sute de răniţi. Se simţi mândru. Frontul Islamic Mondial împotriva Evreilor şi Cruciaţilor se distingea din nou.

*

*   *

— Ancheta lor bate pasul pe loc, îl anunţă John Burke pe Malko. Unul dintre cei doi kamikaze a părăsit Bingöl, oraşul său natal, în urmă cu trei luni, dar nimeni nu ştie unde locuieşte în Istanbul. Cât despre explozibil, ştim la ce să ne aşteptăm... Iar Larisa s-a evaporat... La Istanbul sunt zece milioane de locuitori...

— Eu n-am găsit nimic în dimineaţa asta, mărturisi Malko.

Placase de la şapte cu Elko Krisantem în cartierele noi de pe malul asiatic şi trecuseră totul prin ciur şi prin dârmon. Dar fusese mai bine decât să rămână în camera de la hotelul *Marmara*.

— Nici interceptările de pe telefoanele mobile nu ne-au adus nimic nou, spuse americanul. Oamenii ăştia se mişcă întruna. Turcii au înnebunit complet. Au descoperit că tipul care s-a aruncat în aer a lucrat cu MIT, ca ajutor în lupta împotriva PKK. Cu alte cuvinte, era deja catalogat ca islamist. Dar unul „bun”.

— Nu l-au ţinut sub observaţie? întrebă Malko mirat.

— Nu. În 2000, după arestarea lui Oçalan, au dizolvat aceste grupări clandestine care îi exterminau pe militanţii PKK din Anatolia, dar nu s-au mai ocupat de aceste treburi. În Turcia, ameninţarea islamistă nu a fost niciodată luată în serios.

— Dar acum este puţin cam târziu, e adevărat, conchise Malko.

— Nu vă amintiţi nimic din ce v-a spus Larisa care să ne ducă totuşi pe o pistă? insistă John Burke. Toţi cei de la Langley sunt revoltaţi la culme. Le-am spus să se plângă tovarăşilor ruşi.

— Nu, nu îmi amintesc nimic, recunoscu Malko. A fost extrem de prudentă.

Aflaţi în biroul americanului din „buncărul” din Istinye, cei doi bărbaţi îşi sfărâmau creierii, dar fără niciun folos. Malko începu să

facă o retrospectivă a celor ştiute. Dar era extrem de puţin. Deodată, în minte îi apăru un obiect mare şi roşu care nu atrăsese atenţia nimănui.

— Betoniera! strigă el. Am observat că era nouă. Cred că au cumpărat-o de undeva!

— Dumnezeule! făcu americanul sărind în picioare. Sunteţi genial. Îl sun imediat pe Zeynel Sokik.

— Nu, îl opri Malko. O să mă ocup eu împreună cu Elko de asta.

Capitolul XVII

George Milken, consulul general al Marii Britanii, era încuiat în biroul lui şi introducea în calculator o lungă informare pentru Centrala din Londra. Bilanţul celor două atentate era încărcat, mai ales pentru turci. Fiindcă discutase cu omologii săi din MIT, ştia că, pentru moment, nu aveau nicio pistă, decât că era un atentat al reţelei Al-Qaida. Numai că, dacă îi aresta pe unii dintre participanţi, riscau să descopere şi alte dedesubturi, cum ar fi că Turcia nu avea legătură cu atentatele, însă că erau rezultatul unei înfruntări între Marea Britanie şi Al-Qaida. Or, potrivit instrucţiunilor primite de la Londra, nu trebuia să sufle o vorbă despre ameninţarea care plana asupra lor, în urma vizitei trimisului reţelei Al-Qaida.

Altfel puteau fi evitate grave probleme pe plan diplomatic. Ca să nu-i mai pomenească pe israelieni, care nici nu ştiau nimic. Iar Milken era sigur că, dacă nu rezolvau problema Abu Quttada, islamiştii vor acţiona din nou. Răgazul de cinci zile începuse să se scurgă. Din păcate, nu avea voie să le spună turcilor despre noua ameninţare. De aceea, el era pentru punerea în libertate a lui Abu Quttada. După ce termină de redactat informarea, o duse în sala cifrului ca să fie transmisă numaidecât. Avea foarte puţin timp la dispoziţie.

*

*   *

Elko Krisantem opri Mercedesul chiar în faţa depozitului numărul 32, iar Malko zări imediat sigiliile de pe uşa culisantă. Smulse ceara

fără nicio ezitare şi traseră amândoi de uşa grea. În depozit mirosea a amoniac, dar nu se mişcase nimic şi urcară la etaj. Betoniera roşie era tot acolo.

Malko o examină. Se pare că nu prea fusese folosită. Erau câteva numere şi un nume: Tanmaksan. Îşi notă numele şi coborâră. De aici nu puteau să obţină nicio informaţie.

— Să mergem în Ümraniye, sugeră Malko. Vom încerca să aflăm de unde putem face rost de betoniere.

Merseră din nou pe nesfârşita autostradă urbană, încetinind în urma camioanelor. Ca să traverseze al doilea pod le trebuiră vreo douăzeci de minute, apoi coborâră prin pădurea de brazi. În fine, dădură peste o localitate, urâtă şi tristă de nu se putea. Elko îi arătă lui Malko o inscripţie: HAZIR BETON.

— Acolo trebuie să fie.

Era un mic magazin, cu pereţii plini cu fotografii ale unor betoniere imense. Elko spuse că voiau să închirieze una, şi imediat patronul le arătă fotografii cu nişte monştri de zece metri lungime. Turcul le explică atunci că voiau o betonieră *mică*, pentru un şantier mai mic. Derutat, patronul începu să le explice:

— De când cu atâtea cutremure de pământ, oamenii preferă să cumpere betonul gata preparat, căci cel fabricat de ei este de proastă calitate. Este preparat industrial şi se livrează astfel.

— Dar trebuie să fie şi unele mai mici, nu-i aşa? insistă Elko.

Până la urmă, patronul le spuse că este un fabricant pe o străduţă ce dădea în Alemdag Caddesi, ceva mai departe, spre est. Plecară. Zona indicată era o încâlceală de străduţe ce ajungeau la o şosea orăşenească.

Şi ca să fie tacâmul complet, mai şi ploua. Elko începu să bată din uşă în uşă. După o jumătate de oră, ieşi dintr-un mic restaurant în culmea fericirii.

— Am găsit, anunţă el, este chiar alături. În Erciyes Sokak.

Parcară Mercedesul şi merseră pe jos. În sfârşit, pe o uşă din lemn zăriră o plăcuţă bătută în cuie pe care scria: Tanmaksan. Malko împinse uşa şi avu impresia că nimereşte direct în iad. Era un atelier metalurgic, cu fiare împrăştiate peste tot. O zarvă infernală, câţiva muncitori care sudau, ciocăneau, asamblau, iar un turc mătăhălos, cu

o mustaţă stufoasă şi îmbrăcat în salopetă de lucru le veni în întâmpinare. Elko îi spuse ce doreau. Figura muncitorului se lumină, iar Krisantem îi explică:

— Numai ei fac betonierele astea mici!

Bingo! Patronul îi conduse într-un birou minuscul aflat deasupra atelierului şi le arătă triumfător un catalog în care figura o betonieră asamblată în întregime la ei. Nu era scumpă: costa doar un miliard două sute de milioane în varianta electrică şi trei miliarde două sute cincizeci de mii pentru varianta diesel.

— Cred că vând cu miile! oftă Malko.

Elko Krisantem traduse, iar patronul zise ceva şi izbucni în râs.

— Au vândut doar una în şase luni! spuse turcul.

Malko crezu că nu a auzit bine. Era un miracol! Patronul începu o lungă explicaţie, spunând că oamenii preferau să le cumpere betonul gata preparat, din cauza cutremurelor de pământ. Malko era nerăbdător.

— Ştie cui i-a vândut-o?

Patronul se uită într-un registru vechi şi găsi până la urmă ceea ce căuta.

— A fost în octombrie, spuse el. Tipul mi-a spus că îl cheamă Ylias. A plătit cu banii jos şi a venit să o ia cu o furgonetă. Am fost mulţumit că nu i-am închiriat-o.

Malko se posomorî. Deodată, patronul puse degetul negricios pe un număr de telefon scris cu creionul lângă comandă.

— Poftim, sunt sigur că e el. Îl sun ca să aflu dacă a fost mulţumit.

Începuse deja să formeze numărul, dar Elko apăsă pe furcă zâmbindu-i.

— Nu-i nevoie, lăsaţi-ne numărul, că îl sunăm noi.

Patronul nu insistă, dar era totuşi puţin mirat. Malko nu prea semăna cu un antreprenor turc, ci mai degrabă cu un *yabuci [străin]*.

Plecară şi, când ajunseră în stradă Malko, întrebă:

— Există vreun serviciu de informaţii telefonice?

— Fireşte, dar nu funcţionează întotdeauna. Putem să încercăm.

Se duseră la maşină. Lui Elko îi trebuiră zece minute ca să obţină informaţia pe care şi-o notă cu febrilitate.

— Este o întreprindere de materiale de construcţie, în Lise Caddesi.

Nu este departe de aici. Ce facem?

— Ne ducem, spuse Malko.

De data asta, nimeriseră pista cea bună. Din fericire, avea Sig-ul în torpedoul Mercedesului. În timp ce rulau, îl sună pe John Burke. Americanul sări în sus ca ars când auzi că se duceau la cumpărătorul betonierei.

— Nici să nu vă gândiţi! răcni el. Suntem în Turcia, de acea MIT se va ocupa în continuare de problema asta.

— Şi dacă vor dispărea între timp? obiectă Malko.

— Staţi la pândă. Urmăriţi-i dacă pleacă. Daţi-mi adresa, îl sun imediat pe Zeynel.

În timp ce dădeau toate aceste informaţii, ajungeau deja în Lisa Caddesi, marele bulevard cu două benzi dintr-o zonă industrială. Malko trecu încet prin faţa porţii întreprinderii Balkaya. Părea total inofensivă. Peste tot erau stive de saci cu ciment, lemne, gresie, faianţă şi cărămidă. Câţiva tineri se agitau în curtea mare, încărcând şi descărnând materiale.

Malko se opri puţin mai departe şi începu să numere minutele. Dacă nu veneau cu elicopterul, oamenii din MIT ajungeau în cel puţin o jumătate de oră… Dar timp de douăzeci de minute, nu se întâmplă nimic. Apoi, un vehicul se opri brusc în spatele lor. Era o furgonetă albă din care coborâră doi bărbaţi. Malko simţi că pulsul o ia razna. Unul dintre ei avea o armă Kalaşnikov. O propti de umăr şi deschise focul.

Malko abia apucă să se culce pe banchetă, în timp ce gloanţele pulverizau luneta, apoi parbrizul, afundându-se în tetierele scaunelor. Elko se ghemuise şi el pe podea. Deschise pe bâjbâite torpedoul şi reuşi să pună mâna pe Sig. Apoi deschise portiera din dreapta şi se târî pe trotuar. Când se ridică, trăgătorul cu Kalaşnikovul se urca în furgoneta albă care demară brusc şi veni în faţa lor. Malko ieşi şi el din maşină. Acum Mercedesul era o strecurătoare, dar cauciucurile erau încă întregi.

— Îi urmărim? întrebă Elko.

— Nu are niciun rost, spuse Malko. Nu-i mai aşteptăm pe agenţii din MIT, ci ne ducem la Balkaya.

Lăsară maşina acolo şi se duseră pe jos. Atacul fulger căruia îi

fuseseră victime pe această stradă destul de liniştită trecuse neobservat, căci nu erau pietoni, iar şoferii celorlalte vehicule îşi vedeau de treburile lor. Când ajunseră la intrarea în depozitul de materiale de construcţii, observară că în curtea plină de animaţie cu câteva minute în urmă, acum nu mai era nimeni!

Atacul fusese o diversiune ca să le permită oamenilor din Balkaya să fugă. Betoniera îi dusese pe drumul cel bun…

Malko zări deodată într-un hangar o furgonetă cu doi oameni la bord şi auzi scrâşnetul disperat al unui motor care refuza să meargă. În clipa în care fugea spre ea, motorul porni în sfârşit. Malko se întoarse.

— Elko, închide poarta!

Turcul o luă la goană şi reuşi să închidă cele două porţi la timp. Furgoneta se lovi de grilaj, iar ocupanţii ei coborâră în grabă. Erau doi tineri bărboşi, fiecare fiind înarmat cu câte un pistol. Unul începu imediat să tragă, obligându-i pe Malko şi pe Krisantem să se adăpostească după baraca din lemn ce servea drept birou pentru şantier. În timp ce trăgea în continuare, celălalt deschise poarta şi se urcă la volan. Plecară într-o clipă, dar se pomeniră bot în bot o maşină de poliţie, urmată de alte câteva. În fine, ajunseseră şi agenţii din MIT. Furgoneta se ciocni de primul vehicul şi o luă pe bulevard în contrasens. Malko văzu un şir de maşini de poliţie care se luară după ea. Un Mercedes se opri brusc, lăsând urme de cauciucuri pe asfalt. Din el coborî Zeynel Sokik şi veni în goană la Malko.

— Unde este? îl întrebă el.

— Cine?

— Cecena.

— N-am văzut-o, mărturisi Malko.

O grămadă de poliţişti invadară curtea şi baraca din lemn.

Malko şi Zeynel se instalară înăuntru, unde ardea focul în sobă, iar ceainicele erau la încălzit. Ocupanţii acesteia plecaseră în grabă.

— Bună treabă, începu generalul turc. Sper că acum o să avansăm.

Oamenii lui cotrobăiau peste tot. Încă nu terminaseră, când o dubiţă a poliţiei intră în curte. Câţiva poliţişti traseră afară un tânăr ciufulit, cu faţa plină de sânge şi cu mâinile încătuşate la spate. Avea barbă şi un aer feroce. Şchiopăta puţin. Poliţistul care îl păzea îi

povesti ceva generalului, care îi traduse apoi lui Malko:

— Au prins furgoneta. Ocupanţii s-au apărat, iar unul a fost omorât.

Îl luă la întrebări pe tânăr, iar acesta lăsă capul în pământ, fără să scoată o vorbă. Trei poliţişti se năpustiră imediat asupra lui. Dar acesta arăta şi aşa destul de rău… În aer se răspândea un miros urât: prizonierul făcuse pe el. Zeynel Sokik se strâmbă şi dădu un ordin. Îl târâră imediat pe prizonier afară.

— Ce îi vor face? îl întrebă Malko.

— O să-l spele, spuse cu gravitate generalul turc.

După un sfert de oră, îl aduseră din nou pe prizonier, alb la faţă, abia târându-se pe picioare, iar interogatoriul reîncepu. Zeynel Sokik îi spuse ceva pe un ton ameninţător, dar nu obţinu niciun răspuns.

Atunci îi trase un picior de îl dărâmă de pe taburet. Tânărul rămase la pământ, vomitând şi ţinându-se de burtă cu ambele mâini. Malko nu îşi revenea după acest gest plin de brutalitate oarbă şi feroce. În timp ce era la pământ, un poliţist îi trăgea întruna şuturi. Ca şi cum ar fi simţit dezaprobarea tacită a lui Malko, Zeynel Sokik se întoarse spre el cu o figură gravă.

— L-am întrebat unde s-au dus ceilalţi. Dacă nu aflu acum s-a terminat. Refuză să-mi răspundă.

Ghemuit pe podea, tânărul bărbos nici nu mai mişca. Unul dintre poliţişti îi trase un şut mai încet, dar nu reacţionă în niciun fel. Altul îl întoarse şi se aplecă peste el. Se ridică imediat dezgustat.

— A murit, spuse Zeynel Sokik. Tipii ăştia sunt nişte fanatici.

John Burke ajunse şi el peste zece minute. Terminaseră de controlat şantierul. Poliţiştii nu găsiseră nici arme, nici explozibili. Alţii controlau actele, încercând să-i identifice pe proprietari. Zeynel Sokik spuse:

— Datorită dumneavoastră, am dat o lovitură grea organizaţiei din care fac parte. Sunt sigur că vom găsi şi alte indicii care ne vor permite să le găsim ascunzătorile şi explozibilul.

Câţiva poliţişti îi interogau pe vecini. Luau amprente şi îşi notau de zor numere de telefon. Începuse o anchetă lungă şi dificilă. John Burke şi Malko priveau toată tevatură cu scepticism. Fireşte că mai avansaseră puţin, dar organizaţia avea ramificaţii multiple. Un poliţist

venea agitând o carte de identitate şi îi spuse generalului:

— L-am identificat pe mort. Şi el era tot din Bingöl. Era islamist şi ţinea un Internet Cafe.

Încă unul de la care nu mai puteau scoate nimic. Mai veni încă un poliţist cu altă informaţie:

— Pe patron îl cheamă Ylias, îl anunţă ofiţerul turc. Este aici doar de trei luni.

Ca şi la Ikitelli, gruparea închiriase spaţii în mod provizoriu, păstrând bazele adevărate în secret. Malko schimbă o privire cu John Burke. Nu mai aveau ce să facă. Acum era numai treaba poliţiei. Îl lăsară pe Elko să aducă Mercedesul ciuruit, iar ei plecară cu Buickul americanului.

— Mă întreb cum au aflat că suntem aici, întrebă Malko.

— V-a dat de gol vânzătorul betonierei, zise americanul. Sau v-au dibuit în ascunzătoare.

În timp ce se îndreptau spre vest, Malko se întreba dacă nu cumva Larisa le trimisese ucigaşii din furgonetă pe cap.

*

*   *

Adăpostită într-un hangar încuiat cu cheia din cartierul Mahmutbey, în fundul unei curţi discrete, Larisa Elmuzaieva muncea ca un salahor, ajutată de doi tineri bărboşi, verificând pe rând sacii cu explozibili care se găseau în furgoneta Hino. Acolo erau zece din cele o sută de kilograme. Începuse prin a-i descărca pe toţi, apoi îi punea la loc, după ce verificase fiecare dispozitiv de detonare în parte şi îl completase dacă era nevoie. Tinerii din zona industrială Ikitelli lucraseră prea repede şi nu legaseră prea bine explozibilul de cordonul detonatorului. Cu o răbdare de invidiat, dublată de o nesfârşită ură, cecena controla fiecare sac în parte, pentru ca rezultatul să fie mult mai bun.

Epuizată, se opri puţin ca să-şi maseze spatele. De acum se simţea împăcată cu sine. Ţinuse prea mult în ea durerea că îşi pierduse familia şi doar în unele momente îşi permisese luxul să o arate. În restul timpului, muncea ca să se răzbune. După ce îşi va termina treaba la Istanbul, va pleca în Cecenia şi va omorî cât mai mulţi ruşi

posibil, apoi se va face nevăzută. Visa să facă la fel cum procedase comandoul de la Teatrul Nord-Ost din Moscova: adică să-i lovească pe ruşi la ei acasă, în capitala plină de maşini frumoase, de magazine luxoase şi de oameni fericiţi. Număra zilele. Rămăseseră doar nouăzeci şi şase de ore până la marea lovitură. Numai de nu ar anula-o Habip Aktas!

Ajunsese cu verificarea şi la ultimul sac. După aceea, se va duce la culcare. Unul dintre militanţii grupului o găzduia în depozitul magazinului său de mirodenii, care se afla în apropierea depozitului. În timpul nopţii Larisa va bântui prin magazin, adulmecând aromele ciudate ce ieşeau din sacii de toate culorile… Uneori când nu putea să doarmă, se abţinea cu foarte mare greutate ca să nu se ducă la hotelul *Marmara*, să urce la etajul al cincisprezecelea şi să sune la uşa spionului american. Ca să ştie pentru ce avea să moară. Dar era prea periculos şi îi venise o idee mai bună, dar după ce îşi îndeplinea misiunea. *Inch'Allah*.

Capitolul XVIII

Urmară două zile de inactivitate. Malko se învârtea fără rost. Deja nu se prea mai vorbea despre atentatele de la sinagogă, iar poliţia turcă se lăuda peste tot că desfiinţase gruparea teroristă care era responsabilă de ele. Evident, era şi un sâmbure de adevăr. Două dintre bazele lor căzuseră şi pierduseră doi oameni. Dimpotrivă, celebrul Ylias era de negăsit, ca şi echipa care trăsese în Malko şi în Krisantem. Ca să nu mai vorbească despre Larisa. Doar dacă nu s-a întors în Cecenia.

Poliţia a anunţat că a făcut câteva arestări. Nişte islamişti din Bingöl. Toţi aceia care au lucrat odinioară cu MIT. Dar din păcate, nu aveau nicio legătură cu cei din gruparea din Istanbul. De la anumite persoane indiscrete, John Burke aflase că pistoalele găsite la cei doi tineri împuşcaţi de poliţişti au fost cândva înregistrate pe numele Ministerului de Interne, ceea ce spunea foarte multe despre legăturile dintre extremişti şi MIT.

Malko se întreba ce mai căuta la Istanbul pe vremea asta mohorâtă.

Practic, nu avea niciun fir şi începea să se plictisească de moarte. După ce făcu destule cumpărături în *Kapali Çarşi [Marele Bazar]*, se pregătea sufleteşte să petreacă o seară tristă, când sună telefonul.

— Mai sunteţi în Istanbul? întrebă o voce suavă de femeie pe care nu o recunoscu imediat.

„Laila” sau mai degrabă Siran, soţia lui Zeynel Sokik, pe care nu mai spera să o audă niciodată.

— Precum vedeţi! spuse el. Ar trebui să ştiţi de la soţul dumneavoastră.

— Nu vorbeşte cu mine despre afacerile lui, răspunse turcoaica pe un ton puţin cam sec.

— Doriţi să bem un ceai împreună?

— Nu. Nu vreau să apar într-un loc public.

Ţinând cont de vremea urâtă, nu era chiar anotimpul iubirilor campestre. Chiar dorea să-l vadă, sau se juca pur şi simplu? Malko se hotărî să grăbească puţin lucrurile.

— În acest caz, aştept propunerea *dumneavoastră*.

Liniştea se prelungise atât de mult, încât crezu că a închis.

Apoi îi spuse foarte repede:

— Să fiţi la şase fix la intrarea în Inönü Caddesi. Vin cu aceeaşi maşină.

*

* *

Sosise acolo încă de la şase fără zece, din cauza instinctului său de vânător, stârnit de curiozitate. Dar se temea de Siran. BMW-ul verde-smarald apăru cu viteză la curba din Inönü Caddesi şi se opri doar cât să se suie şi Malko. Dar fu trăsnit imediat de mirosul greu ce plutea în maşină. Siran parcă făcea baie în parfum în fiecare dimineaţă. El o privi cu coada ochiului. Purta aceeaşi îmbrăcăminte ca şi data trecută, pulover negru, fustă mini din piele cu două fermoare în părţi, ciorapi negri şi ghetuţe cu ornamente argintii. Simţindu-se privită, întoarse capul şi îl întrebă pe un ton plin de ironie:

— Ce ziceţi, corespund gusturilor dumneavoastră?

— Întocmai, răspunse Malko. Apropo, unde mergem?

Ea zâmbi. Avea un surâs senzual şi gurmand.

— Curioşii mor repede.

Mai era şi rea pe deasupra! Rea, dar apetisantă, îşi spuse Malko în sinea lui, admirându-i coapsele cărnoase. Bărbia voluntară contrasta cu gura mare şi roşie, iar privirea era arzătoare.

După ce merse pe lângă universitate, ajunse pe malul Bosforului şi se îndrepta spre nord. Conducea cu viteză şi cu îndemânare, strecurându-se printre vehiculele care mergeau mai încet şi îi vedea muşchii pulpelor încordându-se sub nailonul negru de fiecare dată când apăsa frâna. Realiză subit că avea un piept enorm, ascuns puţin de pulover.

Avea un chef nebun să spargă această crustă de ironie şi să o regăsească aşa cum fusese în lunga lor conversaţie nocturnă. Viră la stânga atât de brusc, încât Malko se izbi de portieră. BMW-ul rula scrâşnind pe un bulevard elegant, apoi opri în faţa unei clădiri moderne, la intrarea într-un parching. Acţionată cu o telecomandă, uşa începu să se ridice. Siran intră până în fund şi opri. Băgă mâna în geantă şi scoase o eşarfă mare, neagră.

— Întoarceţi-vă! îi ordonă ea.

Malko se supuse şi nu mai văzu nimic. Ea îl legase la ochi cu eşarfa pe care acum i-o înnoda la ceafă.

— Ce faceţi? o întrebă el mirat.

— Ceea ce-mi place, răspunse ea. Vă interzic să vă scoateţi eşarfa. De acord?

— Bine.

Nu avea de ales şi era excitant. Coborî din BVW, îl ocoli, deschise portiera din dreptul lui Malko şi îl ajută să se dea jos, conducându-l apoi de mână. Trecură de două uşi şi intrară într-un lift care se opri mai sus cu câteva etaje cu o mică zguduitură. Auzi zgomot de cheie şi îşi dădu seama că intraseră într-un apartament. Podeaua era acoperită cu mochetă.

— Opriţi-vă! spuse ea.

O ascultă. Veni în spatele lui şi verifică nodul care menţinea eşarfa pe ochii lui Malko. Era groasă şi nu vedea nimic prin ea. Mulţumită, Siran îi ordonă pe un ton mai blând:

— Acum, dezbrăcaţi-vă.

Lui Malko îi veni să smulgă eşarfa, apoi îşi aminti de câteva jocuri

erotice practicate de Alexandra şi cooperă. După ce se dezbrăcă, toate hainele zăceau la picioare, cu excepţia eşarfei. Dar nu apucă să mai pună nicio întrebare.

— Mângâiaţi-vă! zise Siran. Uşurel. Dacă o faceţi cum trebuie, veţi fi recompensat.

Era prima oară când folosea un limbaj trivial. Malko se supuse. Trebuie să fi fost lângă el, căci îi simţea parfumul. Se simţi foarte repede în formă. Atunci simţi că Siran se apropia şi mai mult.

— Foarte bine! suflă ea. Iată şi recompensa.

O gură îi învălui încetişor sexul în întregime, iar erecţia fu şi mai prodigioasă. Din păcate, gura îl părăsi repede şi o simţi atingându-i pieptul, sfârcurile, în timp ce degetele îi întreţineau erecţia. Întinse mâna la întâmplare şi simţi greutatea unui sân gol şi cald. Şi ea se dezbrăcase. Îl cuprinse şi pe celălalt şi începu să-i răsucească sfârcurile între degete.

— Mă doriţi? îl întrebă Siran pe un ton puţin schimbat.

— Vreau să v-o pun, răspunse Malko, înadins vulgar.

Trivialitatea expresiei păru să-i placă femeii, căci simţi numaidecât pântecele mătăsos frecându-se uşor de el. Dar, în realitate, îi plăcea.

— Veniţi, spuse ea, luându-l de mână.

Tot legat la ochi, se lăsă aşezat într-un fotoliu, apoi îi simţi torsul strivindu-se de genunchii lui. Întinse mâinile pe bâjbâite şi îi atinse umerii. Îngenunchease în faţa lui. Aproape imediat, sexul fu învăluit de două părţi călduţe şi moi care începură să-l maseze. Apoi gura îl învălui, iar limba începu să danseze în jurul sexului. Siran îl încorsetase mai întâi între sânii ei magnifici şi îi administra o felaţie delicată în timp ce îl masa. Era atât de excitant, încât fu cât pe ce să ejaculeze. Îi prinse tot pe bâjbâite ceafa turcoaicei şi o obligă să-l înghită şi mai mult. Ea se supuse câteva clipe, apoi îl lăsă.

— Nu vreau să-mi ejaculaţi în gură. Şi încă nu mă doriţi foarte mult.

Cu toate astea, avea impresia că nu fusese niciodată atât de excitat. Îl mai masă puţin, apoi se întrerupse, ghicind că nu va putea să reziste prea mult.

— Ridicaţi-vă! spuse ea.

O ascultă şi de data asta. Acum era în întregime lipită de el şi,

urmărindu-i curba pântecelui, găsi imediat sexul pe care îl invadă fără nicio reţinere. Lui Siran îi plăcea să se joace. Începu să o mângâie deschizând-o şi rotind degetul în jurul clitorisului, până când începu să gâfâie. Se gândi cât de plăcut ar fi să-şi afunde sexul în pântecele ei. Dar îl opri din nou.

— Staţi puţin! Nu aşa de repede.

Se îndepărtă şi îl apucă de mână. De data asta simţi mătasea unei cuverturi. Siran îi ordonă:

— Culcaţi-vă cu faţa în sus.

O ascultă, iar ea spuse:

— Îmi place să vă văd sexul ridicat. Pare foarte tare.

De parcă nu l-ar fi adus ea în starea asta! Malko era acum doar un bulgăre de foc. Când simţi că îl încalecă, se ridică să o întâmpine iar ea se lăsă uşurel până o pătrunse până la rădăcină. Îşi dădu seama că era încălţată cu ghetele şi cu ciorapii cu bandă elastică.

— Prindeţi-mi sânii, şopti ea. Faceţi ce doriţi cu ei.

Malko nu se lăsă rugat, apucând cele două mingi călduţe şi întărite de dorinţă. Siran începu să se legene înainte şi înapoi, la început foarte lent, apoi din ce în ce mai repede, ca o locomotivă care prindea viteză. Sufla mai repede. Cu o voce absolut schimbată, vulgară, murmură:

— Sunt bine înfiptă! E bine.

Prins în joc, Malko îşi mişca cu furie şoldurile, ridicându-se din pat, cu mâinile bine înfipte în sânii pe care îi frământa, spre marea plăcere a femeii. Ea se freca din ce în ce mai tare, puţin aplecată în faţă. Îi simţea răsuflarea parfumată în obraji. Deodată, ea slobozi un ţipăt sugrumat.

— Şoldurile! Apucaţi-mă de şolduri!

Făcu ce îi spuse, înfigând-o şi mai tare în sexul lui. Imediat plăcerea fu atât de mare, încât ţipătul ei sălbatic îl declanşă pe al lui Malko. Totul se petrecu fulgerător. Apoi Siran se lăsă moale pe pieptul lui.

*

* *

Nilufer, prietena monstruos de grasă a lui Siran, învăluită într-o *djellaba* albă cu broderii aurite, se mângâia cu furie în fotoliul în care

stătuse Malko mai devreme. Fusese acolo tot timpul, nemişcată şi mută. Cu imensele ei coapse depărtate, cu *djellaba* suflecată peste pliurile burţii, cu privirea aţintită la cele două corpuri care încetară să se mai mişte, simţea în fine plăcerea copleşind-o.

Ajunse la orgasm şi îşi muşca mâna stângă ca să nu urle de plăcere, apoi se prăbuşi sleită de puteri. Siran era o prietenă adevărată. Pentru că îi folosea apartamentul, îi oferea uneori spectacole de calitate ca să-i mai amintească din când în când că era şi ea femeie. Era una dintre puţinele ei plăceri. Se ridică în picioare şi ieşi discret din cameră, clătinându-se.

*

* *

Cu o limbă senzual de afectuoasă, Siran îi curăţa sexul lui Malko pe care tot nu îl dezlegase la ochi.

— Am avut un orgasm de toată frumuseţea, spuse ea. Acum o să vă ajut să vă îmbrăcaţi.

Îi întinse hainele pe rând şi îl ajută să-şi facă nodul la cravată. După aceea, aşteptă să se îmbrace şi ea. După ce auzi şi scârţâitul ultimului fermoar, ea îl luă din nou de mână şi parcurseră acelaşi drum ca la venire. Abia în maşină îl dezlegă la ochi. Se întoarse spre ea. În afara unor uşoare cearcăne sub ochi, nu mai purta niciun semn al plăcerii.

— De ce aţi jucat comedia asta? o întrebă el.

— Nu e nicio comedie. Nu vreau să mă vadă niciun bărbat când fac dragoste. Sunt pudică. La urma urmei, e foarte excitant, nu-i aşa?

Fireşte că nu-i putea spune tot adevărul. Îşi aprinse o ţigară cu micuţa brichetă Zippo Swarowski bătută cu diamante, fără să-i lase răgazul lui Malko să o folosească pe a lui. Ieşiră. Se lăsase întunericul.

— Ce v-a determinat să mă sunaţi? o întrebă Malko.

— Am aflat de la Zeynel că veţi pleca foarte curând, căci aţi terminat treaba pentru care aţi venit la Istanbul. I-au arestat pe cei vinovaţi de atentate. La telefon, m-aţi făcut să juisez extraordinar. Mi-am spus că ar fi păcat să ratez o asemenea plăcere…

Până când îl lăsă de unde îl luase, nu mai discutară nimic interesant. Apoi îşi dădu seama că nici măcar nu se sărutaseră.

Făcuseră doar sex şi nimic mai mult.

*

* *

George Milken stătea până târziu la birou. Se pregătea totuşi să plece când i se aduse un mesaj deja Londra de abia decriptat. Răsuflă uşurat după ce îl citi. În sfârşit, MI5 a acceptat să elibereze „ostaticul”. Abu Quttada împreună cu toată familia va fi pus în libertate la sfârşitul săptămânii. Dar va trebui să obţină angajamentul din partea Frontului Islamic Mondial împotriva Evreilor şi Cruciaţilor că nu vor mai întreprinde nicio acţiune împotriva Marii Britanii. Bineînţeles că nu era un angajament *scris*, dar în genul ăsta de afaceri, era mai bine să nu îţi iei cuvântul înapoi.

Puse liniştit mesajul în seif şi se delectă cu o porţie dublă de Defender „Succes”, turnat într-un minunat pahar de cristal.

Peste două zile va încheia înţelegerea cu Habip Aktas, uitând de nefericitul incident al sinagogilor. Pacea avea acest preţ.

Capitolul XIX

Larisa se strecură în micuţa încăpere întunecată ce îi servea drept dormitor de când fugise de la hotelul *Marmara*. Mirosul mirodeniilor răzbătea până aici, dar era plăcut. Era mulţumită de ceea ce făcuse în ziua aceea. Fusese să controleze pentru ultima oară cele trei furgonete-capcană, ce conţinea fiecare câte cinci sute de kilograme de nitrat de amoniu amestecat cu benzină, puse la punct de ea.

Ea o păstră pe cea de-a treia, dar avea şi misiunea cea mai dificilă. Singura pe care nu o ceruse gruparea lui Bin Laden. Evident, era ultimul bun rămas pe care şi-l lua de la activitatea ei. Adică un fel de „adio arme”. Şi, de asemenea, de la viaţa ei. O viaţă la care nu ţinea. Între timp, obţinuse şi alte amănunte de la prietenul său cecen în legătură cu masacrarea familiei. După aceea, nu se putuse abţine să nu se ducă în faţa Consulatului Rusiei situat în Istiklâl Caddesi. Din păcate, drumul fiind doar pietonal şi păzit de numeroase maşini de poliţie, era foarte greu să vină cu un vehicul-capcană. În plus, clădirea

consulatului se găsea în fundul unei grădini imense, păzită de un gard înalt cu grilaj. Aşadar, fusese nevoită să renunţe.

Tânăra cecenă auzi un zgomot în magazin şi rămase nemişcată, luând pistolul de care nu se despărţea niciodată. Era un Colt automat cu calibrul de patruzeci şi cinci de milimetri, ajuns Dumnezeu ştie cum în mâinile prietenilor ei. Auzi o voce şoptind:

— Larisa?

Se destinse şi răspunse imediat.

— *Evet.*

Apăru o siluetă din întuneric. Era un bărbat lat în umeri, chel, cu o figură banală şi trăsături grosolane de ţăran. Era proprietarul magazinului. Îl chema Gurian Kungak. Un muncitor ieşit la pensie de vreo doi ani, un bărbat fără un trecut anume, extrem de pios, care descoperise credinţa în secta lui Fahtallaq Hoja, apoi se alăturase grupării lui Beyyet-Al-Imam, care predica Jihadul. De aici, Gurian trecuse într-o grupare mult mai activă, a salafiştilor, în care îşi desăvârşise maturizarea. El se oferise voluntar să conducă unul dintre vehiculele-capcană. O întrebă pe Larisa aproape cu umilinţă:

— Soră, aş dori să-mi arăţi cum funcţionează, ca să îndeplinesc cât mai bine voia lui Dumnezeu.

Larisa îl privi întristată.

— Eşti sigur, frate, că vrei să te sacrifici? Ai avut o viaţă grea, iar acum ai putea să te odihneşti.

— O să mă odihnesc cu Allah.

— Bine, încheie Larisa, fără să mai insiste. Mâine vii cu mine.

*

*   *

Malko privea ceaţa care plutea peste Bosfor. Parcă ar fi un oraş vechi din Nord. După ce discutase cu John Burke, se hotărâse să plece a doua zi. Turcii îşi continuau ancheta, arestând oameni cu nemiluita, fie că aveau sau nu vreo legătură cu cele două atentate. Anchetarea furgonetelor nu dusese nicăieri. Fuseseră cumpărate de unul dintre kamikaze, care plătise cu banii jos. Iar Larisa dispăruse fără urmă.

Fusese invitat la o mare petrecere acasă la Zeynel Sokik, iar acest lucru îl distra, căci o regăsea pe Siran în cu totul alt mediu. Era clar că

avea o viaţă foarte independentă. Această misiune îi lăsa lui Malko un gust foarte neplăcut, soldat cu un eşec evident, şi asta numai din cauza ruşilor. Revedea capul celei care a vrut să o răzbune pe Larisa. Frumoasa islamistă sfârtecată sub privirile lui. Sunt lucruri pe care nu le va uita atât de uşor. Poşta din bulevardul Cumhuriyet şi lucrările din piaţa Taksim erau refăcute, iar din atentat rămăsese doar o gaură în trotuar.

Telefonul sună. Era recepţia. Când răspunse, nu auzi nimic la capătul firului. Se hotărî să se ducă în Bazar ca să-i cumpere ceva Alexandrei. Elko plecase să-l despăgubească pe vărul lui pentru Mercedesul stricat.

*

*   *

— *Tatiana, you are very busy… [Tatiana, eşti foarte ocupată…]*

Habip Aktas era încântat că pusese în sfârşit mâna pe tânăra rusoaică pe care o sunase în zadar în repetare rânduri. Iar el nu mai putea rămâne mult timp în Istanbul.

— Am avut prezentare de modă în fiecare zi, iar seara cădeam frântă, răspunse ea. Dar acum am terminat.

— Putem să luăm cina împreună diseară?

— Cu plăcere. La *Papermoon?*

— Prefer un restaurant foarte bun franţuzesc. Ce zici de *La Maison?*

— Ah, exclamă rusoaica, ador bucătăria franţuzească! Vrei să ne întâlnim acolo?

Îşi dăduseră întâlnire. Habip îşi spuse că din restaurant era foarte uşor să coboare în camera lui. Era nerăbdător să termine ce începuse la prima lor întâlnire.

*

*   *

Dineul era puţin cam sobru, însă Zeynel Sokik părea într-o vervă excelentă. Îi luă pe Malko şi pe Burke deoparte şi le mulţumi călduros pentru ajutorul lor. Datorită lor, fusese felicitat de la Ankara pentru că decapitase foarte repede celula teroristă din Istanbul.

— Tot n-aţi primit nicio veste despre Larisa? îl întrebă Malko.

Generalul turc alungă cu un gest evaziv imaginea cecenei.

— Sunt sigur că a plecat acasă după ce le-a dat banii. Aproape că am curăţat tot rahatul ăsta islamist!

— Nu a venit doar ca să le dea banii, sublinie Malko. Mi-a spus că a preparat şi explozibilul.

— Am desfiinţat gruparea! îl asigură Zeynel Sokik. Să bem pentru reuşita noastră!

Îi făcu semn unui servitor care trecea pe acolo şi luară trei pahare cu şampanie pe care le ridicară toţi trei deodată.

Foarte sexy, într-o rochie neagră la baza gâtului, dar extrem de mulată, Siran discuta cu cineva puţin mai departe de ei. Erau vreo douăzeci de persoane, politicieni şi militari, dar şi câteva femei superbe. De când venise, nu întâlnise deloc privirea lui Siran. Era ciudat gândul că făcuseră dragoste şi că nu îi văzuse corpul, ci doar îl simţise. O văzu luând o ţigară din geantă. Îi lăsă pe Zeynel şi pe american şi ajunse la timp ca să i-o aprindă cu bricheta lui cu blazon. Siran se uită la el şi spuse un „mulţumesc”, apoi îşi reluă conversaţia.

*

*   *

Tatiana era şi mai frumoasă decât şi-o amintea! Avea nişte cercei mari de ţigancă, părul strâns în coc, ceea ce îi accentua statura zveltă şi distantă, purta o rochie verde decoltată *en carre* până deasupra genunchiului, mulată pe şoldurile ei de vis. Avea tot aceeaşi privire supusă şi o expresie tulburătoare.

— Ce privelişte minunată! remarcă ea.

Cinau amândoi la ultimul etaj al localului *La Maison*, vizavi de Bosfor. Habip Aktas îşi strecură mâna pe sub masă şi o aşeză pe genunchiul strâns în ciorapul de nailon. Tatiana desfăcu imediat picioarele, atât cât îi permitea lărgimea rochiei. Atinse şi ea mâna turcului, apăsând-o complice.

— Mai dă-mi puţină şampanie!

Luă din frapieră sticla de Taittinger şi îi umplu paharul. Rusoaica mânca puţin, dar prinsese cu siguranţă gustul şampaniei franţuzeşti. Ajunseseră la desert, iar Habip nu avea de gând să o lungească prea mult. Se şi vedea smulgând cu dinţii chilotul Tatianei. Visa să-i simtă

picioarele interminabile încrucişate pe spatele lui. Nimic nu îl excita mai tare. Ca să fie sigur că va fi la înălţime, înghiţise o tabletă de Viagra chiar înainte de masă. Acum era excitat la culme.

Nemaiputând să rabde, îndată ce fata îşi termină salata de fructe, îi luă mâna şi o băgă sub şervetul din poală, ca să-i simtă mai bine umflătura din pantaloni. Tatiana îl privi mirată.

— Ce tare eşti! murmură ea. Vrei să mă conduci acasă?

— Eu locuiesc aici, spuse turcul, zâmbindu-i triumfător.

După cinci minute, coborâră două etaje până în camera lui.

Habip nu mai putea de bucurie. Imediat ce intrară, o lipi pe Tatiana de perete, îşi strecură mâna posesivă pe sub rochia verde şi într-o clipă se pomeni cu chilotul agăţat de o gleznă. Rusoaica nu se formaliza de această abordare directă. Turcul îi băgase deja limba în gură, în timp ce se dezbrăca cu o singură mână, sărind de pe un picior pe celălalt. Sexul îl durea de încordat ce era. Oftă uşurat când îl eliberă din strânsoare. Tatiana reuşi să scape de el şi spuse neglijent:

— Ştii că treaba asta te va costa ceva bănuţi?

— Cât?

— Patru sute.

— *No problem*.

În starea în care se afla, i-ar fi dat încă pe-atât. Liniştită, Tatiana îşi scoase rochia peste cap, dar îşi păstră ciorapii cu bandă adezivă ce se opreau foarte sus pe coapsă şi pantofii. Habip se repezi la sânii ei, sărutându-i şi ciupindu-i, frământându-i apoi cu toată mâna. Nici nu o lăsă pe Tatiana să-l ia în gură, ci o împinse în pat şi o pătrunse dintr-odată până la rădăcină. Avea impresia că îl apucase pe Dumnezeu de un picior. Sexul era încorsetat foarte plăcut şi începu să se zbată ca un apucat. Aşa cum visase el mai înainte. Tatiana îşi încrucişă picioarele pe spatele lui, în timp ce el o pistona cu toată puterea.

— Rupe-mă! gemu ea, cunoscându-i gusturile.

Asta şi făcea. Nu obosea deloc şi nu îi venea să termine. Se opri puţin, o răsuci pe Tatiana ca pe o clătită şi o posedă pe la spate, ţinând-o strâns de şolduri. Sexul se afunda în pântecele rusoaicei şi ieşea din nou, ţeapăn ca o bară de fier. Transpirat tot, încetini ritmul şi se lăsă pe spate, la fel de excitat. Tatiana îi aruncă o privire plină de admiraţie. De obicei, îşi termina repede amanţii, ceea ce o făcea să

aibă timp pentru toată lumea. Îi mângâie puţin mădularul, apoi îl luă în gură.

— *You sex machine!*

Habip Aktas parcă plutea. Nu avusese niciodată o femeie frumoasă ca Tatiana. Nu îl deranja că era prostituată. Avea impresia că sexul se mărea şi mai tare. Rusoaica se ridică. O dureau fălcile. Nu putea să-l facă să ejaculeze. Parcă era un robot.

— *Fuck me again*. Îi ceru ea. *I want your big prick în my tiny pussy*.

Pentru asemenea treburi, engleza era cel mai expresiv mod de comunicare. Turcul se afundă iarăşi în ea, punându-i picioarele pe umeri şi porni cursa finală cu mişcări puternice şi cu picioarele proptite în tăblia patului.

Simţind că o ustură sexul, Tatiana îşi spuse că trebuia să se termine odată. Ştia o metodă foarte eficientă ca să-i declanşeze orgasmul unui bărbat. Înfipse arătătorul în anusul turcului care slobozi un mârâit, însoţit de mişcări şi mai puternice. Apoi se opri brusc în mod inexplicabil, de parcă s-ar fi lipit de pântecele ei. Tatiana se uită la el şi se sperie. Trăsăturile erau încordate, ochii roşii, faţa foarte palidă, iar gura căscată, de parcă ar fi fost trăsnit. Stătu aşa câteva clipe, apoi îl dădu uşurel la o parte şi se smulse din el dar rămăsese la fel de rigid. Tatiana sări îngrozită din pat.

— *Baby!* strigă ea. *You O.K.?*

Nici nu îşi mai amintea cum îl cheamă. Habip Aktas nu mai mişca.

— Dumnezeule! murmură ea, a suferit un atac.

Puse mâna pe telefon ca să cheme pe cineva în ajutor, dar se opri şi se aplecă peste turc. Nu avea prea multă experienţă, dar îşi dădu repede seama că nu mai respira. Primul gând a fost să se îmbrace aşa nespălată, dar pe urmă, îşi făcu cruce şi scotoci mortul prin buzunare. Avu bunul-simţ să nu numere teancul gros de dolari pe care îl transferă din pantalonii lui Habip Aktas în poşeta ei. Era totală lipsă de respect. Apoi se uită în jur. Mai era şi un seif, dar nu ştia combinaţia, întredeschise uşa: coridorul era pustiu. Agăţă de clanţă plăcuţa pe care scria *Do not disturb*. Apoi închise uşa pe din afară şi coborî scările.

*

* *

George Milken nu-şi lua ochii de la telefon, de parcă l-ar fi putut face să sune la comandă. Se făcuse aproape zece, iar Habip Aktas nu îl sunase încă. Lucru surprinzător de altfel, căci trebuia să o fi făcut încă de aseară sau de dimineaţă devreme. Era nerăbdător să-i comunice răspunsul pozitiv primit de la Londra. O asemenea reuşită avea să rămână în anale şi îl ajuta în carieră. Îşi zise că lui Habip Aktas i se întâmplase ceva, dar va suna cu siguranţă în cursul zilei.

*

* *

Larisa Elmuzaieva riscase să iasă din ascunzătoare, înfăşurată într-un *çarşaf* care o acoperea din cap până-n picioare şi o parte din faţă. Poliţiştii îşi opriseră cercetările şi niciun ziar nu-i mai pomenise numele. Se uită la anticul ei ceas rusesc. Era unsprezece fără zece, ora la care Habip Aktas trebuia să o sune ca să o anunţe că operaţiunea se amâna.

Nu dormise toată noaptea şi îl implorase pe Allah ca să nu sune. S-ar fi simţit prea frustrată. Mai aşteptă încă două minute, apoi formă cu multă grijă numărul mobilului său. O voce de bărbat îi răspunse imediat.

— *Evet?*

— Gurian, zise Larisa. *Bismillah Al Rahin Al Rahman*, a sosit clipa.

Capitolul XX

Gurian Kungak, care oprise pe Nisbetiye Caddesi, marele bulevard cu două benzi ce traversa cartierul oamenilor de afaceri Etiler, porni motorul, semnaliză şi intră în trafic pe banda care ducea spre nord. În timp ce conducea, începu să recite versete din Coran. Ardea de nerăbdare să ajungă la destinaţie. Vedea doar clădirea imensă din dreapta lui care adăpostea Banca Hong Kong-Shanghai. Ajunse acolo în câteva minute. Cârmi violent volanul, părăsi şoseaua, urcă pe trotuar, apoi sui treptele care duceau la intrarea monumentală. După ce urcase câteva, motorul furgonetei Hino cală. Gurian Kungak îi văzu

pe paznici alergând spre el.

După ce îl imploră pe Allah încă o dată, apăsă pe butonul fixat de tabloul de bord cu scotch, rugându-se ca Larisa, cecena, – Allah s-o aibă în pază – să-şi fi făcut bine treaba.

*

*   *

O imensă minge de foc păru că ia cu asalt faţada clădirii care adăpostea banca. Deflagraţia se întinse până pe malul asiatic. Furgoneta Hino se dezintegră pe trepte, măturând într-un nor de flăcări tot ceea ce se găsea pe o rază de o sută de metri. Toată faţada până la etajul al optulea fu distrusă, aruncând molozul la sute de metri depărtare. Chiar şi carcasa vehiculului-capcană fusese proiectată pe partea cealaltă a şoselei, strivind o maşină şi pe cei doi pasageri ai ei.

Totul se oprise în loc. O imensă coloană de fum negru urca până la cer. Oamenii fugeau în toate direcţiile. O femeie urlă când văzu un picior atârnând într-un copac, la cincizeci de metri depărtare. Prima maşină de poliţie ajunse după trei minute Flăcările mistuiau deja o mare parte din clădire, iar cadavrele zăceau împrăştiate în faţă şi pe şosea.

*

*   *

George Milken era nervos. Soţia lui îl rugase să o însoţească la cumpărături în galeriile comerciale din jurul consulatului. I se terminase cafeaua. Britanicul se uită la ceas. Dacă între timp suna Habip Aktas şi nu era acolo, îi va părea rău, deşi îi lăsase instrucţiuni secretarei.

— Mă întorc la ambasadă, îi spuse el, continuă singură cumpărăturile.

— Pe curând *darling*, răspunse femeia, apoi se pierdu în mulţime.

George Milken se întoarse la consulat cu paşi grăbiţi, sunând de pe mobil ca să vadă dacă l-a căutat cineva. Parcurse ultimii metri liniştit, intrând după aceea pe uşa consulatului destinată publicului.

*
*   *

Feridun Urgulu opri în faţa liceului Galatasaray, pe Yeni Çarşi Caddesi, chiar înainte de intersecţia cu Istiklâl Caddesi. Se afla la volanul unei furgonete albe cu inscripţia unei mari spălătorii şi nimeni, nici chiar poliţiştii care păzeau artera pietonală, nu-i dădea nicio atenţie. Era unsprezece fix când mobilul sună. Era încordat, dar numai în mintea lui. Era o plăcere să îndeplinească voinţa lui Dumnezeu. Vocea din telefon îl anunţă:

— Frate Feridun, a sosit timpul să devii martir. *Inch'Allah.*

— *Allah ou Akbar!* răspunse tânărul.

Ştia doar câteva cuvinte în arabă ca să înţeleagă sfântul Coran. Demară şi trecu pe lângă un şir de cabine telefonice, apoi se angajă pe o prelungire a bulevardului Yeni Çarşi, ce întretăia Istiklâl. Imediat după intersecţie, opri, coborî şi ridică capota, ca să pară că rămăsese în pană. Concertul de claxonare se declanşă imediat, dar lui nu-i păsa. Străduţele astea înguste erau mereu aglomerate. „Pana" le permitea vehiculelor din faţă să se îndepărteze. Când se urcă în furgonetă, strada era goală. Fiind o mică arteră cu sens unic, la ora asta, maşinile nu mergeau cu viteză. După o ultimă rugăciune, demară, apoi acceleră luând maximum de viteză, ceea ce n-ar fi putut să facă dacă prindea un ambuteiaj.

După ce parcurse cincizeci de metri, ajunse la o intersecţie după care se vedea în stânga poarta cu grilaj a Consulatului Marii Britanii. Allah era cu el. Intrase vreo maşină, căci porţile tocmai se închideau încet. Acceleră mai mult, cârmi volanul spre stânga şi se năpusti spre ea. Greutatea furgonetei dădu porţile în lateral şi intră în consulat doar câţiva metri, pulverizând gardul protector care tocmai se ridica.

Feridun îşi spuse că mai bine nu se putea şi, după o ultimă şi foarte scurtă rugăciune, apăsă pe butonul fixat de tabloul de bord.

*
*   *

Soţia lui George Milken se întorcea în Ciçek Pasaj, când o explozie formidabilă zgudui tot cartierul. Un suflu de aer cald mătură galeria, apoi se făcu linişte. Având o presimţire rea, începu să alerge. Când

ajunse la intersecţia din faţa consulatului, ţipă îngrozită. Cartierul părea devastat ca la un cutremur, poarta cu grilaj a consulatului dispăruse fără urmă. Înăuntru zări o masă fumegândă din care mai ieşeau flăcări. Vehiculul era de nerecunoscut. Faţadele clădirilor din jurul consulatului erau distruse, iar toate ferestrele se spărseseră. Şoseaua era plină de moloz şi de cadavre. Era imaginea clasică a unui atentat terorist.

Se năpusti înăuntru, dar se opri brusc în faţa unui zid de flăcări: era ceea ce mai rămăsese din clădirile care adăposteau provizoriu birourile soţului ei care ardeau ca o torţă. În curte, mai ardeau câteva cadavre. Un paznic încerca să stingă flăcările care ţâşneau dintr-un bărbat ce mai trăia încă, cu ajutorul unui extinctor. I se înmuiară picioarele şi se simţi târâtă spre clădirea principală. Înţelese apoi că nu îşi va mai vedea soţul niciodată. Jaguarul lui oprit puţin mai departe ardea şi el.

*

*   *

— Au fost două atentate în acelaşi timp, zise John Burke pe un ton încordat. Unul la banca HSBC din Etiler, şi unul la Consulatul britanic. George Milken, consulul, este şeful MI6. Trec să vă iau, că nu pot să prind consulatul.

Malko se uită la ceas. Era înmărmurit. Auzise a doua explozie, dar nu ştia unde se produsese. Se gândise imediat la un atentat, căci îşi aducea aminte de ameninţarea Larisei. Optimismul lui Zeynel Sokik era doar o iluzie. Celula islamistă din Istanbul era mai activă ca oricând.

Ar fi putut să se ducă pe jos la Consulatul Marii Britanii, care se afla la mai puţin de un kilometru, dar trebuia să-l aştepte pe John Burke. Încercă să-l prindă pe mobil pe Zeynel Sokik, dar era pe mesagerie. Toate forţele de securitate din Istanbul se aflau pe picior de război. Prea târziu, ca de fiecare dată în asemenea cazuri. Oare cum putea să dea de cecenă?

*

*   *

Larisa Elmuzaieva îşi schimbase ascunzătoarea. Poliţia avea să se intereseze foarte repede de prăvălia cu mirodenii în care stătea, pentru că aparţinea unui om care se aruncase în aer în faţa băncii HSBC. De aceea, se întorsese la garajul în care se afla ultima furgonetă-capcană. Acesta era al unui turc plecat în străinătate care nu avusese niciodată de-a face cu serviciile de securitate. Era doar un simplu simpatizant al cauzei lor. Acest lucru îi lăsa puţin răgaz.

Asculta cu urechea lipită de aparatul de radio şi cu o sumbră satisfacţie bilanţul morţilor şi al răniţilor. Deşi ţinta au constituit-o britanicii, erau şi destui turci printre victime. Se pare că şi consulul Marii Britanii era printre morţi. Acest lucru o bucura, căci Habip Aktas îi vorbise despre rolul important pe care l-a avut în lupta împotriva grupărilor din reţeaua Al-Qaida. Oricum, acest nou val de atentate slăbea Turcia şi alianţa ei cu Israelul. Dar Habip nu-i spusese de ce a ales ultimele două obiective şi presupunea că voia să-l pedepsească pe bărbatul din MI6 la Istanbul pentru o operaţiune dusă împreună cu Mossadul.

De fapt, ei puţin îi păsa de acest lucru. Tot ce voia era să lovească în cât mai mulţi duşmani, înainte de a conduce ea ultima operaţiune, care nu era cerută de nimeni. La început a fost nevoie doar de patru vehicule. Ea mai ceruse încă unul în caz că rămânea vreunul în pană. Dar de fapt, ea voia să lovească Consulatul rus. După ce a examinat cu atenţie împrejurimile, şi-a dat seama că operaţiunea era aproape imposibilă. De atunci, a pus la cale un alt plan, pe cât de seducător, pe atât de greu de realizat. Dar va fi ultima ei bucurie de pe pământ.

Închise radioul şi se duse să verifice vehiculul pregătit. O furgonetă albastră Hino, cumpărată de ocazie, care mai avea încă în părţi numele firmei şi fostului proprietar, un vânzător de aparatură electronică. Deschise portierele, verifică dacă „căptuşeala" din interior era la locul ei: nişte table groase care reţineau eventualele gloanţe. Şi între motor şi cabină exista aceeaşi protecţie. La fel şi pe peretele interior ce despărţea cabina de spaţiul utilitar în care se găseau sacii cu explozibil. Pusese în ei tot ce mai rămăsese din RDX, ca să fie sigură că explozia va avea o putere cât mai mare.

Numai cauciucurile nu erau protejate, dar putea să meargă câteva sute de metri cu pneurile sparte. Închise portiera care făcu un zgomot

de seif şi se duse să-şi facă un ceai. Acum aproape că uitase de familia ei. Erau numai câteva secvenţe voalate, aproape fericite. Acum se împăcase cu sine. Aproape toţi oamenii cu care se întâlnise la Istanbul erau morţi. Şi ea li se va alătura în curând. Dar alţii o vor înlocui.

Cu acest gând binefăcător, se întinse pe un pat de campanie şi închise ochii. Mobilul era deschis, dar nu o suna nimeni. Cei care aveau numărul ei muriseră, cu excepţia lui Habip Aktas. Dacă nu a sunat-o până acum, însemna că şi-a îndeplinit misiunea şi a plecat din Turcia.

*

* *

— George Milken a murit, la fel şi trei dintre colaboratorii lui şi doi poliţişti britanici, spuse John Burke îndată ce se urcă lângă Malko.

Şoferul intră claxonând în Siraselviler Caddesi. În tot cartierul în care se afla consulatul, intrarea vehiculelor era interzisă, aşa că trebuiau să ocolească destul de mult ca să se apropie. Deşi aveau număr diplomatic, fură nevoiţi să lase maşina în faţa liceului Galatasaray şi să continue drumul pe jos. Mirosul de amoniac le înţepă nările de îndată ce intrară pe Istiklâl Caddesi, devenind din ce în ce mai puternic pe măsură ce se apropiau de consulat.

Spectacolul era dezolant. După ce trecură de grupurile de curioşi şi de barajele de poliţie, se pomeniră în curte, printre angajaţii îngroziţi, şocaţi, adunaţi în curte. John Burke găsi o secretară care îl cunoştea şi reuşi să ajungă la adjunctul consulului, care făcea şi el parte din MI6.

— Aveţi vreo explicaţie? îl întrebă americanul.

Aflat încă în stare de şoc, acesta bâigui un răspuns întortocheat din care reieşea că avea o ipoteză de lucru, dar că nu putea să i-o dezvăluie lui John Burke. Schimbul de informaţii se făcea numai la cel mai înalt nivel: la Londra sau la Washington. John Burke se întoarse la Malko întunecat la faţă.

— „Verişorii” ne-au prostit! zise el supărat. Ştiau că era ceva necurat la mijloc, dar n-au suflat o vorbă. Şi mai ales turcilor, după părerea mea.

[„Verişori” – denumire dată de americani membrilor Serviciilor britanice de Informaţii.]*

— Ce mai înseamnă şi asta?

— Habar nu am, recunoscu americanul. Aici nu mai avem nimic de făcut.

Plecară, fugind de mirosul înţepător de amoniac. Pompierii se chinuiau să stingă clădirea, care ardea încă, aflată vizavi de gardul consulatului. Pe strada Hamalbaşi zăceau resturi, iar toate ferestrele caselor erau sparte. Probabil că erau aici sute de răniţi, căci era un cartier destul de aglomerat.

Era ora prânzului, dar niciunuia nu îi era foame. Oricum, John Burke trebuia să se întoarcă la consulat ca să informeze Langley despre situaţia de aici, graţie mijloacelor de comunicaţie securizate. Malko se hotărî să-l însoţească. Cu brutalitatea ruşilor, cu stângăciile turcilor şi cu ascunzişurile „verişorilor”, se ajunsese la o catastrofă. Se întreba dacă Larisa Elmuzaieva era unul dintre kamikaze. Poate că va afla puţin mai târziu. Ajungând la Consulatul general al Americii, dădură peste un baraj format din puşcaşi marini, la primul post de control. Lăsară Buickul să treacă numai după ce verificaseră numărul de înmatriculare şi semnalmentele lui John Burke. Acesta izbucni:

— Cu paranoia asta în privinţa securităţii, mormăi el, suntem complet pe alături. Dacă am fi avut *surse* adevărate, am fi putut împiedica toate nenorocirile astea.

— Dar aveam una, zise Malko. Pe Larisa. Dacă soldaţii ruşi nu i-ar fi asasinat familia, cred că lucrurile ar fi stat altfel acum.

— Cecena aia a vrut să ne tragă pe sfoară, răspunse americanul. Ne-a aburit dându-ne informaţii fără importanţă.

— Asta a fost *după* ce au torturat-o turcii, îl corectă Malko. Mă întreb dacă a condus şi ea vreo furgonetă azi-dimineaţă.

— O să aflăm foarte curând, zise tranşant americanul. Dacă este aşa, cu atât mai bine. O nebună mai puţin.

*

*   *

La două şi jumătate, femeia de serviciu de la hotelul *La Maison* se hotărî să întredeschidă uşa camerei 424 ca să facă curăţenie înainte de a-şi termina programul. Privirea rapidă pe care o aruncă înăuntru fu

de ajuns. Bărbatul gol chircit în pat nu părea să doarmă.

Se duse repede la director şi aduse un paznic şi pe directorul adjunct. Constatarea se termină repede. Clientul de la 424 murise în urma unei crize cardiace. În cameră nu era dezordine. Puţin mai târziu, medicul confirmă diagnosticul: ruptură de aortă care a provocat moartea fulgerătoare. După rigiditatea cadavrului, se pare că murise cu douăsprezece ore în urmă. După interogatoriul personalului, s-a reconstituit ce a făcut în timpul liber Habip Aktas. Mâncase la restaurantul de la etajul al şaptelea cu o blondă superbă, o străină, rusoaică după înfăţişare. Se mai păstra şi meniul: cocteil de crevete, file, salată de fructe şi o sticlă de şampanie Taittinger. După aceea, coborâse în cameră împreună cu blonda, şi de atunci nimeni nu l-a mai văzut în viaţă. Se pare că murise în plină activitate sexuală. De altfel, în baie s-a găsit o cutie de Viagra începută. Era un fapt banal. Bine că plătise cu cardul. Aşadar, hotelul nu era obligat să-i suporte cheltuielile. După ce au anunţat poliţia, au început să-i strângă lucrurile. Femeia de serviciu găsi într-un colţ o superbă brichetă Zippo Betty Boop şi o băgă în buzunar. Stăpâna ei nu va veni cu certitudine să o ceară.

Rămăsese doar să deschidă seiful încastrat în dulap. Specialistul pe care îl chemase direcţiunea îl deschise în trei minute. Directorul hotelului găsi înăuntru câteva teancuri de euro şi de dolari, un bilet de avion Ankara-Dubai, cu plecarea peste trei zile, şi trei paşapoarte eliberate pe nume diferite: două turceşti şi unul din Emirate.

*

*   *

De data asta, Malko era într-adevăr pe picior de plecare. Avionul lui decola la ora trei fără douăzeci, direct spre Viena.

Nu mai avea ce să facă în Istanbul. Pagubele cauzate de cele două vehicule-capcană erau mult mai importante decât cele din primele atentate. Încărcătura a explodat mai bine. Se vedea că era mâna Larisei. Ea nu se număra printre morţi. Şoferul kamikaze de la banca HSBC fusese identificat: era un pensionar de patruzeci şi şapte de ani, fără un trecut criminal, însurat, cu patru copii, foarte credincios. Avea în cartierul Mehmetbey o prăvălie cu mirodenii pe care o ţinea un

verişor. Poliţia nu a găsit nimic acolo. Cel de-al doilea kamikaze era un tânăr venit din Bingöl. Un kurd de douăzeci şi opt de ani, cunoscut pentru convingerile islamiste.

Destabilizaţi, turcii au început să facă arestări cu nemiluita, reţinând oameni la întâmplare. Auzi o bătaie în uşă. Malko se duse să deschidă, crezând că au venit după bagaje, fiindcă anunţase la recepţie că pleacă. Elko Krisantem era deja jos.

În prag era Larisa Elmuzaieva, înfăşurată în hanoracul ei negru. Scoase mâna dreaptă din buzunar şi îndreptă spre el un obiect ce i se păru că seamănă cu un Colt automat de calibrul patruzeci şi cinci.

Capitolul XXI

Cecena înaintă un pas şi îl împinse pe Malko în cameră. Observă că piedica exterioară a pistolului automat era trasă. Larisa trebuia doar să apese uşurel pe trăgaci ca să deschidă focul. Mintea începu să-i lucreze cu viteză, căutând o modalitate de scăpare. Era clar că Larisa nu venise cu intenţii bune. Dar faptul că nu îl împuşcase pe loc îi mai dădea o licărire de speranţă. Îi susţinu privirea şi reuşi să o întrebe cu calm:

— Ce doriţi?

— Am nevoie de dumneavoastră, spuse ea.

— Ce să fac?

— O să aflaţi imediat. Dar mai întâi îmbrăcaţi-vă şi puneţi-vă paltonul.

Malko se supuse. Larisa nu-l slăbea din ochi. Apoi îi zise:

— Vom ieşi împreună. Dar mergeţi înainte. Dacă vă opriţi sau dacă discutaţi cu cineva, vă omor. *Davai*.

Trecu înaintea ei. Băgase din nou mâna în buzunarul hanoracului negru, dar ştia că arma era îndreptată spre el. Iar Larisa nu era femeia care să aibă sentimente. Trecură pe lângă recepţie, apoi coborâră scara rulantă şi ieşiră pe uşa turnantă.

— La dreapta, îi ordonă cecena.

Îl duse până la o furgonetă staţionată lângă trotuar în piaţa Taksim, la intrarea în Gümüşsuyu Caddesi. Îi întinse cheile cu mâna stângă,

după ce deschise portiera din partea ei.

— Urcaţi-vă la volan.

O ascultă, iar Larisa se aşeză lângă el. Scoase arma din buzunar şi o puse pe genunchi cu ţeava spre el.

— Porniţi. Ştiţi drumul până la consulatul şefilor dumneavoastră din Istinye.

Deci asta era! Malko observă deodată un întrerupător legat vizibil la tabloul de bord, la care se putea ajunge de pe cele două scaune. Se întoarse spre Larisa.

— Cât explozibil avem în spate?

— Cinci sute de kilograme, răspunse ea. Plus aproximativ cincizeci de RDX. Porniţi şi luaţi-o pe bulevardul Gümüşsuyu.

Se supuse. În mod ciudat, nu îi era frică. Era tensionat, atâta tot. Parcă n-ar fi fost el implicat, deşi ştia bine ce avea să se întâmple.

— Nu o să reuşiţi, zise el în timp ce se angaja pe marele bulevard ce cobora spre Bosfor. Consulatul este prea bine păzit.

Ea se strâmbă.

— Se poate. Dar cu dumneavoastră, am şanse să ajung puţin mai departe decât dacă aş fi singură. În orice caz, aş fi încercat. V-am spus că vreau să mor omorând cât mai mulţi duşmani. Şi o s-o fac. Numai că am schimbat duşmanii.

— Presupun că şi eu fac parte dintre ei, nu-i aşa?

— Bineînţeles, spuse ea fără cea mai mică ezitare. Veţi muri împreună cu mine.

Malko nu răspunse, căutând cu disperare o portiţă de scăpare. Dacă sărea din furgonetă când stătea la stop, avea tot timpul să-i descarce jumătate din gloanţe în el, chiar înainte de a deschide portiera. Nici să-i ia arma nu putea, căci avea de-a face cu o profesionistă. Acum înaintau cu viteza melcului de-a lungul Bosforului, pe Dolmabahçe Caddesi. Malko îşi spuse că îşi trăia într-adevăr ultimele minute la volanul acestei bombe rulante.

— Am aflat despre părinţii dumneavoastră aproape în acelaşi timp, spuse el. A fost o oroare.

— Nu încercaţi să mă înmuiaţi, spuse Larisa pe un ton sec. Nu puneţi paie pe foc cu tâmpenii din astea. Pur şi simplu vom sări în aer amândoi puţin mai devreme.

— Nu asta intenţionez, răspunse Malko.

Era adevărat. Calmul lui profund venea dintr-un soi de fatalism. O părticică din el se revolta la ideea morţii, iar alta i se dedica lui Dumnezeu sau fatalităţii. Întinsese totuşi prea mult coarda în decursul vieţii lui aventuroase. Şi cele mai mari destine tot la cimitir sfârşeau. Îşi continuară drumul spre nord, în traficul care începea să se mai potolească. Trecură pe sub primul pod, apoi pe sub cel de-al doilea. Larisa nu îşi lua ochii de la el nicio clipă. Malko observă că purta hainele pe care i le dăruise el: puloverul, jeanşii şi ghetuţele.

— Am făcut dragoste şi acum vom muri împreună, remarcă el. Cu toate astea, nu ne cunoaştem prea bine.

Ochii Larisei se întunecară.

— Tăceţi! M-aţi violat după ce mi-aţi dat să beau. Numai pentru asta, şi tot v-aş omorî.

Se lăsă din nou tăcerea. Acum traversau Bebek. Când ajunseră în dreptul străzii Yeniköy, ea zise:

— Opriţi.

După ce făcu ce îi ordonase, ea zise pe un ton mai calm:

— Îl sunaţi pe prietenul dumneavoastră, şeful spionilor americani. Îi spuneţi că sosiţi. Că m-aţi prins cu vehiculul pe care trebuia să-l arunc în aer. Haideţi.

Malko scoase mobilul şi formă numărul lui John Burke. Larisa se aplecă şi puse degetul pe butonul ce declanşa explozia.

— Dacă rostiţi un cuvânt în plus, sărim în aer *acum*.

— Alo?

Răspunse John Burke.

— John, sunt eu, Malko.

— Am crezut că aţi plecat.

— S-a întâmplat ceva neprevăzut, răspunse el. Am prins-o pe Larisa Elmuzaieva. Din întâmplare.

— Ce? Unde este?

— V-o aduc, spuse Malko. Cred că este mai bine să discutaţi cu ea înainte să o predaţi turcilor.

La capătul firului se lăsă o tăcere mai lungă. Pulsul lui Malko atinsese acum cote inimaginabile. Degetul Larisei era tot pe buton.

— Este cu dumneavoastră?

Din vocea americanului, ghici că e sceptic.

— Fireşte! Ea conduce. I-am luat arma. Sosim peste un sfert de oră. Prin partea de jos. Puteţi să anunţaţi paznicii?

— Cu ce maşină veniţi? Care este numărul de înmatriculare?

— Cu o Hino albastră cu numărul… 34-TRE-856.

Larisa îi suflase numărul.

— Foarte bine, spuse americanul. Staţionaţi în parchingul de la suprafaţă. Vă aştept acolo.

Închise.

— Porniţi, ce mai staţi! îi ordonă Larisa.

Mai erau aproximativ trei kilometri. Părăsi malul Bosforului şi se angajă pe Ali Çelebi, trecând pe lângă supermarketul *Champion*. Intrarea drumului particular ce ducea la Consulatul american apăru exact în faţa lor, fiind semnalat de o gheretă şi de o barieră. Era un drum îngust ce urca în serpentine pe coasta dealului pe care fusese construit consulatul. Malko zări clădirea în depărtare, maiestuoasă ca un fort medieval.

— *Davai!* suflă Larisa.

Se apropiase de el, cu degetul pe buton, iar în mâna dreaptă cu Coltul ascuns în pliurile hanoracului. Un paznic ieşi din gheretă. Era turc. Malko spuse cine este şi, după ce vorbi la telefon, paznicul ridică bariera. Furgoneta suia drumul de costişă, iar după patru viraje, ajunseră la cel de-al doilea post de pază, care era mult mai serios. Era blocat cu butoaie pline cu ciment, protejate de două posturi de puşcaşi marini. Malko se opri la linia roşie, aflată înainte cu zece metri, şi lăsă geamul în jos. O mitralieră fu îndreptată spre vehicul.

— Spuneţi cine sunteţi! strigă o voce în megafon.

Malko strigă numele lui şi pe cel al lui John Burke. Îl văzu pe unul dintre puşcaşi punând mâna pe telefon. Brusc îşi dădu seama că bătăile inimii erau mai repezi. Se întoarse către Larisa. Era pământie la faţă şi abia mai respira. Aşteptarea se prelungi într-o linişte insuportabilă. Cecena mişcă foarte uşor degetul, iar el crezu că va declanşa explozia aici. Nu îndrăznea să deschidă gura. Îşi dădu seama că, în mod bizar, şi el se gândea doar să treacă acest baraj, chiar dacă acest lucru îi aducea moartea în câteva minute. Era sindromul *Podului de pe râul Kwai*, în care comandantul britanic, obsedat de construcţia

podului, nici măcar nu îşi dăduse seama că lucra împotriva propriei tabere.

— *Go ahead. Slowly. [Mergeţi înainte. Încet.]*

Urletul din megafon îl făcu să tresară. Trecu maşinal în viteza întâi şi se strecură printre baraje, sub privirea neîncrezătoare a puşcaşilor marini. Mai era încă un post de pază lângă consulat, înainte de a ajunge în parcare. Trăsăturile Larisei fură luminate un scurt moment de un surâs triumfător.

— Americani proşti! murmură ea printre dinţi.

Drumul urca acum o pantă dreaptă, destul de abruptă. Prin parbriz, zări unul dintre foişoare deasupra zidului înalt de zece metri, presărat cu proiectoare. Larisa era atentă la drum.

Poooc!

Zgomotul sec al împuşcăturii îl luă complet prin surprindere. Parbrizul se făcu ţăndări, iar capul Larisei explodă într-o jerbă de sânge. Corpul se prăbuşi pe banchetă. Malko strivi frâna şi, dintr-un reflex de supravieţuire, deschise portiera şi sări în mijlocul drumului. Simţi un lichid prelingându-i-se pe faţă şi îşi dădu seama că era sângele cecenei când se şterse. Veniră mai întâi puşcaşii marini în ţinută de luptă, cu caschete, apoi civilii şi, în fine, John Burke. Acesta se repezi la Malko şi îl îmbrăţişă.

— *My God!* izbucni el. Am trăit cel mai lung sfert de oră din viaţa mea.

Şocat, Malko nu răspunse imediat, apoi îl avertiză:

— Vedeţi că în furgonetă sunt cinci sute de kilograme de explozibil.

Furgonetă fusese deja înconjurată de puşcaşii marini.

— Nu vă faceţi griji, îl linişti americanul. Sosesc şi pirotehniştii. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

Malko începea să-şi revină.

— Mai întâi spuneţi-mi dumneavoastră cum de v-aţi dat seama? Chiar am crezut că o să sar în aer împreună cu ea.

— La început, telefonul dumneavoastră mi s-a părut ciudat. Nu mi-aţi dat niciun amănunt. M-am gândit că probabil nu puteţi să vorbiţi. Dar mi-aţi spus esenţialul. Că cecena era la volan. Am dat alarma de gradul unu şi am evacuat tot personalul la subsol. Am anunţat toate posturile de pază să verifice cine conducea. Îndată ce am aflat că eraţi

la volan, am înţeles. Trebuia să găsesc o scăpare. Nu a fost deloc uşor să salvez consulatul şi pe dumneavoastră.

Zăriră un bărbat în uniformă care cobora drumul spre ei cu o puşcă în mână. Ajunse lângă ei şi îl salută pe John Burke, apoi se întoarse către Malko.

— Vi-l prezint pe sergentul Larry Webster din USMC *[U.S. Marine Corps]*. Este trăgătorul nostru de elită. El v-a salvat viaţa. A avut dreptul să tragă un singur glonţ.

Malko îi strânse mâna tânărului puşcaş marin, care era cam fâstâcit.

— *I just did my job [Mi-am făcut datoria, atâta tot]*, bălmăji el.

John Burke îi trase o palmă zdravănă pe spate.

— *Splendid job, my boy! Splendid, indeed*. Era singura porţiune în care drumul este drept, îi explică americanul. De asta a trebuit să treceţi pe la două posturi de pază. Am trecut peste ordinul şefului securităţii. El voia să distrugă vehiculul la primul post de control, ca să evite posibilele pierderi în rândurile personalului diplomatic.

Malko nu spuse nimic. Dădea mereu peste acelaşi principiu: viaţa unui american valora infinit mai mult decât cea a unui *străin*. Pe lângă ei trecură doi puşcaşi marini cu o targă. Capul strivit al Larisei Elmuzaieva era acoperit cu hanoracul negru. Ultima imagine pe care o avu Malko cu ea erau ghetuţele nou-nouţe cu talpa curată, pe care le păstrase să facă dragoste cu el.

Sfârşit

PREŢ 25 000 Lei

ISBN 973-597-244-1